

ผลงานวรรณกรรมการเมือง คัดเลือกจากผลงาน ๕๐๐ เรื่อง

ตานะฮ์อมี ผ่านคืน มาตุภูมิ

วรรณกรรมการเมืองรางวัลพานแว่นฟ้า
ครั้งที่ ๓

คำนิยมโดย
อุทัย พิมพ์ใจชน
สุชน ขาลีเครือ
บัญญัติ บรรทัดฐาน
ประกฤษสร เสวิกุล
เนาวรัตน์ พงษ์ไพบูลย์

LIRT

Legislative Institutional Repository of Thailand

๓๒๖

MALAYSIA

43549

วันที่	14	ม.ค.	2548
เลขทะเบียน	415103 ก3		
เลขหมู่	SC		
	๐๒๔๘		
	๒๕๔๘		

เพื่อความก้าวหน้าแห่งระบอบประชาธิปไตย
และสนับสนุนให้คนไทยรักการอ่าน

THAI NATIONAL ASSEMBLY LIBRARY

3961154337

Legislative Institutional Repository of Thailand

สมบัติห้องสมุดรัฐสภา

รัฐสภา

สมาคมนักเขียนแห่งประเทศไทย

สำนักงาน
สลากกินแบ่งรัฐบาล
กระทรวง เศรษฐกิจ สังคม และการพัฒนา

LIART

Legislative Institutions Repository of Thailand

สภากองโ

วรรณกรรมการเมือง รางวัลพานแว่นฟ้า ครั้งที่ ๓
โดย...รัฐสภาและสมาคมนักเขียนแห่งประเทศไทย

พิมพ์ครั้งที่ ๑ จัดพิมพ์โดย	กุมภาพันธ์ ๒๕๔๘ สำนักพิมพ์สุขภาพใจ บริษัท ตตาตา พับลิเคชั่น จำกัด
ประธานกรรมการบริหาร กรรมการผู้จัดการ คณะที่ปรึกษา	บัญชา เกลิมชัยกิจ โชนรังสี เกลิมชัยกิจ เกียรติ ปรัชญาศิลปินวุฒิ, กิตติ ปิยพสุนทร ถาวร สิทธิโกศล
บรรณาธิการบริหาร บรรณาธิการ แบบปก รูปเล่ม ฝ่ายโรงพิมพ์ ฝ่ายขาย ฝ่ายการตลาด	วรุฒม์ ทองเชื้อ วิษัฒน์ญญา สมเทพ เปี่ยมยศ อาษาสุข ศรีประไพ สมเทพ สมจิต มุณีอุปถัมภ์ เฉลิมชัย แก้วเรือง ศุภวรรณ คู่มภัย

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของสำนักหอสมุดแห่งชาติ
วรรณกรรมการเมือง รางวัลพานแว่นฟ้า ครั้งที่ 3.- กรุงเทพฯ :
สุขภาพใจ, 2548.
320 หน้า
1. เรื่องสั้นไทย 2. กวีนิพนธ์ไทย. I.ชื่อเรื่อง
895.91301
ISBN 974-409-543-1

จัดจำหน่ายโดย	สายส่งสุขภาพใจ บริษัท บุ๊ค ไทม์ จำกัด ๑๔/๓๗๐ หมู่ ๑๐ ถ. พระราม ๒ ซอย ๓๔ แขวงบางมด เขตจอมทอง กรุงเทพฯ ๑๐๑๕๐ โทรศัพท์ ๐-๒๔๑๕-๒๖๒๑, ๐-๒๔๑๕-๖๕๐๗ ๐-๒๔๑๕-๖๗๙๗, โทรสาร ๐-๒๔๑๖-๗๗๔๔ www.booktime.com
พิมพ์ที่	ฝ่ายโรงพิมพ์ บริษัท ตตาตา พับลิเคชั่น จำกัด โทรศัพท์ ๐-๒๔๑๖- ๓๒๙๔

บรรณาธิการบันทึก

นับเป็นเรื่องที่น่ายินดีของคนในแวดวงวรรณกรรมอย่างยิ่ง ที่
รัฐสภาได้เข้ามามีส่วนส่งเสริมให้เกิดความตื่นตัวเรื่องการเมือง โดยจัด
ให้มีการประกวดเรื่องสั้นและบทกวีการเมืองขึ้น และปีนี้ก็เป็นปีที่สาม
เข้าไปแล้ว และก็นับเป็นการเดินทางเข้าสู่ปีที่สามของรางวัลนี้อย่างน่า
สนใจยิ่ง เพราะมีคนส่งผลงานเข้าร่วมประกวดมากขึ้นเรื่อย ๆ

การที่มีคนส่งเรื่องเข้าประกวดจำนวนเพิ่มขึ้น แสดงนัยแห่งความ
องกามของวงการวรรณกรรมที่กำลังขับเคลื่อนกระบวนการแห่งการ
เรียนรู้และการมีส่วนร่วมในระบอบการปกครองแบบประชาธิปไตยอีก
ด้วย เพราะในอดีตที่ผ่านมา วรรณกรรมการเมืองมักจะยืนอยู่คนละขั้ว
กับฝ่ายรัฐเสมอ ๆ

การที่ฝ่ายรัฐเปิดโอกาสให้คนในแวดวงวรรณกรรมได้แสดงพลัง
ทางด้านวรรณกรรมอย่างเต็มที่ จึงเป็นเรื่องที่ควรสนใจอีกเช่นกัน
เพราะหลายเรื่องสั้นและหลายบทกวีที่ส่งเข้าประกวดแล้วได้รับรางวัล
ก็เป็นเรื่องที่สะท้อนภาพอันไม่สวยงามเท่าไรนักของคนในซีกฝ่ายของ
การเมือง

กระบวนการที่กำลังเคลื่อนไปเช่นนี้ จึงควรบันทึกไว้เพื่อให้คนรุ่น
หลังได้ศึกษา

ในฐานะที่ผมได้ร่วมกิจกรรมการประกวดเรื่องสั้นและบทกวี
การเมือง รางวัลพานแว่นฟ้า มาตั้งแต่ครั้งที่หนึ่ง ผมจึงได้รับรู้ถึงความ
เคลื่อนไหวอันน่าระทึกใจนี้มาโดยตลอด แล้วก็มุ่งหวังเป็นอย่างยิ่งว่า

ความเคลื่อนไหวเช่นนี้จะยังคงดำเนินต่อไป

เรื่องสั้นและบทกวีรางวัลพานแว่นฟ้าที่รวมพิมพ์ในหนังสือเล่มนี้ มีความหลากหลายและสีสันที่แพรวพราวเพิ่มขึ้น หากนำไปเปรียบเทียบกับเล่มที่หนึ่งและเล่มที่สอง ผมจึงคาดหวังไว้ว่า ผู้อ่านจะได้รับประโยชน์จากหนังสือเล่มนี้เพิ่มขึ้นด้วยเช่นกัน

ด้วยความศรัทธา
รักษัมนัญญา สมเทพ

คำนิยม ประธานรัฐสภา

ประเทศไทยได้มีการปกครองในระบอบประชาธิปไตย นับแต่ปี พ.ศ. ๒๔๗๕ จนถึงปัจจุบันเป็นเวลากว่า ๗๒ ปี ความเข้มแข็งมั่นคงของประชาธิปไตยปัจจุบัน ไม่เพียงเป็นผลจากการสะท้อนภาพที่เรื่อรองของการมีรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๔๐ ซึ่งเป็นรัฐธรรมนูญฉบับประชาชนแต่เพียงอย่างเดียว หากแต่รวมถึงพื้นฐานของพลังความคิด ความเชื่อ ในเชิงสร้างสรรค์จากภาคประชาชน ที่มั่นคง ดำรงอยู่ในวิถีชีวิต และค่านิยมประชาธิปไตยที่แท้จริง โดยมุ่งเน้นถึงอุดมการณ์อันสำคัญยิ่ง คือ หลักการแห่งเสรีภาพ เสมอภาค และ ภราดรภาพ

ด้วยเหตุผลดังกล่าว พรรณกรรมทางการเมือง จึงเป็นดัชนีชี้วัดที่สำคัญของบริบททางการเมืองในยุคสมัยที่ต่างกันของมวลมนุษยชาติ นับแต่ข้อเขียนทางการเมืองของจอห์น ล็อก (John Locke, ๑๖๓๒ - ๑๗๐๔)

นักปรัชญาการเมืองชาวอังกฤษ ที่ได้เสนอความเชื่อแก่สาธารณชนว่ามนุษย์ทุกคนที่เกิดมาต่างมีความเท่าเทียมกัน มีความเสมอภาคกันมาตั้งแต่กำเนิด ไม่มีผู้หนึ่งผู้ใดมีสิทธิมากกว่าผู้อื่น ทศนะดังกล่าวนับเป็นการต่อต้านการกดขี่เอารัดเอาเปรียบและการแบ่งชนชั้นในสังคม เป็นการจุดประกายแห่งหลักการของระบอบประชาธิปไตยที่ได้จารึกไว้

ในประวัติศาสตร์

จากเจตนารมณ์ที่มุ่งเน้นให้เกิดการสร้างสรรคัวรรณกรรมทางการเมืองของไทย กอปรกับให้เกิดการส่งเสริมให้ประชาชนมีส่วนร่วมในกิจกรรมทางการเมือง และเผยแพร่ประชาธิปไตยผ่านเนื้อหาแห่งวรรณกรรมการเมืองไปสู่ประชาชนทุกหมู่เหล่าอย่างกว้างขวาง รัฐสภา ร่วมกับสมาคมนักเขียนแห่งประเทศไทย โดยคณะกรรมการรางวัลพานแว่นฟ้าปี ๒๕๔๗ จึงได้ดำเนินการจัดประกวดวรรณกรรมเรื่องสั้นและบทกวีการเมืองรางวัลพานแว่นฟ้า ประจำปี ๒๕๔๗ ขึ้นอีกวาระหนึ่ง โดยมีท่านสมศักดิ์ ปริศนานันทกุล รองประธานสภาผู้แทนราษฎรคนที่หนึ่ง เป็นประธานกรรมการ มีวัตถุประสงค์สำคัญคือ ส่งเสริมให้ประชาชนได้ใช้เสรีภาพแสดงออกทางการเมือง โดยใช้ศิลปะในการเขียนถ่ายทอดความรู้สึกสะท้อนภาพการเมือง หรือจินตนาการถึงการเมืองในอุดมคติที่ต้องการผ่านเรื่องสั้นบทกวี และประสงค์ให้งานในวรรณกรรมการเมืองดังกล่าวได้เป็นจุดเชื่อมต่อทางประวัติศาสตร์ของแวดวงวรรณกรรมไทยต่อไป

ผลงานทางวรรณกรรม จำนวน ๕๐๑ เรื่อง ที่ประชาชนส่งเข้าประกวดในครั้งนี้เป็นสิ่งยืนยันได้อย่างชัดเจนว่าประชาชนได้ให้ความสนใจและเข้ามามีส่วนร่วมทางการเมืองในโครงการดังกล่าวเพิ่มขึ้นกว่าปีที่ผ่านมาในระดับที่น่าพอใจเป็นอย่างยิ่ง และขอแสดงความยินดีกับผู้ที่ได้รับการตัดสินจากคณะกรรมการให้เป็นผู้ได้รับรางวัลชนะเลิศ รองชนะเลิศและรางวัลชมเชยในแต่ละประเภท ผลงานส่วนใหญ่ที่ได้รับการตัดสินให้ได้รับรางวัลในปีนี้ ส่วนใหญ่สะท้อนให้เห็นถึงวิถีชีวิตประชาธิปไตย รวมถึงความรัก ความศรัทธา และความผูกพันที่มีต่อแผ่นดินมาตุภูมิของประชาชน ทำให้ผมทวนนึกถึงงานเขียนของมหาตมะคานธี (Mahatma Gandhi, ๑๘๖๙-๑๙๔๘) บิดาแห่งอินเดียยุคใหม่

ในหนังสือ “ชีวประวัติของข้าพเจ้า” ซึ่งกรุณา กุศลาสัย ได้แปลไว้ความตอนหนึ่งว่า “ประชาชนเปรียบเสมือนรากไม้ รัฐเป็นผลไม้ หากรากไม้ไม่มี รสหวาน ผลไม้ย่อมมีรสหวานไปด้วย” ซึ่งน่าจะเป็นคำอธิบายที่ดีที่สุดสำหรับภาพรวมของวรรณกรรมทางการเมืองรางวัลพานแว่นฟ้าในปีนี้

ผมขอขอบคุณคณะกรรมการ ที่ได้อุทิศเวลา ความรู้ ความสามารถ ช่วยกันดำเนินงานจนทำให้การจัดประกวดวรรณกรรมเรื่องสั้นและบทกวีการเมือง รางวัลพานแว่นฟ้า ประจำปี ๒๕๔๗ บรรลุผลสำเร็จลุล่วงไปด้วยดี และขอชื่นชมกับความสำเร็จของผู้ได้รับรางวัล รวมทั้งขอเป็นกำลังใจให้ผู้ที่พลาดรางวัล ได้พยายามและตั้งใจผลิตผลงานเพื่อเสนอเข้าร่วมประกวดในปีต่อไป

ในโอกาสนี้ ผมขออาราธนาคุณพระศรีรัตนตรัย และสิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลายในสากลโลก อีกทั้งพระบารมีแห่งองค์พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว และสมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถ ได้โปรดอภิบาลและประทานพรให้คณะกรรมการ คณะอนุกรรมการและผู้มีส่วนเกี่ยวข้องในกิจกรรมการจัดประกวดวรรณกรรมเรื่องสั้นและบทกวีการเมืองรางวัลพานแว่นฟ้าทุกท่าน ประสบแต่ความสุขสวัสดิ์ พิพัฒน์มงคล และสมบูรณผลในสิ่งที่พึงปรารถนาทุกประการ

(นายอุทัย พิมพ์ใจชน)
ประธานรัฐสภา

คำนิยม ประธานวุฒิสภา

การจัดการประกวดวรรณกรรมเรื่องสั้น และบทกวีการเมือง
รางวัลพานแว่นฟ้า ครั้งที่ ๓ ประจำปี ๒๕๕๗ มีวัตถุประสงค์สำคัญเพื่อ
ส่งเสริมให้ประชาชนได้ใช้เสรีภาพแสดงออกทางการเมือง การใช้ศิลปะ
ในการเขียนถ่ายทอดความรู้สึกสะท้อนภาพการเมือง หรือจินตนาการ
ถึงการเมืองในอุดมคติผ่านรูปแบบของเรื่องสั้น บทกวี และต้องการให้
งานวรรณกรรมการเมืองได้จารึกประทับไว้ในวรรณกรรมไทย

คุณค่าของวรรณกรรมการเมือง คือการส่งผลสะท้อนอันมีคุณ
ประโยชน์ให้แก่ชีวิตและสังคมของประชาชนและอาจส่งผลทางการเมือง
ได้อย่างกว้างขวาง สำหรับผลงานทางวรรณกรรมจำนวน ๕๐๑ เรื่อง ที่
ประชาชนส่งเข้าประกวดในปีนี้นับว่าสะท้อนให้เห็นความรู้สึกนึกคิด
และมุมมองของผู้คนโดยส่วนรวมที่มีต่อสถาบันทางการเมือง ตัว
นักการเมืองตลอดจนวิถีชีวิตของผู้คนในสังคมปัจจุบันได้อย่างน่าสนใจ
ผลงานหลายเรื่องที่อยู่ในเล่มนี้สามารถใช้ภาษาวรรณศิลป์ได้อย่างงดงาม
หนักแน่นในความหมายสะท้อนภาพระบอบการเมืองในบริบทปัจจุบันได้
อย่างน่าคิด เน้นให้เห็นถึงคุณค่าของรัฐธรรมนุญซึ่งเป็นกฎหมายสูงสุด
ของประเทศได้อย่างน่าสนใจ โดยเฉพาะเรื่องสั้นทางการเมือง ที่ได้รับ

รางวัลชนะเลิศคือเรื่อง ตานะฮ์อุมิ - แผ่นดินมาตุภูมิ

ที่สะท้อนให้เห็นให้เห็นถึงคุณค่าของศาสนาอิสลามที่
ห้ามดื่มของมึนเมาตลอดจนการเน้นถึงจิตวิญญาณความศรัทธาในพระ
ผู้เป็นเจ้ามากกว่าการเน้นเรื่องวัตถุนิยม หรือทรัพย์สินสมบัติได้เป็นอย่างดี
นอกจากนี้ยังมีผลงานอีกหลายเรื่องที่อยู่ในเล่มนี้ที่น่าสนใจ

ผมขอแสดงความยินดีกับผู้ชนะการประกวดทุกท่าน รวมทั้งขอ
เป็นกำลังใจให้ผู้ทีพลาดรางวัลได้พยายามและตั้งใจผลิตผลงานเพื่อ
เสนอเข้าร่วมแข่งขันในปีต่อไป และขอแสดงความชื่นชมต่อคณะกรรมการ
ฯ ที่มีความอุตสาหะโดยมิเห็นแก่ความเหน็ดเหนื่อยในการจัดการ
ประกวดเรื่องสั้นและบทกวีจนบรรลุผลลุล่วงไปด้วยดี

สุดท้ายนี้ ผมขออาราธนาคุณพระศรีรัตนตรัย และสิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้ง
หลายในสากลโลกอภัยทั้งพระบารมีแห่งองค์พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว
และสมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถ ได้โปรดอภิบาลและ
ประทานพรให้คณะกรรมการ เจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้อง ตลอดจนผู้ส่งผล
งานที่เข้าประกวดทุกท่าน จงประสบแต่ความสุข สมหวังในชีวิต มี
สุขภาพกายใจที่สมบูรณ์แข็งแรงเพื่อร่วมกันสร้างสรรค์ผลงานที่มีคุณภาพ
อันเป็นประโยชน์ต่อประชาชนและประเทศชาติตลอดไป

(นายสุชน ชาลีเครือ)
ประธานวุฒิสภา

LIART

คำนิยม
ผู้นำฝ่ายค้านในสภาผู้แทนราษฎร

การประกวดเรื่องสั้น และบทกวีการเมือง รางวัลพานแว่นฟ้า ซึ่งจัดโดยรัฐสภาร่วมกับสมาคมนักเขียนแห่งประเทศไทย ครั้งนี้เป็นอีกวาระหนึ่งที่จะให้การส่งเสริมให้ประชาชนได้ใช้เป็นเวทีสะท้อนความคิดเห็นและแสดงออกถึงจินตนาการและอุดมคติทางการเมืองในรูปแบบของเรื่องสั้นและบทกวี และจะส่งผลให้ประชาชนเข้ามามีส่วนร่วมและสนใจในทางการเมืองมากขึ้น อันจะเป็นหนทางหนึ่งที่จะช่วยให้การปกครองระบอบประชาธิปไตย อันมีพระมหากษัตริย์เป็นประมุขเจริญก้าวหน้ายิ่งขึ้น

ขอชื่นชมคณะกรรมการจัดงานที่ได้สละแรงกายแรงใจ จัดให้มีการประกวดวรรณกรรมการเมือง ขอขอบคุณทุกท่านที่ได้ให้การสนับสนุนโดยส่งผลงานเข้าประกวด และขอแสดงความยินดีกับผู้ที่ได้รับรางวัลในการประกวดครั้งนี้ และเชื่อว่าการเผยแพร่วรรณกรรมรางวัลพานแว่นฟ้าออกไปสู่สาธารณะ จะทำให้มีการตื่นตัวในทางการเมืองมากขึ้นทุกขณะ

สุดท้ายขออาราธนาคุณพระศรีรัตนตรัย และสิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลาย
ดลบันดาลประทานพรให้ผู้ที่เกี่ยวข้องในงานครั้งนี้ประสบแต่ความสุข
ความเจริญทั่วหน้ากันและขอให้มีความตั้งใจจัดงานนี้ในอนาคตตลอดไป

๒๐/๕/๖๖ ๒๕๖๖/๖/๖๖

นายบัญญัติ บรรทัดฐาน
ผู้นำฝ่ายค้านในสภาผู้แทนราษฎร

Legislative Institutional Repository of Thailand

คำนิยม

นายกสมาคมนักเขียนแห่งประเทศไทย

กระแสแห่งโลกาภิวัตน์รุนแรงขึ้นทุกขณะและรุกรานอย่างร้อนรนจนแม้จุดเล็กๆ บนแผนที่โลกก็ไม่อาจที่จะล่วงพ้นคลื่นลมแห่งความเปลี่ยนแปลงที่ถาโถมเข้ามาไม่ขาดสาย สิ่งเหล่านี้ได้ก่อให้เกิดแรงปะทะซึ่งทำลายความคิด ความฝัน ความเชื่อ ตลอดจนวิถีชีวิตดั้งเดิมของผู้คนในท้องถิ่นควบคู่กับความเปลี่ยนแปลงไปภายนอก ความเป็นไปภายในจิตใจก็รุนแรงไม่แพ้กัน มนุษย์นอกจากจะตกเป็นเหยื่อของสิ่งลวงล่อต่างๆ แล้ว ยังตกเป็นเชลยของกิเลสตัณหาที่ไม่มีที่สิ้นสุดของตัวเอง ซึ่งบางครั้งก็ทำให้กล้าแม้กระทั่งการละเมิดต่อกฎหมายเก่าแก่ และคุณงามความดีที่เป็นวัตรปฏิบัติกันมาช้านาน “ตานะฮ์อุมมี - แผ่นดินมาตุภูมิ” เป็นภาพสะท้อนถึงความเป็นไปดังกล่าวได้อย่างชัดเจน และคำถามเล็กๆ เหล่านี้ได้ชี้ให้เห็นจนกลายเป็นเสียงกู่ตะโกน จากปมปัญหาทางเศรษฐกิจ สังคม และคตินิยมในท้องถิ่นอาจขยายผลขึ้นสู่ประเด็นความขัดแย้งทางความคิดและการเมืองในระดับที่กว้างไกล โดยโยงใยกับเงื่อนไขทางประวัติศาสตร์ และกระแสสากลภายนอก

นอกจาก “ตานะฮ์อุมมี-แผ่นดินมาตุภูมิ” แล้ว หลากหลายเรื่องสั้นและบทกวีในหนังสือวรรณกรรมการเมืองรางวัลพานแว่นฟ้า ครั้งที่ ๓ นี้ ล้วนแต่นำเสนอภาพ แนวคิด และความเป็นไปในแง่มุมต่างๆ อย่าง

น่าสนใจ แสดงให้เห็นถึงความคลี่คลายและพลวัตทางการเมือง ซึ่งมิได้มีเพียงแต่กิจกรรมเลือกตั้ง หรือตัวแสดงที่เป็นแค่นักการเมืองเท่านั้น หากแต่บ่งชี้และให้บทบาทแก่ผู้คนเล็กๆ ในสังคม ซึ่งเป็นกลุ่มเสี่ยงสำคัญของบ้านเมืองรวมทั้งเพิ่มน้ำหนักแก่การมีส่วนร่วมทางการเมืองของประชาชน อันเป็นสดมภ์หลักหนึ่งแห่งการปกครองระบอบประชาธิปไตยตามเจตนารมณ์ของรัฐธรรมนูญฉบับปัจจุบัน

ผมปรารถนาที่จะเห็นคุณๆ อ่านเรื่องสั้นและบทกวีด้วยความอ้อมเอม และเก็บเกี่ยวพืชพันธุ์แห่งความคิดต่างๆ ซึ่งสะพรั่งอยู่ในแต่ละเรื่อง แล้วนำมาวิพากษ์ด้วยจิตที่เบิกบานเพื่อให้วรรณกรรมการเมืองยั่งยืนและเติบโตต่อไปในโลกวรรณกรรมไทย

ด้วยความเคารพรัก

(นายประภัสสร เสวิกุล)

นายกสมาคมนักเขียนแห่งประเทศไทย

รองประธานคณะกรรมการรางวัลพานแว่นฟ้า ปี ๒๕๔๗

LIIRT

Legislative Institutional Repository of Thailand

คำนิยม กวีรัตนโกสินทร์ และศิลปินแห่งชาติ

บทกวีเป็นภาษาของอารมณ์ ความรู้สึก มจ. จันทร์จิรายุ รัชนี้ ผู้ล่วงลับแล้ว ให้นิยามบทกวีว่า “คือการร่ายรำของภาษา” เหตุเพราะในบทกวีมีสำเนียงจังหวะจะโคนพร้อมท่วงทำนองและลีลาเคลื่อนไหวดังมีชีวิตชีวา เราจึงเรียกบทกวีว่า วรรณศิลป์ คือศิลปะของการใช้ถ้อยคำภาษา ความมีชีวิตชีวาของบทกวีจึงก่อให้เกิดรสแห่งสุนทรีย์ บทกวีที่ดีจึงตรึงใจคนมาทุกยุคสมัย

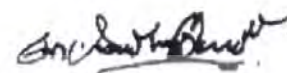
ความงามความไพเราะของกาพย์กลอนที่แต่งได้อย่างถูกต้องตามลักษณะ ฉันทลักษณ์นั้นเป็นเพียงรูปแบบ เปรียบเสมือน “พานแว่นฟ้า”

สิ่งที่อยู่บนพานแว่นฟ้าต่างหากที่เป็นสาระสำคัญ สิ่งนั้นคือเนื้อหา รูปแบบจักต้องรับใช้ เนื้อหาและรูปแบบจักต้องเป็นเอกภาพกับเนื้อหา อยู่เสมอ พานแว่นฟ้าที่รองรับรัฐธรรมนูญอยู่นี้ก็เช่นกัน มีความงาม ความลงตัวอยู่ในรูปแบบส่วนเนื้อหา คือ รัฐธรรมนูญนั้นต่างหากที่สำคัญ ยิ่งนั้นคือ สิทธิประชาธิปไตยของปวงชนชาวไทย

รางวัลพานแว่นฟ้า มีเป้าประสงค์ ตรงจิตสำนึกเพื่อประชาธิปไตย เป็นสำคัญจิตสำนึก เป็นความตระหนักรู้ด้วยตนเอง สิทธิประชาธิปไตย

เป็นสิ่งพึงตระหนักรู้อย่างดั่งแก่การจัดประกวดวรรณกรรมพานแว่นฟ้ามีขึ้นด้วยจุดมุ่งหมายนี้ การแข่งขัน การแพ้ชนะ การมีกติกาในการประกวดก็เป็นเพียงรูปแบบหนึ่งเท่านั้น แม้รางวัลก็เช่นกัน

บทกวีที่ได้รับรางวัลพานแว่นฟ้าในหนังสือนี้สะท้อนจิตสำนึกเพื่อประชาธิปไตยอย่างไรและเพียงใด ขอให้อยู่ในวิสัยจิตของท่านผู้อ่านด้วยเพียงได้ร่วมเขียน ร่วมอ่าน และร่วมรู้ร่วมคิดก็เท่ากับเราได้ร่วมกัน “ต่อยอด” ต้นไม้แห่งประชาธิปไตยให้งอกงาม ทรงต้นอยู่ได้อย่างมั่นคงในระดับหนึ่งแล้ว วิจารณ์ญาตของท่านจักเป็น “พานฟ้า” ส่องจิตสำนึกประชาธิปไตยให้สถิตสถาพรอยู่บนพานอย่างแท้จริง

(นายเนาวรัตน์ พงษ์ไพบูลย์)

ประธานอนุกรรมการตัดสินบทกวีการเมือง
รางวัลพานแว่นฟ้า ปี ๒๕๕๗

Legislative Institutional Repository of Thailand

สารบัญ

บรรณาธิการบันทึก	๘
คำนิยม นายอุทัย พิมพ์ใจชน	๗
คำนิยม นายสุชน ชาลีเครือ	๑๐
คำนิยม นายบัญญัติ บรรทัดฐาน	๑๒
คำนิยม นายประภัสสร เสวิกุล	๑๔
คำนิยม นายเนาวรัตน์ พงษ์ไพบูลย์	๑๖

เรื่องสั้นการเมือง (ระดับประชาชน)

ตานะฮ์อุมมี-แผ่นดินมาตุภูมิ / นก ปักษนาวิน	๒๓
ปัจจัยแห่งชีวิต / ขวัญยืน ลูกจันทร์	๓๕
กลับจากสมรภูมิ / ชิต ชยากร	๔๙
ไก่อ่งร้าน / กร ศิริวัฒน์	๖๑
ค่าแรงที่รอคอย / วันเสาร์ เชิงศรี	๗๓

งานลับ / ชิต ชยากร	๘๕
มะเส้า...ผู้ไม่มีหมายเลข / ปกาศิต แฉนไทยสงค์	๙๗
เมืองคนหาย / วินทกานท์	๑๐๗
เมื่อวันนั้น...มาถึง / ยงยุทธ หนูเนียม	๑๒๕
ระบำหุ่น / ชัญวลี ศรีสุโข	๑๔๗
ราคาของแผ่นดิน / อนุสรณ์ มาราธา	๑๖๑
รางวัลของแม่ / วิน วนาตร	๑๗๓

เรื่องสั้นการเมือง (ระดับนักเรียน)

ผู้พิทักษ์ / เด็กหญิงนิลบล บุตรไชย	๑๘๗
แง่มุมที่แตกต่าง / ศุภชัย ชุนจร	
บทพิสูจน์...โลก...ความจริง (แสนโหดร้าย) / ธนา อัครมาศ	๒๐๑
ฟ้าสว่าง / เด็กหญิงวลัยลักษณ์ สมจินดา	๒๒๓
เมล็ดพันธุ์แห่งประชาธิปไตย / พิณทิพย์ ลายธีระพงศ์	๒๔๓

บทกวีการเมือง (ระดับประชาชน)

ตลาดการเมือง / ชัยพร ศรีโบราณ	๒๕๖
บ้านของเรา / สุขุม คำภู่ออน	๒๖๐
กรรมกรต่อกลิ่นกับนักการเมือง / ธาร ธรรมโฆษณ์	๒๖๔
คำร้องขอของแผ่นดิน / ชาวศิลป์ จินดาตะดอง	๒๖๑
ทางแสงดาว / สิริพล อักษรพันธ์	๒๖๔

ทิพย์ดุริยางค์ / ชิต ชยากร	๒๖๖
เพลงหมั่นบนภาพเก่า / สัญญา พานิชยเวช	๒๖๘
แม่เฒ่า / อุเทน พรหมแดง	๒๗๐
ยอดหญ้ากับฟ้าฝน / กัมปนาท แสงทอง	๒๗๒
วีรช้าวสาร- ลานอบต./ สมใจ สมคิด	๒๗๔
สามเส้าแห่งชาติ / กอนนุญ	๒๗๖
อุทยานประชาธิปไตย / วิสุทธิ์ ชาวเนียม	๒๗๘

เรื่องสั้นการเมือง
ระดับประชาชน

บทกวีการเมือง (ระดับนักเรียน)

ประชาธิปไตยอยู่ไหนหรือ / วันนิตา คำทรัพย์	๒๘๑
ป่า...ประชาธิปไตย / พิมพ์ไทย โฉนิตคุปต์	๒๘๕
การเมือง (คล้าย) เรื่องกีฬา/ วันนิตา คำทรัพย์	๒๘๖
คนดีศรีสภา / เด็กชายสุทธิวัฒน์ ผลมะขาม	๒๘๘
ปลุกเสรี / อagamanรี ชาวโพธิ์เอน	๒๙๐
ปลุกป่า...ปลุกคน / เด็กหญิงนรีนิตย์ อึ้งปกรณแก้ว	๒๙๒
รัฐนาวาประชาธิปไตย / เด็กหญิงกนกนันท์ ชนตต์มหารธรรม	๒๙๔
ล้อมรั้วสิทธิ์เสรี / เด็กหญิงรัตภรณ์ รอดเนียม	๒๙๖
สวัสดิ / เกรียงไกร สารระภา	๒๙๘
สีบรอยเท่าसानรอยไทย / ไชยวุฒิ รักษา	๓๐๐
คำสั่งรัฐสภา	๓๐๔
ผลการตัดสิน	๓๐๗
ปิดเล่ม	๓๑๔

‘ อัสนวียืนอยู่บนกราบเรือ กำลังจะก้าวเท้าเข้าไปนั่ง
ปีะหมาด-ชายชราซึ่งนั่งสูบบุหรี่ในเรืออยู่ก่อนหันมาพอดี
อัสนวีสบตาชายชราด้วยสายตาว่างเปล่า ขณะที่ปีะหมาดวูบ
หลบตาเขา อัสนวีเข้าไปหาที่นั่งใกล้หน้าต่าง ไม่สนใจใคร
รอบตัวอีก จ่อมจมอยู่กับความคิดของตัวเอง ’

รางวัลชนะเลิศ

ตานะฮ์อูมี-แผ่นดินมาตุภูมิ

นก ปักษนาวิน

แต่เดิยามสายของฤดูร้อนสดใส ฉายผ่านท้องฟ้าสีน้ำเงินกระจ่าง
ขับไล่ความทึบทึบอับทึบของแปปลาออกไป ปรกกายแดดพยับกับ
คราบน้ำมันบนท้องฟ้า ผูกนกแอนบินผ่านบรรดาเรือประมงเล็กใหญ่ ผ่าน
คานเทียบเรือ ผานสายคลอง จากฝั่งแผ่นดินออกไปสู่ท้องฟ้าเหนือ
ทะเลใหญ่

Legislative Institutional Repository of Thailand

เรือโดยสารยังคงเทียบท่าเวลาสิบโมงครึ่ง-เวลาที่เรือโดยสาร
เที่ยวเข้าออกจากท่าเรือในตัวจังหวัด มุ่งหน้าไปยังชุมชนชาวเกาะใน
ทะเลอันดามัน คนในเรือส่วนใหญ่เป็นคนท้องถิ่นแต่งกายอย่างคนมุสลิม
ผู้ชายบางคนนุ่งโด้บยาว สวมหมวกสปีญะฮ์ ผู้หญิงสวมฮิญาบคลุม
ผมมิดชิด ส่วนบนคาค่าเรือเต็มไปด้วยนักท่องเที่ยว นุ่งกางเกง
ขาสั้นแบบสบายๆ บางคนถอดเสื้อ พวกเขามีหนังสืออยู่ในมือ บางคน
กำลังดื่มเบียร์กระป๋อง บางคนอุ้มหมาตัวเล็ก ๆ อยู่บนตัก เบื้องหลังใบใหญ่
วางกองรวมกันอยู่ด้านท้ายเรือ

ต่างกับข้าวของสัมภาระของชาวเกาะ อันเป็นของกินของใช้ห่อ
ใหญ่ ๆ ที่ซื้อจากห้างขายส่งในเมืองไปตุนไว้ บางคนขนของสด พวกผัก
คะน้า กะหล่ำปลี แดงกวา ไข่ เนื้อวัว เนื้อแพะ ลังเบียร์หลายลังปะปน
อยู่กับข้าวของเหล่านั้น

อัสนวียืนอยู่บนกราบเรือ กำลังจะก้าวเท้าเข้าไปนั่ง ป๊ะหมาด-ชาย
ชราซึ่งนั่งสูบบุหรี่ในเรืออยู่ก่อนหันมาพอดี อัสนวีสบตาชายชราด้วย
สายตาว่างเปล่า ขณะที่ป๊ะหมาดวูบหลบตาเขา อัสนวีเข้าไปหาที่นั่งใกล้
หน้าต่าง ไม่สนใจใครรอบตัวอีก จ่อมจมอยู่กับความคิดของตัวเอง

วันนี้เป็นวันราฎอ พรุ่งนี้มุสลิมถือเป็นวันเยี่ยมญาติ และเยี่ยม
หลุมฝังศพบรรพบุรุษ อัสนวีตั้งใจมาเยี่ยมหลุมฝังศพของมะ หลังจากที่ไม่
ได้กลับบ้านยังแผ่นดินบ้านเกิดมานานหลายปี

เรือเปิดหวูดดีล้าออกจากท่าเรือ ผู้คนในเรือทักทายกันไปมาเสียง
ดังลั่น

แต่ไม่ดังเข้าไปสู่วงศัคิดของเขา

เขาครุ่นคำนึงถึงมะ ป๊ะ ชารีฟ-พี่ชาย และความทรงจำในวัยเยาว์
ตอนเขาอายุเจ็ดขวบ ป๊ะก็ล้มป่วยเสียชีวิต มะเล่าว่าครอบครัวลำบาก
มากขึ้น มะส่งพี่ชายไปอยู่ปอเนาะของโต๊ะครูซึ่งเป็นเพื่อนของป๊ะที่ยะลา
บังชารีฟเป็นคนเก่งหัวดี เล่ากันว่าเขาอ่านภาษาอาหรับได้หมด อ่าน
คัมภีร์ได้หมดทุกเล่มเมื่ออายุไม่ทันถึงสิบสองปี โต๊ะรักเขาเหมือนลูก

เล่าเรียนจนหมดความรู้ของโต๊ะ อายุยี่สิบปี โต๊ะออกทุนส่งเขาไป
เรียนที่อียิปต์ จนบังชารีฟกลับมาเป็นโต๊ะครูคนใหม่ เป็นตัวตายตัวแทน
ของโต๊ะ ใคร ๆ ก็ภูมิใจ

ส่วนเขา ใจก็อยากไปอยู่กับบัง แต่อีกใจก็อยากอยู่กับมะ อีก
อย่างเขาไม่ชอบเรียนศาสนา มะก็ตามใจเขา ให้เขาเรียนโรงเรียนบนเกาะ
เรียนอย่างลู่ ๆ แขน ๆ พอจบมัธยมต้น มะก็ฝากไปทำงานกับบ่าวเมีย
คนรู้จักที่เกาะพีพีซึ่งทำบังกะโลและธุรกิจเรือทัวร์เล็ก ๆ เขาช่วยเป็นลูกมือ
ทำทุกอย่างตั้งแต่พาฝรั่งออกเรือนำเที่ยว พาไปดำน้ำดูปะการัง ตกปลา
เสิร์ฟอาหาร-ช่วยทำอาหารในร้านของบังกะโล ทำอยู่ได้หลายปี จนเขา
คุ้นเคย พูดภาษาอังกฤษได้ดี แต่เขาต้องทำงานหนัก เหนื่อย และต้อง
ทนกับอารมณ์ขึ้น ๆ ลง ๆ ของเมียบ่าวเมีย

สักวันหนึ่ง เขาคิดว่าเมื่อเก็บเงินได้สักก้อน เขาจะลงทุนซื้อเรือทัวร์
พาฝรั่งไปเที่ยว เขาคิดตลอดเวลาที่ เขาจะต้องสบายกว่าเดิม แต่เขาก็
เคยท้อ นอนร้องไห้คนเดียวอยู่หลายครั้ง

บางช่วงเขาคิดถึงบังชารีฟ ก่อนหน้าจะจากกันเขาผูกพันกับ
บังชารีฟมาก แต่หลังจากบังไปอยู่ปอเนาะ นาน ๆ มะถึงไปรับกลับมาบ้าน
เมื่อเจ็ดขวบ เขารู้สึกว่า ความผูกพันของเขาและบังชารีฟไม่เคยเหมือน

เดิมอีก บังไม่เคยพูดหยอกเย้า เล่นหัวกับเขาเหมือนก่อน เอาแต่อ่านหนังสือ ไม่พาเขาออกไปตกปลา ไม่ออกไปเล่นริมหทะเลกับเขาเช่นที่เคยเมื่อพวกเขายังเป็นเด็กเล็ก ๆ

มะเคยเล่าให้เขาฟังว่า สมัยมะยังเด็ก ที่ดินชายทะเลเป็นได้อย่างดีก็สวนมะพร้าว ที่ไม่มีใครเหลียวแล ด้วยใคร ๆ ต่างพากันจับจองพื้นที่ราบลุ่มในเกาะ อันอุดมสมบูรณ์เหมาะแก่การทำนา ไม่ก็ที่เชิงเขา เอาไว้ทำสวนยางพารา สวนผลไม้

ในที่สุด ถึงแม้ที่ริมชายทะเล จะมียาค่าน้อยนิดเพียงใด มะก็ได้มาเป็นมรดกจนได้

มะเสียเมื่ออายุได้ห้าสิบปี แต่มะก็มีชีวิตอยู่นานพอที่จะเห็นความเปลี่ยนแปลงของเกาะ และราคาที่ดิน ในปีนั้น ลือกันว่าที่เกาะแห่งนี้จะมีสนามบิน มีโรงแรมใหญ่ ผุดขึ้น มีนายทุนมากมายซื้อที่ดินริมหทะเล ราคาที่ดินพุ่งขึ้นจนมะตกใจด้วยไม่คาดฝัน

จากไร่ละไม่กี่พันบาท จนสูงถึงไร่ละหนึ่งล้านบาท

วันที่มีเจ้าแก่จากภูเก็ตมาทาบทาม ขอซื้อที่ดินสวนมะพร้าวริมทะเลที่มะเป็นเจ้าของ มะรู้ราคาแล้วถึงกับเป็นลมล้มพับไป

แต่เหมือนโชคชะตากลับแก้ง มะดีใจอยู่ได้ไม่นาน กำลังจะขายที่ แต่มะก็ล้มป่วยเสียก่อน ต้องหามลงเรือไปรักษาที่จังหวัด หมอบอกเป็นมะเร็งมดลูก อาการมะยิ่งทรุดหนัก ตอนนั้นเขากับบังเดินทางมาถึงโรงพยาบาลแล้ว พวกเขาเย็นย่นจะพามะกลับไปหมดลมที่บ้าน เมื่อมาถึงเกาะ ไม่ทันขึ้นจากเรือ มะก็สิ้นใจตรงหน้าหาดของมะนั่นเอง

บังซารีฟ ให้ฝังศพมะไว้ในที่มรดกของเขา-ที่ดินที่ติดกับกุโบร์เก่า

และประกาศแบ่งที่ดินผืนนั้นครึ่งหนึ่งให้เป็นกุโบร์ใหม่ของหมู่บ้าน มะจะได้อยู่กับแผ่นดินของมะ บังให้เหตุผล

เสียงเด็กร้องไห้ดังขึ้น ดังจนเข้ามาในห้วงความทรงจำของอัสนวี เขาหันหน้าไปมอง เสียงเพลงโฆษณาเบียร์ของนักร้องชื่อก้อง ดังมาจากโทรทัศน์ที่แขวนไว้บนเพดานเรือ เสียงลากยาว ‘คนไทยรีเปล่า...’ แล้วภาพในจอก็ปรากฏคนกำลังชูแก้วเบียร์สีเหลืองฟองฟ่อง-คนไหนคนไทยเรารู้ได้ใจ...มีคนกดเปลี่ยนช่องไป ภาพข่าวข่าวมุสลิมจังหวัดชายแดนภาคใต้ ถูกอุ้มหายไปปรากฏขึ้นแทนที่

ก่อนจะโดนฟาดจนต้องร้องให้เสียงดังบนเรือวันนี้ เด็กน้อยถูกห้ามไม่ให้ร้องเพลงตามโฆษณาขายเบียร์ยี่ห้อนั้นอยู่หลายครั้งแล้ว อัสนวีเคยคิดสงสัยมาก่อนว่าคนมุสลิมไม่ดื่มเหล้าเบียร์ แต่งตัวต่างจากคนทำโฆษณาที่กรุงเทพฯ แล้วพวกเขาไม่ได้เป็นคนไทยหรือ

เคยคิดอย่างไร อัสนวีลืมไปแล้ว เขาไม่อยากจะใจอีก แต่ที่ยังจำได้ชัดเจนก็คือเหตุการณ์อันแสนปวดร้าวเมื่อหลายปีก่อน ซึ่งทำให้ชีวิตที่เขาเคยฝันถึง ความฝันที่ก่อตัวจนกลายเป็นความจริงต้องพังทลายลง ลมทะเลพัดปะทะใบหน้า พาความจำของเขาเพริดไปอีกครั้ง

หลังจากมะตายไม่นาน อัสนวีลาจากเกาะพีพี ใช้เงินที่เก็บสะสมทั้งหมดสร้างบังกะโลและร้านอาหารเล็กๆ ในที่ดินมรดกของเขา ตรงหน้าหาดใกล้กับสะพานเทียบเรือ ที่อยู่ติดกับที่ดินส่วนของบังซารีฟ

บังซารีฟให้บังซารีฟที่มรดกของเขา-ที่ดินที่ติดกับกุโบร์เก่า

Legislation and Policy Studies Center of Thammasat University

บังกะโลของเขา ยังมีบังกะโลของคนอื่น ๆ ผุดขึ้นหลายที่แต่บังกะโลของเขาเป็นที่รู้จัก และนิยมของนักท่องเที่ยวต่างชาติ เพราะบังกะโลของเขาอยู่หน้าหาด ทำเลดีกว่าของเจ้าอื่น ๆ

นักท่องเที่ยวเหล่านี้ บางคนมาอยู่เป็นเดือน ๆ บอกว่าชอบความดิบสดของธรรมชาติ ซึ่งคล้ายกับภูเก็ทหรือเกาะพีพี เมื่อหลายสิบปีก่อน

เมื่อกลับไปแล้วต่างก็แนะนำเพื่อนฝูงให้มาพักที่ วิ บังกะโล

และเมื่อสิ้นฤดูท่องเที่ยวปีนั้น อัสสนวิมีเงินมากพอที่จะปรับปรุงบังกะโลและร้านอาหารให้ดีขึ้น เขาเผ้ารอสายลมและท้องฟ้าฤดูร้อน จะหอบเอานักท่องเที่ยว มาสู่ วิ บังกะโลอีกครั้ง

ในปีต่อ ๆ มา กิจการของอัสสนวิคงจะดีขึ้นเรื่อย ๆ ถ้าเขาไม่สนใจในคำทัดทานของชาวบ้าน

และชีวิตที่กำลังจะร่ำรวยของเขา ต้องจบสิ้นลงเพียงเท่านั้น

สุดท้ายแล้วเขากล่าวโทษชะตาชีวิตของเขา

ทั้งเรื่องของเขาและเรื่องของมะ เขาก็เอามาคิดจนสับสนปนเป เขาคิดถึงชีวิตของมะ

มะลำบากมาชั่วชีวิต ยังไม่ทันได้ลิ้มรสหอมหวานของความมั่งคั่งที่อยู่ใกล้แค่มือเอื้อม ก็คล้ายมีใครแกล้งบัดมือของมะไปเสีย สุดท้ายต้องตายอย่างทรมาณ เขาคิดถึงตัวเองว่าเคยลำบากเพียงไร และเมื่อกำลังจะสร้างชีวิตให้ยืนอยู่ได้ ก็เหมือนว่ามีใครมาแกล้งบัดขาเขาให้ล้มลงอีก

ยิ่งคิด เขายิ่งคับแค้นใจ

ปัญหาคงไม่เกิดขึ้น ถ้าไม่มีข่าวไปทั้งหมดที่บ้านว่า บังกะโลของเขาขายเหล้า ขายเบียร์ให้ฝรั่งนักท่องเที่ยว

ปัญหาคงไม่เกิดถ้าวันนั้นไม่มีใครคนหนึ่งเมาเหล้า แล้วเดินเอะอะโวยวายเข้าไปทั้งหมดที่บ้าน

ปัญหาคงไม่เกิดขึ้น ถ้าไม่มีข่าวลือว่าอัสสนวิดื่มเหล้ากับฝรั่งตอนออกเรือไปตกปลา

อัสสนวิยังคงไปมัสยิดทุกวันศุกร์ เขารู้ว่าปัญหานั้นค่อย ๆ ก่อตัวขึ้น เช่นมรสุมใหญ่ที่กำลังคอยเวลาพัดโหมมา เขาได้จากสายตาของทุก ๆ คนที่จับจ้องมายังเขา สองสามปีนี้อัสสนวิไม่อยากไปละหมาดที่มัสยิดอีกแล้ว หลายคนไม่พูดคุยกบคำกับเขา และดูเหมือนว่าเรื่องทั้งหมดก็ดำเนินไปถึงจุดจบด้วยตัวของมันเอง เมื่อเขาได้ข่าวว่า ลูกชายวัยรุ่นของปิยะหมาด-ผู้อาวุโสของมัสยิด ดื่มเหล้าจนเมาแล้วตกน้ำหายไปท่าเรือ

วันนั้นปิยะหมาดกับคนที่มัสยิดมาพบเขาที่บังกะโล บอกให้เขาหยุดขายเบียร์ บางคนพูดรุนแรงด้วยความโกรธให้เขาเลิกทำบังกะโล

“นี่เป็นที่ของเราทั้งเดือนปีโต๊ะอยู่แต่ในมัสยิดตามโลกไม่ทันหรอก นี่เป็นธุรกิจบริการ เราต้องบริการลูกค้าทุกคน” เขาให้เหตุผลตามที่คิด

“ปิยะต้องเชื่อเราว่า เราไม่ได้ขายเหล้าให้ชาวบ้าน ใครจะหามาจากไหนเราไม่รู้หรอก แต่เรายืนยันว่าเราไม่ได้ขายให้”

“ไอ้คนโกหก” เสียงใครสักคนสวดตั้งขึ้น อัสสนวิเริ่มควบคุมอารมณ์ไม่ได้ และเริ่มพูดด้วยเสียงดังอย่างมีโทษะ “ถึงเราจะขายจริง ปิยะก็ห้ามเราไม่ได้ นี่ก็เป็นที่ของเรามาให้แผ่นดินนี้แก่เรา เราจะทำอะไร

“สูคิดแบบนั้นไม่ได้หรอก อัสนวี” ปะหมาดตวาดเสียงดัง แหก
 นกทองเที่ยวหลายคนเดินออกมาดูหน้าห้องพัก

ปะหมาดพูดพลางสบตากับแขกของอัสนวี “สักวันหนึ่ง พวกเจ้า
 จะนำความหายนะมาสู่แผ่นดินของเรา ถ้ามีคนขายเสียคนหนึ่ง ต่อไป
 ก็ต้องมีคนอื่น ๆ อีก”

พวกปะหมาดกลับไปแล้ว เสียงทุ่มเถียงที่ตั้งถูกแทนที่ด้วยเสียง
 คลื่นซัดหาดทรายอีกครั้ง

แต่อัสนวีจำได้ดี แม้กระทั่งตอนนี้ เสียงหนึ่งยังคงก้องอยู่ในหูของ
 เขาเสมอ

‘สูมันคนนอกศาสนา’

เขายังจำได้อีกว่า เขาได้ยินเสียงอ่านอัลกุรอานให้ศพลูกชายของ
 ปะหมาดตั้งมาจากกูโบร์ซึ่งตั้งอยู่ติดกับที่ดินของเขาตลอดทั้งคืน

บังซารีฟเดินทางมาจากยะลาอีกครั้ง อัสนวีคิดเอาว่าพวกโต๊ะสง
 ชาวไปบอกบังให้มาช่วยพูดเกลี้ยกล่อมเขา

“อัสนวี.....ไม่แน่ว่าต่อไปจะมีอะไรเกิดขึ้นบ้าง บังอาจไม่ได้อยู่
 สวดดูอาขอพรให้แล้ว”

บังบอกว่าถ้าเขายังทำตัวแบบนี้ บังก็ยังเป็นห่วงเขา อัสนวียังจำ
 แนวตาแห่งความอาทรขณะที่พูดของบังได้ดี บังบอกให้เขาอยู่ใน
 แนวทางที่ศาสนานิววางเอาไว้ แล้วอัลเลาะห์จะคุ้มครองเขา

บังบอกว่าบังมีหน้าที่สำคัญที่ต้องทำ ถ้าเขาศรัทธาในพระผู้เป็น
 เจ้าอย่างแท้จริง บังก็ไม่ต้องเป็นห่วงเขาอีก ถ้าเขารู้ว่าอะไรจะเกิดขึ้นกับ

บังซารีฟในเวลาต่อมา เขาจะไม่เถียงกับบังเลยสักคำ

ด้วยอารมณ์เครียดซึ่งเขาตัดพ้อกับบังซารีฟว่าทำไมจะต้องตายเร็ว
 ทั้ง ๆ ที่มะลาบามากมีชีวิต เมื่อมีเงิน ก็ยังไม่ทันอยู่ใช้เงิน ทำไมชะตา
 ชีวิตของมะต้องเป็นแบบนี้ ทำไมมะต้องทิ้งเขาไป ทำไมบังต้องทิ้งเขาไป
 ถ้ามะไม่ได้อยู่ดูแลเขา ถ้าบังไม่อยู่ดูแลเขา เขาก็ไม่รู้ว่าใครจะดูแลเขาได้

เขาไม่รู้ว่าเขาคิดอย่างนั้นจริง ๆ หรือพูดด้วยความแค้นใจ

บังซารีฟยื่นเจียบ แล้วเดินห่างออก จนลับไป

เขาหยิบหนังสือคำสอนศาสนาอิสลามภาคภาษาไทยหลายเล่ม
 ออกมาจากตู้

เราเป็นคนนอกศาสนาอย่างนั้นหรือ-เขาคิดกับตัวเองเจียบ ๆ

หลังจากที่บังซารีฟกลับไปยะลาได้ไม่นาน ก็มีข่าวว่า บังหายตัว
 ไปจากปอเนาะ ลือกันว่าซารีฟถูกทหารจับตัวไป อัสนวีไม่เคยรู้มาก่อน
 ว่าบังซารีฟจะมีส่วนเกี่ยวข้องกับ ‘ขบวนการ’ อย่างที่พวกทหารสงสัย เขา
 ไม่รู้ว่าควรทำอะไรดี เมื่ออัสนวีไปถึงยะลา ก็พบว่าศพของบังถูกฝังใน
 กูโบร์แล้ว อัสนวีจึงได้แต่ร้องไห้ไม่หยุด

และเขายังจำวันนั้นได้ดี...วันที่ความคับแค้นมาถึงทางตัน

ซากลับมายังเกาะ เขาแบกถังใบใหญ่ขึ้นเรือมาด้วย

“มันขนแบียร์ขึ้นเกาะอีกแล้ว” อัสนวีได้ยินเสียงใครพูดขึ้น แต่เขา
 ไม่สนใจ

โดยให้คนรับตัว เขาก็ต้องเลือกว่าจะตบกระต่าย สิ่งละตาละค่อย ๆ

จมหายไป ตะกอนสีดำลอยขึ้นมาแทนที่ เศษปลาเน่าที่ถูกคัดทิ้งจากเรือประมงลอยผ่านไป

“เรือนี้ไม่รับขนเหล่า” เจ้าของมือคู่ที่โยนลังของเขาพูดเสียงกร้าว ผู้คนพากันมุงดู บ้างก็ส่งสายตาเยาะเย้ยโดยไม่ปิดบัง

เขายืนนิ่งเงียบ ไม่ได้เถียง ไม่อธิบายกับใคร เขายังจำได้ดีดู เหมือนว่าความคับแค้นหลายหลากประเดประดังสุมเข้ามาจนเขาทนรับไม่ไหว

ไม่มีประโยชน์อะไรที่จะมหนังสือคัมภีร์ของบังซารีฟขึ้นมาจากหน้าอีกแล้ว

เขาตัดสินใจประกาศขายที่ ทั้งที่บังกะโลของเขา และที่ดินส่วนที่เหลือของบังซารีฟ ไม่สนใจว่านายหน้าจะมาซื้อที่ไปขายให้เศรษฐีนักธุรกิจต่างชาติที่ไหน

เขาเพียงแต่คิดว่า จะไปตั้งหลักอยู่ที่ไหนสักที่ ไปให้ไกลจากเกาะนี้ เงินที่ได้มากคงพอ ถ้ามะกับบังรับรู้ คงไม่ต้องเป็นห่วงเขาอีก

หาดทรายสีขาวสะท้อนกับแดดจ้า ตัดกับน้ำทะเลสีครามเขียว หาดเล็ก ๆ นี้เป็นหาดทรายหาดเดียวของเกาะ ตรงกึ่งกลางมีสะพานท่าเทียบเรือยาวห้าร้อยเมตรยื่นออกมา ฝั่งซ้ายของสะพานซีเมนต์นี้เป็นที่ดินของมะ ที่ที่เขาเคยทำบังกะโลเล็กๆ ถัดไปเป็นที่กุโบร์เก่า

วันนี้เป็นวันราฎอ พวงนี้มุสลิมถือเป็นวันเยี่ยมญาติ และเยี่ยม

หลุมศพบรรพบุรุษ อัสนวีตั้งใจมาเยี่ยมหลุมศพของมะ ที่ฝังร่างอยู่ในแผ่นดินของมะเอง

เรือเข้าไปจอดเทียบท่า เขามองไปยังที่ดินของเขา บัดนี้แทบไม่เหลือร่องรอยเดิม จากบังกะโลเรียบๆ ในดงมะพร้าวกลักลายเป็นรีสอร์ทที่ถูกออกแบบใหม่ ใหญ่โต หูหราสวยงาม รูปทรงแบบเมดิเตอร์เรเนียน

แต่ที่อัสนวีตกใจ ก็คือ ลานเบียร์สดหน้าหาดนั่นเอง

ไม่เป็นเพียงสิ่งอาหารร่ำสำหรับมุสลิม ซึ่งเป็นเบียร์ไทยที่เขาเคยหลงผิดขายเท่านั้น

แต่เป็นชื่อเบียร์พรีเมียมขวดเขียวชื่อยี่ห้อเป็นภาษาฝรั่ง ที่ประกาศอยู่บนร่มสีขาวละลานตาไปทั่วหาด หาดซึ่งครั้งหนึ่งเคยเป็นแผ่นดินของมุสลิม

หาดซึ่งครั้งหนึ่ง.....เป็นแผ่นดินของมะ.

Legislative Institutional Repository of Thailand

๑ เขาคิดว่า ตั้งแต่มีโทรศัพท์ ชีวิตเขาไม่สงบสุขเหมือน
ก่อน จริงอยู่ที่บางครั้งเขาก็ได้ใช้ประโยชน์จากมันบ้าง แต่
โดยทั่วไปแล้ว มักจะใช้คุยเล่นกับเพื่อนแก้เครียด เสียมาก
กว่าจำเป็นจริง ๆ และบางทีความเครียดก็มาทางโทรศัพท์
เช่นเดียวกัน ๑

รางวัลรองชนะเลิศ

ปัจจัยแห่งชีวิต
ขวัญยืน ลูกจันทร์

เขาเดินแบกถุงใส่เศษยางลงมาจากสวนด้วยความอึดอันตั้งใจ
ในตัวเมียสาว ครุ่นคิดมาตลอดทางว่าจะทำอะไรดี กับคำสั่งของนาง
ตั้งแต่นางได้มันมา คุณนางเปลี่ยนไปมากกว่าที่คิด จริงอยู่ที่นางดู
ทันสมัยขึ้น แต่ในขณะที่เดียวกันนางก็ดูจะซีเกียจมากขึ้นด้วย เขาก็
เหมือนกัน. รู้สึกว่าต้องต่อสู้กับความเกียจคร้านของตัวเองอย่างไม่เคย

Legislative Institutional Repository of Thailand

เป็นมาก่อน

ผู้ชายก็เป็นอย่างนี้แหละ กิเลสตัณหาที่หุยมหิมวุ่นวายมักจะมาพร้อมกับเมื่อยเมื่อย เหมือนกับว่าสิ่งเหล่านี้ มันจะเอาผู้หญิงเป็นช่องทางในการเจาะกำแพงใจ เข้ามาในจิตวิญญาณของผู้ชายทั้งหลาย รวมทั้งตัวเขาเองด้วย

เหงื่อเขาพรังพรูขโลมร่วงหลังเสื้อเปียกโชก เพราะความร้อนอ้าวของอากาศยามเดือนเมษายน ขณะที่ย่างก้าวเดินที่ละก้าว ภายในหัวสมองความคิดก็กำลังเดินทางหาบทสรุปเช่นเดียวกัน แต่จนแล้วจนรอด เขาก็ยังคิดไม่ตกว่าจะทำตามความต้องการของเมีย หรือทำตามความคิดของตัวเองดี

นกกาฝากบินผ่านหน้าไปร้องจิบ ๆ อยู่บนกิ่งกาฝากที่เกาะอยู่บนต้นมะนาว ที่ข้างหน้าต่างสวนของตาพร เขาเหวี่ยงถุงเศษยางลงจากบ่า แวะรองน้ำที่ไหลมาตามรางไม้ไผ่ตีไม้แก้กระหาย นั่งพักร้อนได้ร่วมชมพู่ข้างลำธารเล็ก ๆ ที่แทบจะแห้งขอด เขาล้วงอภัยมาเส้นออกมาจากชายพกเหม่อมองนกกาฝากที่เกาะอยู่บนกิ่งมะนาวพลางมวนใบจากมาคาบไว้ที่มุมปาก

คิดถึงเพื่อนเจ้าของใบจากอ่อนอย่างตีที่ให้เขามาแล้วก็อดยิ้มไม่ได้ ตอนนี้เขาอยากจะคุยกับมันเสียเหลือเกิน แต่ติดตรงบัตรเติมเงินหมด เขายกมือขึ้นลูบโทรศัพท์มือถือที่พกไว้ข้างเอว เพื่อให้แน่ใจว่ามันยังไม่หายไปไหน นี่ถ้าบัตรไม่หมดเขาคงได้คุยกับเพื่อนให้หายเครียด

หลังจากได้อัดคว้นหนัก ๆ ไปสองสามอีต เขาก็รู้สึกดีขึ้น แต่ก็ยังตัดสินใจไม่ได้อยู่ดีว่าจะทำตามคำสั่งของเมียหรือทำตามความคิดของ

ตัวเองดี

ในชีวิตของคนคนหนึ่งมีจุดเปลี่ยนที่สำคัญไม่มากนัก ชีวิตของเขาก็เช่นเดียวกัน มันเริ่มเปลี่ยนแปลงอย่างเห็นได้ชัดเมื่อปีที่แล้วนี่เอง เขายังจำได้ว่าวันนั้น เมียเขาไปทะเลาะกับเพื่อนคนงานกริตยางที่อยู่สวนข้างเคียง ที่จริงก็ไม่มีเรื่องราวอะไรมากหรอก นอกไปเสียจากว่า มีการถกเถียงกันเรื่องพระเอกในละครหลังข่าวนิดหน่อย แต่ความซุนซ้องหมองใจที่ติดตามเมียมาจนถึงกงสีที่พัคนี่สิ มันพลอยทำให้จิตใจของเขาพลอยซุนมั่วไปด้วย

“มันหาว่าคุณพจน์โง่ เรื่องแค่นี้ทำไมไม่เข้าใจ”

เมียบ่นกับเขา

“ก็จะให้เข้าใจไปได้อย่างไร คุณพจน์แกเป็นคนมีจิตใจดีออกอย่างนั้น จะไปรู้ทันอีเจ้าเล่ห์นั้นหรือ”

เขาต้องหรีววิทยุทรานซิสเตอร์ที่กำลังเปิดเพลงลูกทุ่ง เพื่อฟังคำของเมียให้ถนัดขึ้น

“จะไปจริงจิงอะไรกันนักหนา ก็มันเป็นเรื่องในละคร”

เขาอดพูดไม่ได้เมื่อรู้ว่าอะไรเป็นอะไร

“ก็นั่นแหละ แต่เหมือนมันว่ากระทบฉัน ถึงไม่พูดตรง ๆ ก็เถอะ”

“ก็เขาเป็นเจ้าของโทรทัศน์ จะไปเถียงเขาทำไม”

“ไม่รู้ละ พู่วุ่นนั้นมันไม่ไปดูโทรทัศน์ ที่กงสีอีสร้อยมันแล้ว”

“ก็ดี จะได้ไม่ต้องทะเลาะกัน”

“แต่ฉันยังอยากคุยต่อ เรื่องกำลังสนกเลขนะพี่”

Legislatives โยศวิสัยเสียงอันดังเหมือนนออดอ้อนอยู่ไม่ไกลที่เขาคณะ

แหละที่เขาต้องไปหานายหัว ขอร้องให้นายซื้อโทรทัศน์มาให้ก่อน แล้วค่อยหักจากเงินขายยางที่หลัง

ด้วยความที่เขาเป็นคนขยัน ทำงานไม่เคยหยุด เว้นแต่วันไหนที่ฝนตกหรือวันรวมยาง ก็หยุดพักผ่อนสักครั้งหนึ่ง นายหัวเจ้าของสวนยางพอใจ ที่ได้รับผลตอบแทนจากสวนเต็มเม็ดเต็มหน่วย ยิ่งฝีมือกรีดยางระดับหาตัวจับยากอย่างเขา หน้ายางสวยไม่มีถึงเนื้อไม้ มีหรือที่นายหัวจะไม่ยอมช่วย

โทรทัศน์สียี่สิบนิ้วจึงมาปรากฏอยู่ในห้องของเขา อย่างปัจจุบันทันด่วน ตามที่เมียปรารภ

ตั้งแต่ได้โทรทัศน์มา ต่อมาความอยากของเมียเขาก็แตกทะลักหลาย ความจำเป็นอันดับต่อไปคือตู้เย็น ที่เมียเขาอ้างว่าจะได้เก็บของสดไว้ทำกับข้าว ไม่ต้องถ่อส่งซากรลงไปซื้อในหมู่บ้านบ่อยๆ หรือไม่ต้องไปซื้อจากพวกรถขายกับข้าวให้พวกมอญกรีดยาง ซึ่งมักจะได้ของไม่คิดแถมแพงกว่าปกติอีกต่างหาก ดีไม่ตัวไหนถ้าครี้มอกครี้มใจเขาก็จะได้แช่เบียร์ไว้กินแก้ลมข้าวยามเย็นบ้าง ชีวิตของคนกรีดยางอย่างเขาก็คงจะรื่นรมย์ขึ้นไม่ใช่น้อย

เขายอมจำนนต่อเหตุผลของเมียอย่างง่ายดาย ราคาของที่พุ่งสูงขึ้นไปแตะอยู่ที่กิโลกรัมละสี่สิบบาท คงสามารถดลบันดาลความต้องการของเมียเขาได้อย่างไม่ยากเย็นนัก

ผ่อนตู้เย็นได้ไม่นาน ความจำเป็นใหม่ก็เกิดขึ้นอีก ด้วยเหตุที่ว่าวันหนึ่งจากรับเงินส่วนแบ่งจากการขายยางแล้ว เขากับเมียลงไปแวะไปนั่งที่ร้านคาราโอเกะเปิดใหม่ในหมู่บ้าน สั่งเบียร์และกับแกล้มมากิน

กันพอประมาณ ไม่นานอีสร้อยกับไอ้ยาวก็ตามมาสมทบ ทั้งสี่คนสนุกสนานกันเต็มที่ ปรากฏว่าเงินส่วนแบ่งขายยางของเขาหายไปกับค่าความบันเทิงในครั้งนั้นเสียเกือบครึ่ง

ขณะเดินกลับกงสี เมียเขามองเห็นถึงความจำเป็นของเครื่องเล่นวีซีดีคาราโอเกะขึ้นมาทันที

“พี่จะได้ไม่ต้องมาร้องที่ร้านให้เปลืองดั่งค์ เบียร์ก็แพง ค่ากับแกล้มก็แพง แดมอร่อยสู้ฉันทำก็ได้”

เขาเห็นด้วยกับเมีย ไม่รู้ว่าเพราะความเมาหรือเสียดายเงินที่จ่ายให้ร้านคาราโอเกะกันแน่

ในที่สุดกงสีที่พักของเขาก็กลายเป็นประจิวิมานกลางดง ทำงานเสร็จเหนื่อยๆ กลับมามีน้ำเย็นไว้ดื่ม ดกตอนค่ำก็เปิดโทรทัศน์เพื่อความบันเทิงกินข้าวไปดูละครไป เป็นความสุขที่ทั้งสองพอใจในชีวิตยิ่งนัก บางทีเขารู้สึกว่า กับข้าวที่เมียเขาทำนั้นอร่อยขึ้นด้วยซ้ำไป วันไหนครี้มอกครี้มใจทั้งสองคนก็เปิดคาราโอเกะร้องเล่นกงสี แม้เสียงร้องเพลงของเขาและเมียจะปร่าแปร่งหรือเพี้ยนออกทองแดงไปบ้าง แต่ก็ไม่ได้รบกวนใคร เพราะกงสีสวนยางแต่ละหลังนั้น ตั้งอยู่ห่างไกลกันพอสมควร มีบ้างที่ทำให้เขาต้องหงุดหงิด เพราะบางคืนเมียปิดโทรทัศน์เอาค่อนข้างเร็ว ส่งผลให้เขาอนหลับไม่ค่อยเต็มที่ เมื่อได้เวลากรีดยางดีสองดีสามแทบไม่อยากจะลุกจากที่นอน

แต่ด้วยภาวะผ่อนข้าวของเครื่องใช้ ที่มันคอยกระทุ้งหลังเขาให้หลับไม่ลง กังวลใจว่าสิ้นเดือนจะมีเงินผ่อนหรือเปล่า นั่นแหละที่ทำให้เขาต้องตัดสินใจลุกขึ้นใส่ชุดกรีดยางแล้วลุยอุปกรณที่ก้าวออกจากประตูกงสี

มุ่งสู่สวณยางที่ทะนุอยู่ในความมืด

เรื่องของถูกยึดไม่เป็นปัญหาหากพรอกสำหรับเขา เพราะก่อนหน้านั้นมีแค่วิทยุทรานซิสเตอร์เครื่องเดียวก็อยู่ได้ เรื่องขายหน้าอีสร้อยกับไอ้ยาว และพวกมอญกริตยางนี่ลืที่ยอมรับกันไม่ได้

เมื่อยเขายังคงนอนหลับอุตุอย่างสบายใจ รุ่งสางนั้นแหละนางจึงลุกขึ้นมาทำกับข้าวกับปลาหุงหาอาหาร แล้วค่อยไปช่วยผัวเก็บน้ำยางเอาตอนสายๆ

เขาคิดว่า ราคายางดี ๆ อย่างนี้น่าจะเป็นโอกาสอันดีที่จะได้เก็บเงินเก็บทองสำรองเผื่อฉุกเฉินไว้บ้าง ชีวิตคนรับจ้างกริตยางนั้น หากความแน่นอนอะไรมิได้ บางครั้งก็มีคนมาแกล้งให้ต้องออกจากสวนยางที่ดี ๆ ไป คอยยุนายหัวเรื่องโน้นเรื่องนี้ เพื่อที่ตัวเองจะได้มาสวมตำแหน่งแทน ส่วนราคายางเล่าก็เชื่อว่าจะต้องอยู่อย่างนี้ตลอดปีตลอดชาติ วันดีคืนดีมันร่วงลงมาอยู่ที่กิโลกรัมละสิบกกว่าบาทก็เคยเจอมาแล้ว

แต่ข้าวของเงินผ่อนที่เมียเขาหามาหนีลี เป็นชนกบักหลังเขาอย่างดินไม่หลุด เหมือนความต้องการของเมียเขาไม่มีวันสิ้นสุด มันเริ่มจากทีวีเครื่องเดียวแท้ ๆ จะโทษเมียอย่างเดียวก็น่าไม่ได้ เพราะบางทีเขาก็พลอยเห็นดีเห็นงามไปด้วยอย่างไม่รู้ตัว อย่างเรื่องคาราโอเกะนั้นนี่

ลมหัวรุ่งโยกยอดยางไหวเอน อากาศยามใกล้สว่างบนภูเขาหนาวเยเยือก เขาเร่งเดินเร็วขึ้นเพื่อให้ร่างกายอบอุ่น ตรงขอบฟ้าทางทิศตะวันออกปรากฏแสงเงินแสงทองเรื่อเรือง อีกไม่นานทิวกาลจะมาเยือนซีกโลกนี้อีกครั้ง คนกริตยางทั้งหลายต้องเร่งรีบทำงานแข่งกับเวลา ถ้าเข้าไปจนตะวันจ้ำ น้ำยางที่ได้ก็จะมีปริมาณลดลง เพราะอุณหภูมิที่สูง

ขึ้น จะทำให้น้ำยางจับตัวแข็งปิดหน้ายางไปเสียก่อน

เรื่องมันควรจะจบลงแบบนั้น เพราะราคายางก็ยิ่งย่นอยู่ในระดับสูงกว่ากิโลกรัมละสามสิบบาทมาตลอด เขาและชาวสวนยางทั้งหลายก็ค่อนข้างจะพอใจ ในการบริหารงานของรัฐบาลนักธุรกิจชุดนี้ ที่ทำให้ราคายางทรงตัวได้ในระดับสูง แม้ฝ่ายค้านจะออกมาบอกว่า เป็นเพราะอยู่ในช่วงเวลาที่ต่างประเทศต้องการเก็บสต็อกยางพอดีกก็เถอะ ไม่ว่าจะอย่างไรเขาไม่สนใจอย่างอื่น สนใจอยู่อย่างเดียวว่าให้ราคายางสูงเข้าไว้เท่านั้นก็เพียงพอ เพราะมันทำให้คุณภาพชีวิตของเขาและเมียดีขึ้น รวมไปถึงของไอ้ยาวอีสร้อยและแม่กระทั่งของพวกมอญกริตยางด้วย เขาเชื่อว่าถ้าพวกมอญมันออกเสียงเลือกตั้งได้ ตราบใดที่ราคายางยังคงยืนอยู่อย่างนี้ รับรองว่ารัฐบาลจะได้เสียงจากพวกมอญอย่างถล่มทลายแน่นอน

ไม่นานหลังจากที่เขาซื้อชีวิตคาราโอเกะมา รายการทีวีหลายรายการ เปิดให้ผู้ชมทางบ้านร่วมสนุกด้วยโดยใช้โทรศัพท์มือถือกดมาทายคำตอบ เสียค่าโทรแค่ไม่กี่บาท แต่ได้ของรางวัลหลายพันบาท หรือบางรายการก็ได้เป็นหมื่น

คนกริตยางทั้งหลายรวมทั้งพวกมอญด้วย ต่างก็ซื้อโทรศัพท์มือถือมาใช้กันแทบทุกคนเร็วเร็ว ราคามันถูกกว่าแต่ก่อนมาก เมื่อโทรศัพท์มือถือเข้ามาในบ้านเราใหม่ ๆ เขาเคยเห็นแต่ของนายหัวสวนยางเท่านั้นเอง คนกริตยางทั่ว ๆ ไป ไม่มีสิทธิ์เป็นเจ้าของเพราะราคาเครื่องละหลายหมื่นบาท

ถึงกระนั้น ตัวเขาเองก็ไม่มีอะไรได้ใครทำอะไรกับหมื่นหมื่นพรอก

แต่เมียของเขานั่นแหละที่เป็นตัวตั้งตัวตี

“พี่ ฉันทอยากได้โทรศัพท์มือถือ ไว้โทรไปหาแม่ที่ต่างจังหวัด”

“จะซื้อไปทำไม อยากโทรก็ลงไปโทรนาทีละห้าบาทที่หมู่บ้านสิ”

“โอ้ พี่ จะให้ฉันดอสังขารลงไปถึงหมู่บ้าน พี่ไม่กลัวพวกมอญมัน
ดูดฉันหรือไง”

เขาถึงกับอึ้งเมื่อเมียอ้างแบบนี้

“ถ้าจะไปฉันลงไปเป็นเพื่อน ว่าแต่มีธุระอะไรกับแม่หนักหนา ทั้งปี
ทั้งชาติฉันไม่เห็นเธอเลยถึง”

เขายังไม่ยอมแพ้ เพราะคิดถึงภาระที่แบกรับอยู่แทบสิ้นปรี ไทน์
จะผ่อนค่าทีวีให้นายหัว ไทน์จะผ่อนพวกพัดลมตู้เย็น ไทน์จะผ่อน
เครื่องเสียงวีซีดีคาราโอเกะ

“แหม ฉันทก็คิดถึงแม่ของฉันทบ้างสิ พี่ก็...” เมียค้อน หน้าคว่ำ
ทำท่าไม่พอใจ

“พี่คิดดู อีสร้อยมันก็ซื้อแล้ว ไ้อยามมอญกริตยางที่สวนโกเนี่ยว
มันก็ซื้อแล้ว พี่ไม่ขายหน้ามันเรอะ” นางมองเขา น้ำเสียงเหมือนเยาะ
เย้ยอยู่ในที

“พี่เกรงใจนายหัวเขา ยังผ่อนโทรทัศน์กับนายหัวไม่หมดเลย แล้ว
ยังพวกเครื่องใช้ไฟฟ้านั้นอีก” เขาเสียงอ่อย

เมียได้ฟังก็หน้าสลด ทำท่าแข็งเหมือนหมดหวัง แต่เพียงชั่วครู่
ดวงตานางก็มีประกายวูบ

“พี่เป็นสมาชิกกองทุนหมู่บ้านไม่ใช่หรือ พี่ไปกู้สิ กู้กองทุน
หมู่บ้านมาซื้อมือถือได้อยู่แล้ว ฉันทแว่วๆ ว่าไ้อยวกับอีสร้อยมันก็ไปกู้

กองทุนหมู่บ้านนี้แหละ มาซื้อ”

ด้วยทศวรรษความรบเร้าของเมียไม่ไหว ในที่สุดเขาก็ไปกู้เงินกองทุน
หมู่บ้าน มาซื้อโทรศัพท์มือถือตามที่เมียต้องการ

เมื่อนายหัวเห็นเขามีโทรศัพท์ ทั้งๆ ที่ยังผ่อนทีวีไม่หมด ก็ไม่ได้
ว่าอะไร แดมยังขอเบอร์มือถือของเขาเอาไว้ บอกว่าจะได้ไม่ต้องขึ้นมาที่
สวนบ่อยๆ มืออะไรก็ใช้วิธีโทรถามข่าวคราวจากเขา ทำให้สะดวกขึ้น

ซื้อมันมาตอนแรกเขาก็ไม่เห่อเท่าไรหรอก แต่พอใช้ไปสักพัก
ก็ชักติดใจ เพราะทำให้เขารู้ข่าวคราวต่างๆ ได้สะดวกขึ้น ได้พูดคุยได้
ถามสารทุกข์สุกดิบกับเพื่อนกับญาติบ้าง บางทีก็ถามข่าวคราวเกี่ยวกับ
สวนอย่างว่าสวนไหนหน้ายางเปิดใหม่ สวนไหนนายหัวใจดี สวนไหน
ความเป็นอยู่สะดวกสบาย มันเหมือนมาเปิดโลกที่เปลี่ยวเหงาของคน
กริตยางให้กว้างขวางขึ้น

แต่คนที่ใช้โทรศัพท์มากที่สุดก็คือเมียเขา นางเห่อถึงขนาดพกพา
คาดเอวไปเก็บยางด้วย บางทีเขาเห็นนางหยุดโทรศัพท์คุยกับเพื่อนที่ได้
ต้นยางครั้งละนานๆ เรื่องราวที่คุยก็ไม่พินินทาเมียคนโน้นที่เมียคนนี้ที่
ไม่เว้นแม้กระทั่งเมียมอญ บางครั้งก็เลยเดินเข้าไปถึงตัวละครในทีวีนานๆ
ที่จึงจะโทรหาแม่เสียสักครั้ง

เขาเองนั้นเขาก็เห็นใจเมียอยู่เหมือนกัน เพราะชีวิตของคนกริตยาง
นั้น ต้องโคตรเดียวท่งงานอยู่แต่ในสวนยาง นานๆ ก็เจอแต่หน้าผัว ไม่
ค่อยได้พบปะใครอื่นบ้างเลย นางคงเหงา โทรศัพท์มือถือคงช่วยให้นาง
สดชื่นขึ้นบ้าง ตกค่านางก็ได้เล่นเกมสล็อตมือถือตอบคำถามทางโทรทัศน์
Legislator ของกรมให้รางวัลเป็นตุ๊กตารองเท้าไปเที่ยวต่างประเทศ เขา

คิดว่าถ้าเกิดได้รางวัลขึ้นมาจริง ๆ เขากับเมียจะมีปัญญาไปเที่ยวจริง ๆ ละหรือ เงินที่จะเก็บออมไว้ก็ไม่มี เดือน ๆ ผ่อนแต่ค่าของกับค่าบัตรเติมเงินก็แทบไม่เหลือซื้ออย่างอื่น อย่าวว่าแต่อะไรเลย ในตู้เย็นของเขา แทนที่จะมีเบียร์เย็น ๆ อย่างที่ฝันไว้ กลับมีแต่ขวดน้ำเต็มตู้ กับข้าวก็ยงซื้อเชื้อจากพวกรถเร่ขายกับข้าว ที่ขึ้นมาขายพวกมอญตามสวนยางอยู่เหมือนเดิม

วิถีชีวิตเขาเปลี่ยนแปลงตั้งแต่เปลี่ยนรัฐบาล เขาชักจะเชื่อเสียแล้วสิ ว่าการเลือกผู้แทนนั้นมันส่งผลกระทบต่อชีวิตของเขาจริง ๆ ชีวิตที่เรียบง่ายในอดีต ไม่มีเค้าหลงเหลือให้เห็นเลยแม้แต่น้อย

วิทยุทรานซิสเตอร์เครื่องเก่าตั้งอยู่ที่มุมห้อง ฝุ่นจับเขระจนหมดสภาพไปเสียแล้ว มันกลายเป็นสัญลักษณ์แห่งอดีตอันล้ำหลัง ที่จำต้องถูกละทิ้งไป ตามการเปลี่ยนแปลงของยุคสมัยและกาลเวลา

เขาแทบจำไม่ได้ว่าก่อนโน้น หลังเหน็ดเหนื่อยจากงานหนัก เขาเคยมีความสุขกับการฟังเพลงลูกทุ่ง จากวิทยุทรานซิสเตอร์เครื่องนั้นได้อย่างไร

ความสุขในอดีตของเขาทำไมมันเรียบง่ายเสียเหลือเกิน เรียบง่ายจนแทบไม่น่าเชื่อว่ามันจะเป็นไปได้จริง เมื่อเทียบกับชีวิตในปัจจุบันของเขา

เขาอึดคว้นไบจากอีกเขือกใหญ่ ก่อนฉวยถุงเศษยางขึ้นป่า ออกเดินต่อจากสวนดาพร กลุ่มเมฆฝนตั้งเค้าครึ้มมาทางทิศตะวันตก หรือมันกำลังจะสิ้นสุดฤดูร้อนปีนี้แล้ว

ตั้งแต่ไบยางร่วง เขาต้องหยุดกรีดยางนานเป็นเดือน รายได้ที่เคย

มีสม่าเสมอค่อย ๆ หดลง และหยุดลงอย่างสิ้นเชิงเมื่อนายหัวสั่งปิดหน้ายางเพื่อให้ต้นยางได้พักฟื้นหลังจากที่โดนกรีดเอาน้ำยางมาทั้งปี รोजนกระทั่งไบยางแก่นั้นแหละ จึงจะเริ่มต้นเบิกหน้ายางกันใหม่

ในช่วงนี้คนกรีดยางทั้งหลาย ก็ต้องเอาตัวรอดไปพลาง ๆ บางคนก็ไปรับจ้างเป็นกรรมกรก่อสร้าง บ้างก็ไปกับเรืออวน บ้างก็ไปเช่ารถเครื่องรับจ้าง ใครไม่ไปไหนก็เก็บผักหักหญ้ากินไปตามประสาให้พอประทังชีวิตอยู่ได้

เขาเองพอมีเงินเหลือผ่อนของอยู่นิดหน่อย แต่หลังจากที่ผ่อนของหมดแล้ว ก็แทบไม่มีเงินสดเหลือติดกระเป๋าเลย พอดีกับที่ข้าวสารและของแห้งในครัวหมด จนปัญญาจริง ๆ ก็เลยใช้มือถือโทรไปหานายหัวขอเอาเศษยางที่เหลืออยู่ไปขาย ซื้อปัจจัยที่จำเป็นในการดำรงชีวิต

นายหัวใจดีเช่นเคย เห็นใจที่เขาไม่มีรายได้ ยกเศษยางที่เหลืออยู่ให้เขาทั้งหมด โดยไม่ต้องนำเงินที่ขายมาแบ่งครึ่งเช่นทุกครั้ง

เมื่อเขาใช้มือถือคุยกับนายหัวเสร็จ เมียเขาก็เอาไปโทรคุยกับเพื่อนบ้าง ยังคุยไม่ทันจบประโยคแรก โทรศัพท์ก็ตัดเพราะเงินที่เติมไว้หมดพอดี นางหงุดหงิดที่ยังคุยไม่ทันได้ความ

ก่อนลงจากสวนยางมา เมียจึงสั่งเขาว่า

“พี่ ซื้อบัตรเติมเงินมาด้วยนะ ฉันทยังคุยกับอีสร้อยไม่ทันได้รู้เรื่องเลย”

เขาไปเอายากทุตอะไรมา หยิบโทรศัพท์มือถือมาคาดเอว แล้วฉวยถุงเศษยางเดินออกจากกองสีลงไปยังหมู่บ้านข้างล่าง

Legislative Institution of Thailand

เหนื่อยอย่างนี้มาก่อนเลย ทั้งเหนื่อยกายและเหนื่อยใจ ยิ่งคิดถึงความต้องการของเมียก็ยิ่งเหนื่อยมากขึ้นไปอีก

เขาคิดว่า ตั้งแต่มีโทรศัพท์ ชีวิตเขาไม่สงบสุขเหมือนก่อน จริงอยู่ที่บางครั้งเขาก็ได้ใช้ประโยชน์จากมันบ้าง แต่โดยทั่วไปแล้ว มักจะใช้คุยเล่นกับเพื่อนแก๊วเครียด เสียมากกว่าจำเป็นจริงๆ และบางทีความเครียดก็มาทางโทรศัพท์เช่นเดียวกัน

มีเพื่อนบางคนโทรมายืมเงินบ้างหรือบางครั้งแม่ยายก็โทรมาขอเงิน ในบางเดือนที่เขาผ่อนของชำ พวกบริษัทฯเงินผ่อนทั้งหลายก็โทรมาทวงค่างวด เรื่องราวเหล่านี้มันชวนให้เชิงชีวิตไปได้เหมือนกัน

เขากำลังคิดว่าจะทำตามคำสั่งเมียดีหรือทำตามความคิดของตัวเองดี

เขาตามใจเมียมาเยอะแล้ว มาไกลมากแล้ว ไกลจนไม่สามารถย้อนกลับไปยังจุดเดิมได้อีก เขาควรจะทำตามความคิดของตัวเองดูบ้าง

โทรศัพท์มันไร้สาระ เขาคิด เอาไว้มีเงินค่อยใช้กันใหม่ ตอนนี้ซื้อของที่จำเป็นในการกินอยู่เสียก่อนดีกว่า

เมียต้องไม่พอใจเขาแน่ เพราะนางกำลังรอจะใช้โทรศัพท์มือถือคุยกับเพื่อนอยู่ แต่ไม่นานนางก็คงหายโกรธ

เขาอยากจะซื้อข้าวสารอาหารแห้งไปตุนไว้ กว่าไบบางจะแก่, กว่าจะได้เบิกหน้ายางใหม่, กว่าจะได้เวลารวมยางขายยาง ก็ต้องรอดต่อไปอีกหลายวัน

จะยืมเงินนายหั่วก็เกรงใจ ดีไม่ตีแถมไม่ให้กรียดยางต่อก็จะชวยหนัก สวนยางดี ๆ สมัยนี้ไม่ใช่หาได้ง่าย ๆ ยางแก่ ๆ ส่วนใหญ่เจ้าของสวนก็

โค่นขายไม้กันหมดแล้ว ที่ปลูกใหม่ก็มีไม่มาก ไทนยังมีพวกมอญมาคอยแย่งกรีดอีก เจ้าของสวนยางส่วนใหญ่ก็มักจะชอบพวกมอญเสียด้วย เพราะไม่เรื่องมากและขยัน จะแบ่งให้เท่าไรพวกมันก็เอาทั้งนั้น

เขาเดินครุ่นคิดไปจนถึงร้านรับซื้อเศษยาง ชายเศษยางได้สองร้อยกว่าบาท เขากำธนบัตรไว้ในมือที่ขึ้นเหงื่อ เดินตรงไปร้านขายของชำของแป๊ะดี

เขาคิด ถ้าเขาใช้โทรศัพท์ถามเรื่องงานกับเพื่อนก็คงจะดี อีกหลายวันกว่าจะได้กรียดยาง เพื่อมีงานอะไรทำพอประทังไปก่อน

แต่ถ้าเอาเงินทั้งหมดมาซื้อข้าวสาร ก็คงจะพอทนได้จนถึงเวลาเบิกหน้ายางใหม่ ถึงตอนนั้นก็ค่อยขอยืมเงินนายหั่วใช้ก่อน คงพอไหว

คิดถึงค่าของเมียที่สั่งให้ซื้อบัตรโทรศัพท์อีก จะเอายังไงดี เขารู้สึกสับสน ระหว่างข้าวสารกับบัตรเติมเงิน จะเลือกอะไรก่อนกัน

ในที่สุดเขาก็ตัดสินใจ ก้าวเข้าไปในร้านขายของชำ

“แป๊ะดี เอาข้าวสารโลนึ่ง บัตรเติมเงินสองร้อย”

๑ ปานนี่ถึงตัวเองที่กลับมาบ้านเกิดด้วยสภาพวีรบุรุษ นักกีฬา นึกถึงพี่ชายที่กลับมาบ้านในฐานะวีรบุรุษนักรบ ทั้งสมรภูมิกำปั่นและสมรภูมิรบไม่มีอะไรต่างกัน ผู้เสียชีวิตจากบ่วงวิกฤตและประสบชัยชนะเท่านั้นที่จะอยู่รอด การกลับมาบ้านของสองวีรบุรุษต่างสมรภูมิในเวลาไล่เลี่ยกัน มีเกียรติยศเหมือนกัน แต่สถานภาพของชีวิตกลับแตกต่างกัน ๑

รางวัลชมเชย

กลับจากสมรภูมิ

ชิต ชยากร

ปนรดกระบะเก่าคร่ำคร่าของชาวสวนผู้สมถะ ตาเปลืองผู้เป็นทั้งเจ้าของและคนขับ กำลังประดับประคองพาหนะคู่ชีพไปบนถนนขรุขระด้วยความลำบากเส้นทางแคบที่มีหลุมลึกใหญ่ปรากฏอยู่ทุกกระยะ ทำให้แกต้องคอยหัดพวงมาลัยหลบไปมาเป็นพัลวัน แต่กระนั้นก็ยังมึนเสียงตึงตังของล้อรถกระแทกหลุมดังอยู่ตลอดเวลา เพราะแทบทุกตาราง

Legislative Institutional Repository of Thailand

เมตรบนถนนลูกรังสายนี้มีหลุมลึกข้างต้นข้างกระจายอยู่ทั่ว

แกเหลือบไปเห็นยายนวลเมียแกที่นั่งอยู่คู่กัน เอามือจับเบาแน่น เช่นเดียวกับลูกชายที่นั่งอยู่ตรงเบาหลัง

ตาเปลื้องนิกโทษฝนฟ้าอยู่ในใจ หลุมเหล่านี้เกิดจากการที่ฝน ตกหนัก ความหนักหน่วงของหยดน้ำที่โถมถั่งมาจากเบื้องสูง กัดเซาะ ดินจนพื้นผิวคล้ายโลกพระจันทร์ แต่อย่างไรก็ตามฝนยังมีบุญคุณกับ แกมหาศาล เพราะฝนคือชีวิต สวนยางพารา สวนผลไม้ในที่ดินของแก ต่างต้องพึ่งพาผลผลิตจากฟากฟ้าหล่อเลี้ยง สายน้ำที่ให้ความชุ่มชื้นต่อ ทุกชีวิตที่ดำรงชีวิตในสถานะของชาวสวนย่อมมีความสำคัญมากกว่าพื้น ผิวลูกรังที่สร้างความยากเข็ญในการสัญจร

ฝนเพิ่งผ่านไปเมื่อเดือนก่อน ความเป็นหลุมบ่อตึกว่างและลึก กว่าเดิม มีหน้าซ้ายยามรถแล่นผ่าน ละอองฝุ่นสีแดงกลับฟุ้งกระจายอยู่ในอากาศ ระยะทางเพียงสิบห้ากิโลเมตรจากหมู่บ้านไปถึงถนนใหญ่ ใช้ เวลาเดินรถประมาณหนึ่งชั่วโมง แต่เป็นหนึ่งชั่วโมงที่พอลงจากรถแล้ว มันทำให้แกแทบจำไม่ได้ว่า รถของแกมันสีอะไรแน่ สีน้ำเงินซีดเดิมหรือ สีแดงแห่งฝุ่น

วันนี้แกต้องเข้าเมืองอีกครั้ง ไม่บ่อยนักกับการมาธุระในตัวเมือง แกเห็นยายนวลใช้มืออีกข้างที่ว่างจากการจับเบา มาปิดจมูกและปาก เพื่อป้องกันฝุ่นที่ฟุ้งกระจายเข้ามาในรถ

“ทนหน่อยนะ รถเก่าไม่มีแอร์ต้องเปิดกระจกแบบนี้แหละ เราอยู่ในสภาพแบบนี้มานานแล้ว...คงไม่เป็นไร...”

ประโยคหลังของแกดูเหมือนแฝงความน้อยเนื้อต่ำใจไว้ในคำพูด

“ชินแล้ว...” คู่ชีวิตวัยหกสิบตอบคำ “นาน ๆ เข้าเมืองสักครั้งยัง พอทนได้ พุดถึงถนนสายนี้มันน่าจะดีกว่านี้นะ ผู้แทนที่เราเลือกเข้าไป พุดอยู่ทุกครั้งที่มาหาเสียงว่า ได้รับการเลือกตั้งแล้วจะหางบประมาณ ทำให้ ฟังมาหลายปีแล้ว ไม่เห็นมีอะไรเปลี่ยนแปลงสักที”

“ช่างเดอะ...ถ้าลูกเราเป็นใหญ่เป็นโตขึ้นมาสักวัน ถนนสายนี้คง ได้รับการปรับปรุงให้ดีขึ้น เอ...ไม่รู้เปรม จะเป็นอย่างไรบ้างนะ เจียบ หายไปอาทิศย์กว่าแล้ว”

ใจแกนึกระหวัดไปถึงเปรม ลูกชายคนโต ที่เคยรับราชการเป็น ตำรวจชั้นประทวนอยู่ที่โรงพักในอำเภอ แต่โชคดีเพิ่งสอบได้เป็นนาย ตำรวจชั้นสัญญาบัตร ดิถยศร่อยตำรวจตรีดูโก้หูแต่ตำแหน่งที่ได้ต้อง แลกกับการโยกย้าย เปรมได้รับคำสั่งแต่งตั้งพร้อมกับย้ายไปประจำที่ สถานีตำรวจแห่งหนึ่งในจังหวัดนครราชสีมา

ยายนวลบ่นอยู่ เมื่อรู้ว่าลูกชายต้องไปอยู่ในดินแดนที่ตัวเองไม่ ปรารถนาให้ไป ไฟใต้ที่ลุกฮืออย่างต่อเนื่อง ทำให้แกหวั่นในเรื่องความ ปลอดภัยของชีวิต เหมือนกับลูกชายแกต้องไปเผชิญกับภัยมืด ที่ประทุ เนื่องจากอะไรสักอย่าง ซึ่งแกไม่รู้เหมือนกันว่า เป็นเรื่องของความขัด แย้งทางการเมืองหรือความไม่ประสงค์ดีของใครกันแน่

“พ่อกับแม่ใจเย็นหน่อยสิ” ปานลูกชายคนเล็กเอ่ยขึ้นมาบ้าง “พี่ เปรมเพิ่งไปได้อาทิศย์เดียว จดหมายยังส่งมาไม่ถึงบ้านหรอก หมู่บ้าน เราไม่มีโทรศัพท์เหมือนที่อื่นเขา...ต้องรอนะแม่ อีกอย่างพี่เปรมไปแค่ ภาคใต้ตอนล่าง...ไม่เห็นไกลเลย บ่นซะแล้ว ท่วงปานบ้างดีกว่าต้องไป เมืองนอก ไกลกว่ากันตั้งเยอะ ไม่ได้ไปติดด้วย ไปแล้วเงินตัวกลับมากอีก

ต่างหาก”

เมื่อโดนลูกชายต่อว่า ยายนวลอดไม่ได้ที่จะเหลียวมาพูดกับปาน
“ห่วงทั้งสองคนนั่นแหละ เปรมไปพบกับสงครามมืด ส่วนลูกไป
เจอกับสงครามหมัด ชกมวยถึงจะเจ็บแต่คงไม่ถึงตาย”

“เอาแน่ไม่ได้หรอกแม่ ชกมวยกระทบกพระเทือนถึงสมอง มี
โอกาสตายโอกาสพิการสูง แต่ไม่เป็นไร อย่างน้อยแม่ก็ได้ภูมิใจแล้วว่า
ลูกชายคนนี้เก่ง เป็นนักมวยทีมชาติได้ไปชกในกีฬาโอลิมปิก”

“เออน่า...รู้แล้ว อย่ามาหลงตัวเองจนโดนต่อยหามลงจากเวทีก็
แล้วกัน”

“ระดับนี้แล้วไม่ต้องห่วงหรอกแม่”

เด็กหนุ่มหยอกเข้าอย่างยิ้มแย้มไม่บ่อยนักที่เขาจะได้พบกับพ่อแม่
การศึกษาในเมืองหลวงทำให้ปานต้องห่างบ้าน การเป็นนักมวยทีมชาติ
ทำให้เขาต้องเก็บตัวอยู่ในสถานที่ต่างๆ ตามที่ถูกกำหนด การมาบ้าน
เกิดครั้งนี้เพื่อรำลาพ่อแม่เดินทางไปฝึกซ้อมที่ต่างประเทศ และต้องเดินทาง
ต่อไปเพื่อแข่งกีฬาโอลิมปิกในอีกประเทศหนึ่ง ต้องใช้เวลาอยู่เมือง
นอกเกือบสองเดือน ครั้งนี้เขาได้นอนกับพ่อแม่เพียงคืนเดียว แล้วต้อง
รีบเดินทางกลับกรุงเทพฯ เพื่อสมทบกับทีมมวยซึ่งรออยู่

วันนี้พ่อกับแม่ไปส่งเขาขึ้นรถไฟในตัวจังหวัด

กว่าจะออกจากถนนสายหมู่บ้านได้ ปานรู้สึกว่าการเดินทางใน
ช่วงนี้เหนื่อยกว่าตัวเองขึ้นชกมวยตั้งหลายเท่า เขาได้แต่นึกน้อยใจใน
ความไกลปืนเที่ยงของหมู่บ้าน

โชคดียังคงเป็นของคนในหมู่บ้านบ้าง ถึงถนนไม่ตีไม่มีโทรศัพท์ แต่
ยังมีไฟฟ้าใช้ ไฟฟ้าเดินทางเข้ามาเมื่อสองปีก่อน ที่บ้านตาเปลื้องมี
โทรศัพท์สีลิปสีนี้ว่าอายุงานเท่ากับกระแสไฟฟ้าที่ใช้ได้ในหมู่บ้าน มัน
ถูกใช้งานอย่างหนัก ชาวควรวการแข่งกีฬาโอลิมปิกถูกรายงานทาง
โทรศัพท์ทุกช่องอย่างต่อเนื่อง ชาวบ้านต่างพากันติดตามอย่างไม่ลดละ
ทั้งนี้เพราะลูกชายคนเล็กของตาเปลื้องได้ฝาด่านคู่ชกคนแล้วคนเล่า
จนเข้าชิงรอบชิงชนะเลิศ

ความสงบในหมู่บ้านเริ่มเปลี่ยนเป็นพลุกพล่าน นักข่าวโทรทัศน์
นักข่าวหนังสือพิมพ์ต่างดันดันฝ่าหลุมบอดถนนลูกรัง ฝ่าละอองฝุ่นแดง
เขรอะเข้ามาถึงบ้านตาเปลื้อง นับเป็นสิ่งใหม่ในชีวิตที่มีคนมาสัมภาษณ์
สองตายายออกโทรทัศน์

คืนที่ปานขึ้นชกชิงเหรียญทอง มีร้านขายของเครื่องใช้ไฟฟ้าใหญ่
ในอำเภอเอาโทรทัศน์จอยักษ์มาติดตั้งให้ที่ลานบ้าน ตาเปลื้องเห็นเขา
ต่อสายโน้नสายนี้วันวายไปหมด แต่เพียงครูใหญ่โทรทัศน์ก็ใช้งานได้แถม
ยังรับภาพได้ชัดเจนกว่าจอลิปสีนี้ของแกอีก ชาวบ้านทั้งหมู่บ้านกว่า
ร้อยหลังคาเรือนต่างแห่มานั่งดูกันตั้งแต่หัวค่ำ ทั้งๆ ที่ปานจะขึ้นชก
ตอนเที่ยงคืนเศษ

ยายนวลเหนียวหนัก เพราะต้องหุงหาอาหารต้อนรับแขกแปลก
หน้า เปิดไฟในแล้วหลายตัวต้องพลีชีพแลกกับการมาเยือนของผู้หลัก
ผู้ใหญ่ และต้องให้เพื่อนบ้านอีกหลายคนมาช่วยเป็นลูกมือ

ตาเปลื้องต้องวิ่งวุ่นต้อนรับคนบุญหนักศักดิ์ใหญ่จ่าละหัววัน แก
ไม่รู้จักหรอกว่าตอนนั้นเขาเป็นใคร รู้แค่เค้าคือคนรับทางสูงหัวเด็ก ้วย

กลางคน สวมเสื้อผ้าไหมสีน้ำเงินคือ ท่านผู้ว่าราชการจังหวัด นอกจากนั้นจำได้เพียงแต่ตำแหน่งที่มีคนมาแนะนำให้รู้จักมีรองผู้ว่าฯ ปลัดจังหวัด นายอำเภอ ปลัดอำเภอ นายกเทศมนตรี ผู้กำกับฯ อปต.กำนันและผู้ใหญ่บ้านอีกไม่รู้กี่ตำบลก็หมู่บ้าน ไม่เว้นแม้แต่เจ้าอาวาสและพระลูกวัดอีกหลาย ๆ วัดยังมารวมตัวกันที่นี่ เหล้ายาปลาบั้ง น้ำอัดลมอีกตั้งหลายลัง ไม่รู้ใครต่อใครขนมาให้ แก้วเพียงแต่ว่า ทุกคนมาที่นี่เพราะลูกชายลูกเล็กของแก

ชะรอย... คงเป็นบุญของหมู่บ้าน ที่คนระดับเจ้าเมืองมาเยือนถึงเรือนกลางดง ทั้งที่แสนจะเหนื่อย แต่ตาเปลืองยังคงยิ้มร่าด้วยความภูมิใจ ยิ่งตอนลูกชายแกขึ้นเวที ท่านผู้ว่าฯ เรียกแกมานั่งเคียงข้างบนโซฟาขาว แกรู้สึกทั่วตัวถูกรัศมีท่านบตบังจนตัวเองสับสนเล็กลงไปมาก แต่ความรู้สึกภูมิใจกลับไม่เล็กลงตาม หัวใจแกโป่งพองจนยากบรรยาย

ภาพสงครามกำปั้นหน้าจอโทรทัศน์เป็นไปอย่างเร่าร้อน สีห้าปีก่อนแกเคยตามไปดูลูกชายชกมวยไทยหลายครั้งยามเห็นปานถูกเตะต่อย แกจะรู้สึกเจ็บตามไปด้วย สำหรับความเป็นพ่อ แน่นอนนั่นคือความสงสารลูก แต่แปลก...วันนี้แกกลับไม่มีความรู้สึกเช่นนั้น แม้ตาแกจะเพ่งมองภาพลูกชายบนเวที แต่สมาธิกลับไม่ได้จดจ่ออยู่ตรงนั้น แกมัวตื่นต้นกับคนที่นั่งข้างมากกว่า

ยิ่งใหญ่ในความรู้สึกเหลือเกิน...เจ้าเมือง

แกเห็นท่านส่งเสียงเชียร์เต็มกำลัง พอกรรมการชูมือให้ลูกชายแกเป็นฝ่ายชนะ เสียงไชโยดังลั่นสนั่นหมู่บ้าน ท่านผู้ว่าฯ จับมือแกเซย่า้วยความดีใจ

“ดีใจด้วย... ปานเก่งมาก ๆ ได้เป็นแชมป์โอลิมปิก หมู่บ้านเราดังแล้ว วันปานกลับมาที่นี่ ผมจะจัดงานเลี้ยงต้อนรับให้ยิ่งใหญ่ที่สุด”

ความปลาบปล้ำครั้งใหญ่ในชีวิตตาเปลือง เพิ่งเกิดขึ้นในครั้งนี่ แกไม่สันตน์นักหรอกว่าแชมป์โอลิมปิกคืออะไร สำคัญอย่างไร แกรู้แต่ว่าวันรุ่งขึ้นหลังจากลูกชายแกชกชนะ หมู่บ้านกลางป่ามีการเปลี่ยนแปลงไปจนนึกไม่ถึง เริ่มตั้งแต่การเดินสายโทรศัพท์ถูกทำอย่างเร่งด่วน และขณะเดียวกันก็มีรถแทรกเตอร์หลายคัน เข้ามาปรับปรุงถนนลูกรังที่เป็นหลุมบ่อขรุขระ มีคนบอกแกว่าทางการจะปรับสภาพทางให้เรียบร้อยที่สุดเพื่อให้ทันวันที่ปานกลับมา

แกได้รับเชิญจากทางการให้เดินทางไปรับลูกชายคนเล็กที่สนามบินดอนเมือง ภาพปานเดินลงมาจากเครื่องบินพร้อมเหรียญทองคล้องคอ ตั้งคิปปินคนดั่งบนเวทีคอนเสิร์ตที่แกเคยเห็นบนจอทีวี ผู้คนนับหมื่นต่างเฮโลกันเข้ามาขอจับมือขอฉายเซ็น กว่าแกจะได้พบลูกชายก็กินเวลานานโข ปานก้มลงกราบแทบหัวแกกับเมีย แล้วลุกขึ้นโผเข้ากอดด้วยความดีใจ

ชั่วครู่ รถเปิดประทุนก็รับลูกชายแกไปเข้าร่วมกับขบวนแห่แห่หน้าต้อนรับ ซึ่งมีนักกีฬาที่ได้เหรียญอีกสองคนร่วมขบวนไปด้วย แกแยกกับลูกชายตรงนี้ แล้วเดินทางกลับภูมิลำเนา เพื่อกลับไปรอรับวีรบุรุษคนใหม่ที่บ้านป่า

ปานใช้ชีวิตอยู่กรุงเทพฯ อีกหลายวัน เริ่มต้นด้วยการไปร่วมงานเลี้ยงที่รัฐสภาจัดรับรองให้ แต่นั่นมิใช่ภาคภูมิใจ เป็นแค่หน้าที่ที่เข้า

ร่วมการแข่งขันทั้งหมด แต่แน่นอน... ตำแหน่งพระเอกในงานย่อมเป็นของเขาคงเดียว เหยียดทองโทนจากกีฬามวยสากลสมัครเล่น ย่อมเป็นที่ประจักษ์ในความสามารถ

มีการมอบของรางวัลและเงินสดให้เขาไม่น้อย ปานได้จับมือสนทนากับนายกรัฐมนตรี มีสถานีโทรทัศน์หลายช่องแย่งตัวไปออกรายการต่างๆ จนควุ่นวายไปหมด

ปานเริ่มรู้ว่า ชีวิตที่เคยเป็นของตัวเองได้เปลี่ยนไป ทรัพย์สินเกียรติยศได้มาอย่างไม่รู้จบ แต่ชีวิตความเป็นส่วนตัวเริ่มเลือนหาย ความจริงเขาอยากนอนหลับให้เต็มตาสักสองสามวัน เพื่อพักเหนื่อยจากคร่ำเคร่งซ้อมมวยมาเนิ่นนาน แต่การที่กลายเป็นคนของประชาชนในขณะนี้ทำให้เขายากที่จะทำได้

วันกลับบ้านเขานั่งเครื่องบินจากกรุงเทพฯ มาลงที่สนามบินจังหวัด ณ ที่นั้นเขาได้เห็นขบวนต้อนรับที่ยิ่งใหญ่อีกครั้ง เสียงไซโยให้ร้องดังก้อง ขบวนยาวเหยียดพร้อมข้าราชการชั้นผู้ใหญ่ในจังหวัดมาต้อนรับพร้อมหน้ารถแก๊งโก้หรูนำเขาออกจากตัวเมืองกลับไปที่บ้านเกิด

เขาได้เห็นความเปลี่ยนแปลงของทางเข้าหมู่บ้าน มีรถแทรกเตอร์กำลังขุดดิน เกลี่ยดิน บดถนนอย่างชะมัดเข้มข้น นายกองดีการบริหารส่วนจังหวัดบอกกับเขาในตอนนั้นว่า การทำถนนใหม่ต้องใช้เวลาประมาณปีเศษ เพราะต้องปรับพื้นที่ที่ลาดชัน บางจุดต้องสร้างสะพาน นับเป็นเรื่องยากที่จะให้เสร็จในเร็ววัน และผู้จัดการสำนักงานโทรศัพท์บอกเขาเหมือนกันว่า กำลังดำเนินการเดินสายให้ คาดว่าอีกไม่กี่วันในหมู่บ้านจะมีโทรศัพท์ใช้อย่างแน่นอน

ไม่น่าเชื่อ... เหยียดทองเหยียดเดียว นอกจากจะพลิกชีวิตเขาแล้ว ยังจะเปลี่ยนแปลงวิถีชีวิตของคนได้ทั้งหมู่บ้าน

ปานบอกกับตัวเองว่า คุ่มแล้วกับชีวิตที่เกิดมาในชาตินี้

ชาวบ้านนับพันคนคอยต้อนรับเขาอยู่ที่บ้าน เสียงโห่ร้องดังขึ้นระลอกแล้วระลอกเล่า หลายคนเข้ามาสวมกอดแสดงความยินดี ตามได้ทุกซ่ซุช กว่าเขาจะปลื้มตัวออกมาได้ใช้เวลานานกว่าชั่วโมง

การได้พบพ่อแม่ในครั้งนี้ แม้ปานได้เห็นรอยยิ้มที่เปี่ยมด้วยแววดีใจของคนทั้งสอง แต่ก็เห็นรอยยิ้มที่ดูเหมือนจะเปลี่ยนไป มันไม่ใช่รอยยิ้มที่สนามบินวันนั้น มันไม่ใช่รอยยิ้มที่เป็นเนื้อแท้ของความยินดี

“พ่อ... ดูพ่อเปลี่ยนไป ไม่ดีใจหรือที่ถูกกลับมา”

“ดีใจสิ ดีใจมาก ๆ” คำพูดกับสีหน้าดูเหมือนไม่ได้คล้อยตามไปในทางเดียวกัน

“ทำไมล่ะพ่อ ชื่อเสียงเกียรติยศ ครอบครัวยุคใหม่ได้มาแล้ว ถนนหนทางเขาก็กำลังทำให้ พ่อกับแม่มีอะไรในใจหรือ”

เหลียวหน้าไปดูแม่ กลับเห็นหน้าตาขยาดขยาดไหวไหว แกว่งเข้ากอดลูกชายไว้เต็มอ้อมแขน ขยาดขยาดร้องไห้โฮอย่างไม่มีปี่ซู่

แม่ดีใจในความสำเร็จของเขาออกนอกหน้าถึงเพียงนี้หรือ ไม่น่าใช่... ปกติแม่เป็นคนเข้มแข็งไม่เคยแสดงความอ่อนแอมาให้เขาเห็นบ่อยครั้งนัก

ความสงสัยของเขาคลายลง เมื่อพ่อบอกกับเขาว่า

“ดีใจที่ถูกกลับมาพร้อมกับคำวิญญูชน ถนนสายใหม่ที่เกิดจาก

Legislative ได้ต้อนรับองคมนตรีอย่างยิ่งใหญ่แล้วในวันนี้ แต่พ่ungs

นี้...วันพรุ่งนี้นับถนนสายเดียวกัน ก็จะได้ต้อนรับการกลับมาของร้อยตำรวจตรีเปรม...พี่ชายของลูก เขากลับมาเพียงร่าง...เป็นร่างที่ไร้ชีวิต เปรมเป็นตำรวจอีกคนหนึ่งที่ถูกผู้ก่อความสงบในภาคใต้ ลอบยิงเสียชีวิตเมื่อคืนที่ผ่านมา”

น้ำเสียงท่อนหลังของพ่อเบาหวิวและสิ้นพร่า ปานรู้สึกถึงน้ำตาแม่ที่ซึมขึ้นตรงหน้าอก เขากอดแม่แน่น

ปานนึกถึงตัวเองที่กลับมาบ้านเกิดด้วยสภาพวีรบุรุษนักกีฬาจนถึงพี่ชายที่กลับมาบ้านในฐานะวีรบุรุษนักรบ ทั้งสมรภูมิกำปั่นและสมรภูมิรบไม่มีอะไรต่างกัน ผู้เล็ดลอดจากบ่วงวิกฤตและประสบชัยชนะเท่านั้นที่จะอยู่รอดการกลับมาบ้านของสองวีรบุรุษต่างสมรภูมิในเวลาไล่เลี่ยกัน มีเกียรติยศเหมือนกัน แต่สถานภาพของชีวิตกลับแตกต่างกัน

เขาไม่แน่ใจว่า เกียรติที่ตัวเองได้รับอย่างมากมายมหาศาลนั้น มีเรื่องราวของการเมืองเข้ามาเกี่ยวข้องด้วยหรือไม่ แต่กับการเสียชีวิตของพี่ชาย เขากลับมั่นใจว่า มันต้องเป็นเรื่องราวของการเมืองอย่างแน่นอน

หากเขากลับจากโอลิมปิกในสภาพผู้แพ้ ไม่มีเหรียญคล้องคอกลับมา เขาคงไม่ได้กลายเป็นวีรบุรุษอย่างในวันนี้ ส่วนเปรมหากกลับมาจากภาคใต้อย่างคนปกติ มีทั้งร่างกายและลมหายใจสมบูรณ์พร้อม เขาสงสัยว่า พี่ชายของเขาจะถูกนับเป็นวีรบุรุษหรือไม่

หรือวีรบุรุษคือเครื่องมือชิ้นหนึ่งของการแสวงหาผลประโยชน์ทางการเมือง...

‘ ผมสายตาไม่เข้าใจ แต่อดยิ้มไม่ได้ พลังคิดว่า
แม้แต่ลูกไก่ยังรู้จักเอาตัวรอด นับประสาอะไรกับ ส.ส. ที่ยุบ
พรรคและย้ายพรรคซึ่งมีสติปัญญาสูงกว่าลูกไก่หลายเท่า นัก
ชาก็ยอมเอาตัวรอดเป็นธรรมดา! ขึ้นปล่อยให้สอบตกคา
พรรคที่กำลังอยู่ในช่วงขาลงก็อายลูกไก่แยะสิ? ’

รางวัลชมเชย

ไก่ลงร้าน
กร ศิริวัฒน์

วันนี้ผมตื่นเช้ากว่าทุกวันเพราะปวดปัสสาวะจนทนไม่ไหว ถ่าย
ปัสสาวะแล้วตั้งใจจะนอนต่อ แต่หมอกเช้าทำให้ผมต้องเปลี่ยนใจ ออก
จากบ้านมาชื่นชมหมอกที่ลอยเรี่ยพื้น ผมสุดลมหายใจเอาความชุ่ม
ชื่นยามเช้าเข้าปอดเต็มที รู้สึกปลอดโปร่งโล่งปอดเหลือเกิน อากาศจ้ว
เจียหายเป็นปลิดทิ้ง

ไล่กันนั้นเพื่อนของผมก็ลุกมาเปิดโทรทัศน์ดูข่าวยามเช้าเหมือน
Legislative Institutional Repository of Thailand
ทุกวัน เขาติดข่าวเหมือนติดยาเสพติด โดยเฉพาะข่าวการเมือง ออก

จากห้องนอนต้องเปิดโทรทัศน์ก่อนทำอย่างอื่นเสมอ บางวันบัสสาวะจะราดอยู่แล้ว แต่เขายังเปิดโทรทัศน์ก่อนวิ่งเข้าห้องน้ำลับ

ข่าวแรกเขานี้เป็นข่าว ส.ส. ในสามจังหวัดภาคใต้จะย้ายพรรคไปสังกัดพรรคการเมืองซีกรัฐบาล โดยอ้างว่าจะไปช่วยแก้ปัญหาทางภาคใต้เต็มที่ ตามด้วยกระแสวิจารณ์หลายทัศนะทั้งที่เห็นด้วยและไม่เห็นด้วย นักบ่างเบาบ้างตามแต่มุมมองของใคร

“ต่อแหล่ชัด ๆ”

เพื่อนของผมพูดมาจากในครัวหลังบ้าน เขากำลังทำกับข้าว ทำทางหงุดหงิดกับเหตุผลของท่าน ส.ส. ที่ย้ายพรรค

“นึกว่าชาวบ้านกินแกลบหรือไง พูดออกมาได้ไม่อายปากทุเรศมาก” เขายังบ่นพึมพำตามประกาศการเมืองนอกวงผู้มีความรู้แค่ชั้นปอเจ็ด

ผมไม่พูดอะไร ได้แต่ยิ้มกับสายหมอกที่ค่อยคลี่คลายอย่างช้า ๆ

“เงินเต็มกระเป๋าจนรูตชิบไม่เข้า แล้วยังทำเป็นซื้อบ้อไร่เพียงสามมัน่านัก!” เพื่อนผมยังพูดไม่หยุดปาก เจียวไซ้ไปพลาง กลิ่นไซ้เจียวหอมน่ากิน เพื่อนผมคนนี้มีภรรยาอนกับผมที่บ้านในสวนบ่อย ๆ บ้านของเขายู่ติดกับสวนของผม เวลาผมมานอนสวนเขาก็มักจะมานอนกับผม เขาทำกับข้าวเก่ง ผมเลยยกให้เขาเป็นพ่อครัวไปโดยปริยาย เขาชอบมาอ่านหนังสือพิมพ์ทั้งรายวันและรายสัปดาห์ที่ผมรับมาอ่านเป็นประจำ

ผมกลืนน้ำลายไม่รู้ตัว มันเป็นอาหารโปรดของผมนั่นแหละ

เสียงแม่ไก่ร้องกรู๊กรู๊ อยู่ในเล้าข้างบ้าน ลูกไก่ร้องเจี๊ยบ ๆ ประสานเสียงดังแข็งแซ่ ผมเอะใจจึงเดินไปดู รู้สึกว่าแม่ไก่ฟักไข่ได้ไม่กี่วันเอง ไม่

น่าจะเป็นลูกเจี๊ยบได้เร็วปานนี้ เห็นแม่ไก่สีดำยืนชนพองอยู่บนหลังไม้ที่ผมทำรังให้มันฟักไข่ พลังร้องกรู๊กรู๊ สายหัวไปมาเหมือนจะเรียกลูกไก่ให้ออกจากรัง ลูกไก่ร้องเสียงขรม พยายามกระโดดออกจากรัง ผมเข้าไปช่วยจับมันวางลงพื้นทีละตัว ซีนปล่อยให้มันกระโดดลงมาเองคงกระแทกพื้นไล่แตกหมดแน่

พอผมเอาลูกใกล้รุ่งพื้นหมดแล้ว แม่ไก่ก็กระโดดตามลงมา กระพือปีกพริบ ๆ ให้หายเมื่อยขบ พาลูกไก่เจ็ดตัวออกจากเล้าอย่างกระตือรือร้นส่งเสียงกรู๊กรู๊ นำไปตลอดทาง มันคงกลัวลูกไก่จะตามไปไม่ถูก เมื่อถึงใต้ต้นลองกองแม่ไก่ก็เริ่มคุ้ยเขี่ยพื้นดินหาอาหารให้ลูกกินทันที มันคุ้ยเขี่ยอย่างตั้งอกตั้งใจ เต็มไปด้วยพลังของความเป็นแม่ สองเท้าเขี่ยเศษดินและใบไม้แห้งกระจัดกระจาย สองตาคอยสังเกตอาหารแทบไม่วางตาเจอแมลงหรือไส้เดือนฝอยก็จิกมาวางให้ลูกกิน ลูกไก่ทั้งเจ็ดตัวต่างวิ่งกรูเข้าล้อมเหยื่อแย่งกันกินจนหัวทิ่มหัวตา ดูน่ารักน่าชังเหมือนเด็กเพิ่งเริ่มตั้งไข่ แม่ไก่ก็คุ้ยเขี่ยหาอาหารต่อไปอย่างไม่รู้เหน็ดเหนื่อย มันหวังให้ลูกของมันกินอิ่มทุกตัว

ผมเฝ้ามองอยู่นาน สังเกตเห็นว่าลูกไก่อยู่สองตัวที่ยังไม่มีอาหารตกถึงท้อง เพราะมันเล็กกว่าตัวอื่น สู้แรงปะทะไม่ค่อยได้

หมอกเริ่มจางหาย ผมกลับเข้าบ้านเพื่อจะได้อาบน้ำรับประทานอาหารแล้วทำงานตามปกติ ได้แต่หวังให้ลูกไก่สองตัวนั้นพบกับความโชคดีบ้างก่อนจะมีค่าง กลิ่นแกงส้มค่างคืนโซยมาจากในครัว

“เป็นฝ่ายค้านก็เสนอวิธีแก้ไขปัญหาให้รัฐบาลได้ ไม่เห็นจะต้องย้ายพรรคย้ายปากก็เห็นพอนอนดีผมขี้ขี้ผู้แทนพรรคนี้” เพื่อนของผม

ยังไม่หยุดวิพากษ์วิจารณ์ แม้ว่าชาวนั้นจะผ่านไปแล้วก็ตาม

“มัวแต่ตำผู้แทนอยู่นั้นแหละ เตี้ยวแกงก็ไหม้หรือ” ผมหยอกเพื่อน
เขารีบไปยกหม้อแกงล้มลงจากเตาแล้วรีบกลับมานั่งดูข่าวต่อ

“มึงฟังมันพูดซี เหมือนชาวบ้านโง่เต็มที” เพื่อนของผมไม่ลดละ

“เออ ว่าแต่มึงทำอะไรกินบ้างละ” ผมถาม

“แกงส้มกับไข่เจียว”

“อีกแล้ว”

“มึงชอบไม่ใช่หรือ”

ผมหัวเราะเบา ๆ ก่อนเข้าห้องน้ำ

แม้ว่านายกรัฐมนตรีจะเคยประกาศอย่างมั่นใจว่าท่านรู้ปัญหา
ของสามจังหวัดภาคใต้ดี มีข้อมูลเชิงลึกอยู่ในมือหมดแล้ว ภายในเวลา
สองเดือนท่านสามารถแก้ไข้ปัญหาในสามจังหวัดภาคใต้ได้อย่างแน่นอน
แถมยังบอกให้ประชาชนไม่ต้องเป็นห่วงและกังวลเกินเหตุ แต่จนบัดนี้
เหตุการณ์ในสามจังหวัดภาคใต้ก็ยังไม่สงบ

“ไหนว่าสองเดือนจะแก้ปัญหาคิดละ นี่ป่าเข้าไปจะสี่ปีอยู่แล้ว ไม่
เห็นจะดีขึ้น นับวันจะยิ่งแย่งลงกว่าเดิม ทั้งคนทั้งพระถูกฆ่าตายไม่เว้น
แต่ละวัน โรงเรียนก็ถูกเผาไปแล้วไม่รู้กี่หนกั้แห่งแล้ว นี่ก็วางระเบิด
ขวานพาดพรตของนักเรียนอีก มันท่านเจ็บใจนัก”

เพื่อนของผมพูดพลางจ้องดูข่าวตาไม่กระพริบ ภาพข่าวโรงเรียน
กำลังถูกเพลิงไหม้เห็นแต่เสาไม้ค้ำยันค้ำอยู่ในเปลวเพลิงสีส้มที่กำลังลุก
โพล่ง ควันดำม้วนตัวลอยขึ้นข้างบนเป็นก้อนทึบ ตามด้วยภาพข่าวผู้

ก่อการร้ายวางระเบิดขวานพาดพรตของนักเรียนระดับประถมศึกษา
กลางเมือง มีนักเรียนได้รับบาดเจ็บสาหัสหลายคน หลังคาอาคารบ้าน
เรือนริมถนนที่อยู่ในรัศมีระเบิดพังยับเยิน กระเบื้องแตกปลิวเกลื่อน
ถนน กองเลือดปรากฏเป็นหย่อม ๆ ตากล้องตั้งภาพให้ดูกันชัด ๆ รถ
จักรยานยนต์และรถยนต์โดนอัดด้วยแรงระเบิดชิ้นส่วนหลุดหายไป
หลายชิ้น คันที่อยู่ใกล้หลุมระเบิดเลยไม่มีชิ้นดี

“มึงว่ารัฐบาลจะรับมือไหวไหมนี่?” เพื่อนโยนคำถามใส่ผมอย่าง
เคย พลาญวางจานเปล่ากับพื้น เขารับประทานอาหารได้เร็วมาก เทียบ
กันแล้วผมได้งานเขาได้สอง

“กูก็ไม่รู้ ไม่เห็นตำรวจจะจับใครได้เท่าไรเลย” ผมพูดพลางตัก
ข้าวคำสุดท้ายใส่ปาก แล้วลุกเอาจานไปไว้หลังบ้าน ผมชอบตักข้าวมา
นั่งรับประทานที่พื้นหน้าจอโทรทัศน์กันไปพลางดูโทรทัศน์ไปพลางเพื่อน
ผมก็เช่นกัน

“ดูสินับวันจะยิ่งรุนแรงขึ้นอย่างน่าตกใจ” เพื่อนผมอดเป็นห่วง
ประชาชนในสามจังหวัดภาคใต้ไม่ได้ เพราะดูเหมือนทุกคนสามารถตาย
ได้ตลอดเวลาไม่จำเป็นต้องมีศัตรูก็มีสิทธิ์ตายได้ชาวบ้านต่างขวัญกระเจิง
“รัฐมนตรีกลาโหมให้สัมภาษณ์ว่ากำลังจะจัดการกับพวกก่อ
ความไม่สงบได้แล้วไม่ใช่หรือ” ผมว่าไปตามข่าว

“พูดแบบนี้ทุกทีแหละ ทหารตำรวจเต็มไปหมด แต่เห็นยังฆ่า
กันตายรายวัน ไม่หยุดหย่อน” เพื่อนผมพูดอย่างมีอารมณ์

“เจ้าหน้าที่กำลังเข้าใกล้ตัวการใหญ่ของมัน พวกนั้นจึงตอบโต้
รุนแรงยิ่งขึ้น มันเป็นเรื่องธรรมดา เหมือนคนแดงนั่นแหละ พอเราเข้า

ใกล้รังของมัน มันจะยิ่งแห่ออกมาแดงปริตจนมองกิ่งไม้แทบไม่เห็น” ผมพูดแล้วเดินออกไปข้างนอก แต่ยังเห็นโทรทัศน์ทางหน้าต่าง

ภาพข่าวถัดมามี ส.ส. ฝ่ายค้านคนหนึ่งที่ถูกกล่าวหาว่าขายตัวย้ายพรรคไปสู่พรรคแกนนำรัฐบาลออกมาตอบโต้กลับ ส.ส. พรรคฝ่ายค้านที่ตนเคยสังกัดอยู่ก่อนหาว่าพูดโกหกต่อแหลเขาเองสมัครใจไปอยู่เองไม่ได้ขายตัวอย่างที่ถูกลกล่าวหา เขาอ้างว่าไปตามเสียงเรียกร้องของประชาชนในพื้นที่ แล้วนายกรัฐมนตรีออกมารัดใส่พรรคฝ่ายค้านว่าใกล้เคียงควาย

เพื่อนผมเปลี่ยนไปดูข่าวอีกช่อง เห็น ส.ส. ในสามจังหวัดภาคใต้ที่ย้ายไปอยู่พรรคแกนนำรัฐบาลเดินตามรัฐมนตรีกระทรวงมหาดไทยไปตรวจดูในที่เกิดเหตุการณ้วางระเบิดขบวนพาเหรดนักเรียนในเขตเทศบาลเมือง เขาเห็นภาพข่าวแล้วพูดขึ้นทันที

“โหนว่ไปอยู่ฝ่ายรัฐบาลแล้วจะช่วยแก้ปัญหาความรุนแรงในสามจังหวัดภาคใต้ได้ ดุย...น่าทุเรศ อุดมการณ์ทางการเมืองของพวกเขาหายไปไหนกันหมดนะ อ้างว่าประชาชนเรียกร้องให้ย้ายพรรค อย่างนั้นถ้าประชาชนเรียกร้องให้ลาออกหรือให้ไปตายก็คงไปละสิ!” เพื่อนของผมเกิดอาการตาขวาง “มึงว่าจริงไหมละ?” เขาหันมาถามผม เขาชอบให้ผมเอออออกไปกับเขาด้วย

ผมได้แต่ยิ้มอยู่เงียบ ๆ แกล้งให้เขาหงุดหงิดต่อไป

ผมเดินหากระป๋องหรืออะไรสักอย่างเพื่อเอาไปตักเศษดินในร่องน้ำที่มดคันขนกันขนขึ้นมาทางช่องระบายน้ำทิ้ง พลันผมเหลือบไป

เห็นแม่ไก่กำลังคุ้ยเขี่ยพื้นดินเพื่อหาอาหารให้ลูกของมัน ลูกไก่แต่ละตัวเติบโตเท่ากำปั้นแล้ว บนปีกขนทางสมบูรณ์ ท่าทางปราดเปรียวและร่าเริง เห็นลูกไก่ที่อยู่กับแม่ของมันเพียงห้าตัว พยายามมองหาลูกไก่อีกสองตัวแต่ไม่เห็น เมื่อสามสี่วันก่อนยังอยู่ครบเลย หรือบางทีมันจะตกเป็นเหยื่ออันโอชะของฟงพอนไปแล้ว

ลูกไก่ที่อยู่กับแม่ของมันทั้งห้าตัวอ้วนท้วนสมบูรณ์ มันยืนไม่ห่างแม่ไก่ บางตัวก็ยืนเกาะกะขวางทางการคุ้ยเขี่ยของแม่ไก่จนน่ารำคาญ สองตัวคอยจ้องที่พื้นดินใกล้เท้าแม่ของมัน พอแม่ไก่คุ้ยเขี่ยเหยื่อติดกรงเล็บอันแข็งแรงของมันขึ้นมาลูกไก่ทั้งห้าตัวก็แย่งกันกินอย่างเอาเป็นเอาตาย พวกมันไม่ยอมห่างแม่ของมันเลย เผื่อคลอเคลียอยู่ใต้ท้องแม่ตลอด มันจึงมีอาหารกินอย่างสมบูรณ์

ผมพักการหากระป๋องไว้ก่อน แล้วหาลูกไก่อีกสองตัวว่าอยู่ที่ไหน ถ้าไม่พบจะได้รู้ว่ามันหายไปแล้ว ไม่ต้องสงสัยอีกต่อไป

เดินหาอยู่พักใหญ่ ห่างจากแม่ไก่เกือบห้าสิบเมตรก็ยังหาไม่เจอ ผมคิดว่ามันคงหายไปแล้วจริงๆ มันอาจจะตายไปหรือไม่ก็ฟงพอนคาบไปกิน ผมหันหลังกลับ พลันได้ยินเสียงคุ้ยเขี่ยใบไม้ดังแกรกรากมาจากพุ่มไม้ใกล้ๆ ผมย่องเข้าไปดู เห็นลูกไก่สองตัวกำลังคุ้ยเขี่ยพื้นดินหาอาหารอย่างคล่องแคล่ว ตัวเล็กกว่าเพื่อนของมันที่คอยกินเหยื่อใต้ท้องแม่อย่างเห็นได้ชัด ทว่ามันแข็งแรงและปราดเปรียวกว่ามาก นิ้วเท้าของมันเติบโตและแข็งแรง มันหาอาหารด้วยสองเท้าของมันเอง ดูทะนงองอาจกว่าเพื่อนของมันมากมายนัก แม้กระเพาะอาหารจะไม่เต็มเหมือนเพื่อน ๆ ของมัน แต่ก็ออกได้ว่ามันสามารถมีชีวิตอยู่ได้

โดยไม่ลำบากมากนัก ดูไปแล้วพวกมันช่างมีความกล้าหาญเหลือเกินกล้าที่จะพึ่งตัวเอง และกล้าท้าทายความยากลำบากที่รออยู่ข้างหน้าอย่างเด็ดเดี่ยวยิ่ง

ผมเฝ้ามองมันอย่างตั้งใจ พอใกล้ค่ำมันก็ชวนกันกลับ แม้มันจะพูดไม่ได้แต่ผมเชื่อว่ามันชวนกันกลับอย่างแน่นอน เพราะเมื่อตัวหนึ่งเลิกคุ้ยเขี่ยและเดินกลับ ครั้นเห็นว่าเพื่อนยังไม่ยอมเลิกคุ้ยเขี่ยหาอาหาร มันก็ย้อนกลับไปจิกที่ปีกเบา ๆ สองสามทีพลงส่งเสียงจิก ๆ เพื่อนของมันหยุดคุ้ยเขี่ยพื้นดินแล้วเดินคลอเคลียกันกลับ ช่างเป็นมิตรภาพที่แสนจะสุดซึ้ง เหมือนเล่นนี้กับจอร์จ ในเรื่องเพื่อนยากของจอห์น สไตน์เบ็ก

ที่แรกผมคิดว่ามันจะเดินไปหาแม่ของมันซึ่งยังคุ้ยเขี่ยหาอาหารอยู่แต่ไม่ใช่ มันกลับเดินตามสบายไปที่เล้า มันกินน้ำในล้อรถยนต์ผ่าซีกที่ผมวางไว้ให้ อืมหน้าสำราญแล้วก็ชวนกันนอน ควักดินทรายเล่นอยู่ข้างเล้านั่นเอง แสดงว่าตอนนี้ลูกไก่ทั้งสองตัวได้ปลื้มตัวออกมาอยู่อย่างอิสระแล้ว ผมมองลูกไก่สองตัวอย่างนับถือ

มันนอนหลับตาพร้อมอย่างมีความสุข ผมเดินอย่างแผ่วเบา ไม่อยากทำให้มันตกใจตื่นจากความสุขเล็กๆ อันพึงมีของพวกมัน ผมเก็บกระป๋องแบังเก่า ๆ ที่ข้างเล้าไก่ ใช้มีดตัดเฉียงเพื่อให้ตักดินได้ง่าย ตักดินในร่องน้ำทิ้งแล้วทำความสะอาด ออกจากห้องน้ำ เพื่อนของผมยังนั่งดูข่าวอยู่ แน่ใจว่าเป็นข่าวการเมือง

กระแสข่าวการยุบพรรคและย้ายพรรคของนักการเมืองกำลังร้อนแรงสุดขีด เพราะอีกไม่กี่เดือนข้างหน้าจะถึงฤดูกาลเลือกตั้งแล้ว นายกรัฐมนตรียังมุ่งมันที่จะกวาด ส.ส. เข้าสภาให้ได้ 400 ที่นั่ง เพื่อจะตั้ง

รัฐบาลพรรคเดียว แล้วยังพูดถึง ส.ส. ย้ายพรรคในช่วงใกล้เลือกตั้งว่า มันเป็นเรื่องปกติ เพราะเดี๋ยวนี้ ส.ส. ต้องการอยู่ฝ่ายชนะทั้งนั้น เมื่อเห็นว่าพรรคที่ตัวเองสังกัดอยู่เดิม เสี่ยงไม่ดี ประชาชนไม่ต้องการ อยู่ไปก็มีโอกาสสอบตกสูง เขาก็ต้องย้ายพรรคเพื่อทำประโยชน์ให้กับประเทศชาติ อย่าไปตำหนิพวกเขาเลย มันเป็นเรื่องที่น่าเห็นใจ ต้องเข้าใจ

“สองร้อยหกสิบที่นั่งก็สามารถจัดตั้งรัฐบาลพรรคเดียวได้แล้ว ไม่จำเป็นต้องใช้เสียงถึงสี่ร้อยเสียง อย่างนี้เป็นความคิดของเผด็จการชัด ๆ” เพื่อนผมพูดขว้างคำ พลงออกท่าทางหงุดหงิดตามเคย

“ท่านนายกฯ ประกาศแบบนี้ไม่กลัวว่าจะถูกมองจากประชาชนว่าท่านกลัวการตรวจสอบจากฝ่ายค้านหรือ?” นักข่าวลายครามท่านหนึ่งถามขึ้น

เพื่อนผมตบมือฉาด ชอบใจคำถามของนักข่าว

“ผมไม่กลัวหรอก ถ้าจะได้ ส.ส. สี่ร้อยที่นั่ง นั่นแสดงว่าประชาชนให้ผมมา มันเป็นเรื่องปกติ ผมไม่ได้ไปขู่เข็ญให้เขาเลือก ใครจะมองอย่างไรผมไม่สน” ท่านนายกรัฐมนตรีพูดด้วยความมั่นใจเต็มเปี่ยม ใบหน้าระบายยิ้มตลอดเวลา คล้ายจะสะใจกับอะไรบางอย่าง คนติดตามทุกคนยิ้มอย่างพอใจ ยิ่งคนที่ยุบพรรคมารวมที่หลังยิ้มแค้นแทบแตก

โดนเข้าไม่แพ้เพื่อนของผมยิ่งหงุดหงิดมากขึ้น

“จ้ะเอาไปทิ้งห้าร้อยที่นั่งเลยสิวะ!” พูดแล้วกรีโมทปิดโทรทัศน์ทันที แล้วลุกไปล้างจานที่หลังบ้านเงียบกริบ!

Legislation เก็บไว้ในห้องลับของข้าพเจ้า! ผมจะโดนตามไป

“ไม่รู้จักหากินบ้างก็ช่างหัวมัน!” เพื่อนผมสวนกลับมา ผมยิ้ม วางหนังสือพิมพ์กองไว้กับพื้นหน้าโทรทัศน์แล้วเดินไปข้างนอก เห็นแม่ไก่อีกตัวหนึ่งพาลูกๆ ลอดรั้วลวดหนามเข้ามา มันเป็นแม่ไก่ของเพื่อนบ้านที่อยู่ติดกัน มีลูกเดินตามมาเกือบสิบตัว ขนาดใกล้เคียงกับลูกไก่ของผมมาก ตัวสีดำนี้อันหนึ่ง ต่างกันที่ลูกไก่ของผมอ้วนกว่า แสดงว่าแม่ไก่ของเพื่อนบ้านหาอาหารไม่เก่ง ไก่ดำแล้วลูกของมันยังเดินร้องเจี๊ยบๆ ตามหลัง มันคงกินไม่อิ่ม แม่ไก่ตัวนั้นพาลูกเดินมาใกล้แม่ไก่ของผม ผมเฝ้ามองอย่างสนใจ กลัวแม่ไก่จะตักกัน แต่มันยังรักษาระยะห่างไว้พอประมาณ เหมือนจะเกรงกันอยู่ในที่

ผมมองอยู่ครู่หนึ่งก็ได้เห็นในสิ่งที่ไม่เคยคิดว่าจะได้เห็น นั่นคือเมื่อแม่ไก่ของผมคุ้ยเขี่ยเจอไส้เดือนตัวหนึ่ง มันจิกสะบัดไปมาพลงร้องเรียกให้ลูกๆ ที่กำลังชะเง้อมองผู้มาเยือนอย่างสนใจมากินไส้เดือน พอได้สติลูกไก่ทั้งห้าตัวก็วิ่งกรูเข้าไปแย่งไส้เดือนจากปากแม่ไก่

ขณะที่ลูกไก่ของผมกำลังแย่งไส้เดือนกันซุลมุนอยู่นั้น ลูกไก่ของเพื่อนบ้านสามตัวก็วิ่งเข้าไปแย่งไส้เดือนกับลูกไก่ของผมด้วย แล้วมันก็ถือโอกาสอยู่ร่วมกับลูกไก่ของผมราวกับแม่ไก่ของผมเป็นแม่ของมัน แม่ไก่ของผมก็ยอมให้มันอยู่ มันอาจแยกไม่ออกก็ได้ เพราะสีของลูกไก่อคล้ายกันมาก

ผมส่ายหน้าไม่เข้าใจ แต่อดยิ้มไม่ได้ พลงคิดว่าแม้แต่ลูกไก่อังรู้จักเอาตัวรอด นับประสาอะไรกับ ส.ส. ที่ยุบพรรคและย้ายพรรคซึ่งมีสติปัญญาสูงกว่าลูกไก่หลายเท่านี้ เขาก็น่าจะยอมเอาตัวรอดเป็นธรรมดา! ชื่นปล่อยให้สอดตาคาพรรคที่กำลังอยู่ในช่วงขาลงก็อายลูกไก่แย่งไส้?

ลูกไก่สองตัวเพื่อนยากกำลังบินขึ้นร้านในเล้าซึ่งสูงจากพื้นเกือบวาคั้งแล้ววาคั้งแล้ว มันพยายามจนสำเร็จ เป็นภาพที่ประทับใจผมมาก มันทำให้ผมนึกถึงอุดมการณ์และศักดิ์ศรีของคน การเมืองในปัจจุบันที่นับวันจะหาไม่ได้อีกแล้ว จากพรรคเป็นทางเลือกและเป็นที่พักของประชาชนกลับกลายเป็นพรรคต้องพึ่งประชาชน อุดมการณ์พรรคไม่มีความหมาย ไม่มีหลักประกันใดๆ ให้ประเทศชาติ ส่วนที่อ้างว่าบริหารโดยใช้ประชาชนเป็นศูนย์กลางนั้นเป็นเพียงวาทกรรมลวงหลอกให้ประชาชนหลงเชื่อเท่านั้น เพราะจริงๆ แล้วมันคือการบริหารแบบใช้เงินเป็นสำคัญต่างหาก ใช้ความโลภหลงและความอ่อนด้อยทางปัญญาของประชาชนในระดับรากหญ้าเป็นเครื่องมือหาเงินเข้ากระเป๋าพวกพ้องและเครือข่ายทางธุรกิจของตน ทำลายขุมกำลังทางวัฒนธรรมของสังคมพร้อมกับยึดอำนาจเบ็ดเสร็จทางธุรกิจและการปกครอง!

ไก่ดำเต็มที ผมเผลอดอนใจยาวเหยียด เรียกแม่ไก่เข้าเล้า มันพาลูกมาอย่างเชื่องช้า มันคงจะเหน็ดเหนื่อยจากการหาอาหารให้ลูกกินมาถึงเล้าก็รีบกินน้ำอย่างหิวกระหายเหมือนอดมาเป็นเดือน มีลูกไก่ของเพื่อนบ้านเดินตามมาด้วยสามตัว ทำทางเป็นกันเองกับลูกไก่ของผมเหลือเกิน เหมือนเป็นไก่ครอบครัวเดียวกัน มันคงเห็นว่าแม่ไก่ของผมหาเหยื่อได้ดีกว่าแม่ของมัน มันจึงสมัครใจมาอยู่ด้วยอย่างหน้าด้านๆ ผมไล่ให้กลับไปหาแม่ของมัน แล้วด้อนกลับไป แม่ไก่พาลูกเกือบสิบตัวหายไปในการตรึงรั้วลวดหนามที่มีแถววัลย์พันอยู่เป็นชั้นหนา

‘ เวลาผ่านไป เดือนที่สามก็กำลังจะล่วงผ่าน ผู้รับ
หมายยังไม่โผล่มาสถานที่ก่อสร้าง อุตี้ยังไม่ได้รับค่าแรงเลย
แม้แต่บาทเดียว เช่นเดียวกับเพื่อนร่วมงานคนอื่นๆ ’

รางวัลชมเชย

ค่าแรงที่รอคอย

วันเสาร์ เชียงศรี

อยู่ใต้เดินทางมาถึงที่นี่เมื่อเวลาตีสองของค่ำคืนนั้น เขามาด้วยรถ
กระบะกลางแถวสลาใหม่พร้อมกับเพื่อน ๆ ในละแวกบ้านเดียวกันที่มี
วัยไม่เกินยี่สิบเช่นเดียวกับเขาอีกเจ็ดคน อัดกันมาข้างหลังของกระบะที่
มีหลังคาปิดมิดชิด ติดฟิล์มกรองแสงหนาทึบ โชคดีที่เจ้าของรถติด
เครื่องปรับอากาศให้ที่ด้านหลังกระบะด้วย จึงหายใจได้สะดวกขึ้นบ้าง
ถึงมือรถก็ใช้รถนำตัวทุกคนของอยู่ตรงกลางพื้นรถ มีที่ว่างเหลือ

พอให้เหยียดเท้าเปลี่ยนอิริยาบถบ้าง เมื่อรู้สึกปวดเมื่อยอ่อนล้าเพราะทำงานนั่งเดิมนานเกินไป

ระหว่างทางตำรวจที่ด่านตรวจเรียกให้รุดจอดหลายจุด พวกเขา รู้สึกหวาดหวั่นกับการถูกเรียกตรวจทุกครั้ง เพราะไม่อยากถูกจับด้วยข้อหาหลบหนีเข้าเมือง บางด่านมีตำรวจสองสามคนส่องไฟฉายเดินตรวจดูรอบ ๆ รุด แล้วเดินไปคุยกับผู้ชายที่นั่งด้านหน้าคู่กับคนขับรด พวกเขาเห็นผู้ชายคนนั้นล้วงซองสีขาวออกจากกระเป๋าเสื้อยื่นให้ ตำรวจรับซองแล้วเปิดออกดู เมื่อเห็นสิ่งที่อยู่ในซองก็มีทีท่าพอใจ ไม่ก็อึดใจรุดก็ออกจากที่แห่งนั้นมาได้ด้วยดี บางด่านตำรวจนั่งเฉยอยู่ในป้อม ไม่ได้เดินออกมาดูเลย คนขับรดเลี้ยวเข้าไปจอดที่หน้าป้อม ผู้ชายที่นั่งข้างคนขับลงไปจากรด เขายื่นซองสีขาวให้พร้อมกับบุหรี่ห่อใหญ่ห่อหนึ่ง ตำรวจยิ้มให้ในสิ่งที่ตัวเองได้รับ เช่นเดียวกับด่านที่ผ่านมา จนถึงด่านสุดท้ายคนขับจอดรดแล้วลงไปคุยกับตำรวจอยู่ครู่หนึ่ง อู๊ดี้เห็นคนขับรดยื่นซองสีขาวให้ ตำรวจวัยกลางคนมีท่าทีไม่พอใจกับสิ่งที่เห็นในซอง มีการต่อองกัน ในที่สุดเขาก็เห็นคนขับรดควักเงินในกระเป๋าตัวเองให้ไปจำนวนหนึ่ง ตำรวจมีท่าทางดีใจ ตบไหล่คนขับรดเบาๆ พูดคุยกันครู่หนึ่ง คนขับก็กลับเข้ามาในรด ตำรวจคนนั้นโบกมือให้คนขับ ไม่นานรุดก็ค่อยๆ บอออกจากด่านแห่งนั้นมา คนขับและผู้ชายที่นั่งอยู่ตอนหน้าของรดพุดคุยกันด้วยท่าทางหงุดหงิด โมโห กับสิ่งที่เกิดขึ้นเมื่อสักครู่หนึ่ง

เขากับเพื่อน ๆ ซึ่งนั่งอยู่ในกระบะหลังพุดคุยกันถึงสิ่งที่เกิดขึ้นแล้วด่านเล่า นั้น เงินที่อยู่ในซองสีขาวเหล่านั้นเป็นเงินของพวกเขาที่องจ่ายให้กับคนติดต่อหางาน ตามข้อตกลงที่มีต่อกัน เงินจำนวนมาก

ที่ทุกคนต้องจ่ายให้กับพวกนายหน้า ที่พาพวกเขาหลบหนีมาทำงานที่ประเทศนี้นั้น ส่วนหนึ่งเป็นค่าใช้จ่ายต่างๆ ทั้งค่ารถที่มาจากบ้านของทุกคน ค่าเรือข้ามฟากมายังแผ่นดินของประเทศเพื่อนบ้านแห่งนี้ ค่าด่านตำรวจทุกด่านที่ผ่านมา ค่าอาหารที่เขาซื้อให้กินในรถระหว่างการเดินทาง จนถึงที่หมายคือ ที่พักคนงานก่อสร้าง แม้จะเป็นเงินจำนวนมาก แต่ก็จำเป็นต้องจ่ายตามจำนวนที่เขากำหนด จึงได้มาทำงานที่นี่เหมือนเช่นหลาย ๆ คนที่เดินทางมาก่อนแล้วนั้น

รถกระบะพาพวกเพื่อนของเขาไปส่งตามที่ก่อสร้างต่างๆ ซึ่งต้องการคนงาน จนเหลือสองคนสุดท้ายคืออู๊ดี้และเพื่อนอีกคนที่บ้านอยู่ใกล้กัน ห้องพักคนงานที่เขาต้องมาอยู่นั้น คล้าย ๆ กับที่ ๆ เพื่อน ๆ ซึ่งลงไปก่อนหน้าเขาแล้วนั้น มันเป็นอาคารที่สร้างง่าย ๆ พร้อมจระ็อดอนได้เมื่อต้องโยกย้ายไปที่อื่น กันและมุงด้วยสังกะสีเก่า ๆ เต็มไปด้วยรอยตะปูที่ตอกและถอนมาแล้วหลายครั้ง แต่ละห้องพักกว้างประมาณวาเศษ ๆ ยกพื้นสูงเลยเขาเล็กน้อย เขาต้องอยู่ที่ห้องพักในสุดใกล้พุ่มไม้รก ๆ มีกลิ่นเหม็นอับ ๆ ลมไม่ค่อยพัดเข้าไปถึงในห้องนัก พวกคนงานนอนกันหมดแล้ว มีเสียงโอดังลอดออกมาจากบางห้อง แต่ละห้องจะมีคนงานพักอยู่สองคน แสงไฟดวงกลมที่แขวนอยู่หน้าห้องพักตรงกลางนั้น เป็นไฟดวงเดียวที่ให้แสงสว่างไปยังห้องพักสลับกว่าห้อง

เขาเอาข้าวของวางลงบนพื้นห้องที่ปูด้วยไม้กระดาน ความเหน็ดเหนื่อยจากการเดินทางไกลผ่านหลายจังหวัดและที่ต้องแออัดกันมาในรถกระบะ ทำให้เขาและเพื่อนหลับลงในทันทีที่นอนเอนหลังยึด

ยาวนานนั้นได้สิ้นสุดลงเสียที

อุดีสะดุ้งตื่นเมื่อฟ้าสว่างของวันใหม่ เสียงไม้กระดานสนับไหว เสียงเอะอะของคณงานที่อยู่ห้องติดๆ กัน ซึ่งตื่นขึ้นมาหุงหาอาหารกินกันก่อนจะลงมือทำงาน อาคารพาณิชย์สองชั้นจำนวนยี่สิบห้องคือ เป้าหมายของผู้รับเหมาชุดนี้

อาการเมื่อยขบจากการเดินทางยังไม่ทันหาย นาฬิกาข้อมือบอกเวลาใกล้หกโมงเช้าแล้ว เขาหลับไปไม่ถึงสี่ชั่วโมง อุดีถอดชุดเดินทางที่สวมใส่มาตั้งแต่เมื่อวานออก เปลี่ยนเป็นชุดผ้าขาวม้า ถือชั้นพลาสติก สบู่ยาสีฟันและแปรงสีฟัน เดินตรงไปยังถังน้ำมันสองร้อยลิตรซึ่งบรรจุน้ำใช้จำนวนหลายถัง ที่วางเรียงรายอยู่อีกมุมหนึ่งไม่ไกลจากที่พักนัก คณงานหลายคนกำลังอาบน้ำอยู่ บ้างก็รอคอยเข้าคิวปลดทุกข์หนักอยู่ อีกซีกหนึ่งของบริเวณที่ก่อสร้าง ซึ่งกันและมุงด้วยสังกะสี เช่นเดียวกับห้องพัก กลิ่นของมันโซยมาตามลมหนาวยามเช้าเป็นระยะๆ เขาไม่รู้จักคณงานเหล่านี้เลย เพราะมาจากต่างถิ่นกับเขานั้นเอง จากการสังเกตรูปร่างหน้าตา การแต่งกายและการพูดคุย อุดีรู้ว่าทุกคนเป็นชาวพม่าเช่นเดียวกับเขา

เขารีบเข้าไปอาบน้ำในทันทีที่พอจะมีช่องว่างให้เขาแทรกตัวเข้าไปอาบน้ำด้วยได้ สถานที่และเวลาที่จำกัดทำให้ต้องใช้วิธีผลัดเปลี่ยนอาบน้ำบางห้องพักจะอาบน้ำให้เสร็จก่อนแล้วมาหุงหาอาหารกินกัน บางห้องก็หุงหาอาหารก่อนแล้วค่อยไปอาบน้ำแทนพวกแรกๆ ที่อาบน้ำเสร็จแล้ว ทุกคนต้องทำด้วยความรีบเร่ง แข่งกับนาฬิกาที่กำลังเดินไปเรื่อยๆ เวลาเจ็ดโมงเช้าซึ่งเป็นเวลาเริ่มทำงานในวันใหม่

ชายวัยกลางคนร่างผอมสูงซึ่งเป็นหัวหน้าคณงานชาวไทย หัวข้าวสารดูงเล็กๆ จำนวนห้ากิโลกรัมพร้อมกับปลากะปองและน้ำปลาเดินตรงมาที่ห้องพัก พอดีกับที่เขาอาบน้ำเสร็จและเดินมาถึงหน้าห้องพักพอดี หัวหน้าคณงานบอกว่า

“เอาไปแค่นี้ก่อนนะ ทั้งหมดร้อยห้าสิบบาท ฎลงบัญชีไว้แล้ว ลีนเดือนค่อยหักค่าแรง ที่นี้จ่ายเงินให้เดือนละครั้งนะ ไม่ใช่สิบห้าวันเหมือนที่อื่น”

อุดีรับถุงบรรจุสิ่งของต่างๆ นั้นมาถือไว้ในมืออย่างงงๆ เขาพยักหน้าให้ เข้าใจคำพูดที่หัวหน้าคณงานพูดบ้างแต่ไม่ทุกคำ เขาเอาของทั้งหมดพาไปเก็บไว้ในห้องพัก เพื่อนของเขายังนอนเขาอยู่ แม้เขาจะเอาเท้าเขี่ยปลุกหลายครั้งแล้ว ก็ยังทำเสียงอู้อี้ขุ่นเคืองอยู่เช่นเดิม

หัวหน้าคณงานใช้ให้อุดีเป็นคนหัวถึงปูน ส่งต่อให้คณงานอีกพวกที่อยู่บนชั้นสอง พวกคณงานผู้หญิงเมียของคณงานชายบางคน พอกหน้าด้วยแป้งสีเหลืองๆ มีผ้าขาวม้าโพกหัวแล้วผูกไว้ที่ปลายคาง บางคนมีหมวกสวมทับอีกชั้น กำลังนั่งยองๆ ผูกเหล็กอยู่กลางแดด เสียงคณงานคุยกันโหวกเหวก หัวเราะพูดคุยหยอกล้อกันระหว่างาน เสียงพูดเหล่านั้นบอกให้คณงานที่ฟังไม่รู้ว่าเป็นคนไทย ทว่าทั้งบริเวณงานมีหัวหน้าคณงานและผู้รับเหมาเท่านั้นที่เป็นคนไทย

กว่าจะถึงเวลาเลิกงาน อุดีปวดเมื่อยไปทั้งตัว เพิ่งผ่านไปวันแรกเท่านั้น เขายังต้องทนอีกนานกว่าจะเสร็จงาน ไม่รู้ว่าจะทนได้ไหมกับ Legislative Institutional Repository of Thailand

จะทำ ไม่มีงานรับจ้างทั่วไปให้เขาได้ทำ วัน ๆ ที่ผ่านไปจึงไม่มีรายได้เลย เขาไม่มีโอกาสสร้างเนื้อสร้างตัวเลย ถ้าอยู่ที่บ้าน อยู่ที่นี้คงเก็บเงินได้บ้างจากการขายแรง เพื่อนบ้านหลายคนเข้ามาทำงานที่ประเทศนี้ ได้ส่งเงินกลับไปบ้านจนสามารถสร้างบ้านได้ มีหลายคนไม่กลับไปบ้านอีกเลย ไม่มีใครรู้ว่าเป็นเพราะเหตุใด เคยมีคนทีกลับไปบ้านแล้วสู้กันฟัง จนรำลึกกันว่า ผู้คนเหล่านั้น เอาชีวิตมาทิ้งเสียที่ประเทศนี้แล้ว

เวลาล่วงผ่านไป วิถีชีวิตของเขาเต็มไปด้วยความซ้ำซากจำเจ ทุกวันที่ผ่านไปนั้นมันคล้ายกับวันเดียว ทั้งที่ความจริงแล้วเดือนหนึ่งผ่านไปแล้ว มีแต่สภาพของงานที่พวกเขาทุกคนทำเท่านั้นที่เปลี่ยนไปอย่างเห็นได้ชัด ผาผนังของอาคารชั้นล่างเสร็จแล้ว กำลังจะเทพื้นชั้นสอง โครงเหล็กนั่งร้านซ้อนต่อระโยงระยงมากขึ้นกว่าเดิม งานที่จะทำต่อไปก็จะยิ่งยากและเสี่ยงต่อกับอันตรายมากยิ่งขึ้น

อดีตที่ใจที่วันสิ้นเดือนมาถึง เขาจะได้รับเงินค่าแรงงวดแรกเสียที่เขาคิดว่าเลิกงานคืนนี้คงมีการจ่ายเงิน เขารอคอยจนค่ำ หุงข้าว อาบน้ำ จนกินข้าวเสร็จแล้ว ก็ไม่มีวีแววว่าจะมีการจ่ายเงินเกิดขึ้นเลย

จนรุ่งเช้าก็ไม่มีมีการจ่ายเงิน ก่อนจะเริ่มลงมือทำงานในวันใหม่ เขาเดินตรงเข้าไปถามหัวหน้าคนงานร่างผอมสูงที่ขอบนุ่งห่มด้วยชุดยีนส์สีฟัดเก่า ๆ ชาติ ๆ ถึงเรื่องเงินค่าแรง ก็ได้รับกับคำก่นด่าด้วยที่ท่าไม่พอใจ โอนจะบอกว่า

“รอไปก่อน ตอนนี้อยู่รับเหมาไปกรุงเทพฯ กลับวันอาทิตย์ คงได้รายแน่ ๆ ตอนเลิกงานวันนั้น”

พวกเขาเพื่อนร่วมงานพากันรู้สึกผิดหวัง เมื่อได้ยินคำตอบจาก

หัวหน้าคนงานแต่ไม่รู้จะทำอย่างไรได้นอกจากก้มหน้าก้มตาทำงานต่อไป อดทำงานที่นี้ครบสองเดือนแล้วเงินค่าแรงเดือนที่แล้วก็ยังไม่ได้รับ เขาปลอบใจตัวเองว่า ดีแล้วจะได้เงินก้อนจำนวนมากทีเดียว

คืนนี้อดูทีวีรอคอยจนสองทุ่มแล้วก็ไม่มีความหวังว่า หัวหน้าคนงานจะกลับมาจ่ายเงินตามที่บอกไว้ เขาขับรถออกไปตั้งแต่บ่าย โดยบอกพวกคนงานว่า จะไปถอนเงินที่ธนาคาร เพื่อเอามาจ่ายคนงาน ทุกคนยังรอคอยอย่างใจจดใจจ่อ บ้างก็กลับไปด้วยความอ่อนเพลียเพราะเหน็ดเหนื่อยจากการทำงานหนักมาตลอดวัน บ้างก็จับกลุ่มดื่มเหล้ารอคอยกันไป จนเกือบสองยามแล้ว ไม่มีแม้เงาของหัวหน้าคนงานปรากฏให้เห็น การรอคอยคืนนี้จบลงด้วยความผิดหวัง ท่ามกลางเสียงกรนและการหลับไหลด้วยความเหนื่อยล้าไปทั่วทุกห้องพักคนงาน

เช้าของวันใหม่ เมื่อถึงเวลางาน ทุกคนทำงานตามที่หัวหน้าคนงานสั่งไว้โดยมีหัวหน้าย่อยชาวพม่าดูแลอยู่อีกคนขณะพักกลางวัน หลายคนกำลังกินข้าวอยู่นั้น หัวหน้าคนงานชาวไทยก็กลับเข้ามาด้วยสีหน้าเคร่งเครียดหงุดหงิด เขาบอกพวกคนงานว่า

“ยังไม่มีเงินโอนเข้าแบงค์เลย ผู้รับเหมาที่ยังไม่กลับมาจากกรุงเทพฯ รอไปอีกสักอาทิตย์นะ ญเองก็ยังไม่ได้รับเงินเหมือนกัน ขอให้สบายใจได้ ไม่ได้รับเหมือนกันหมด”

ทุกคนมีสีหน้าผิดหวัง หัวหน้าคนงานชาวไทย เอาข้าวสารราคาถูก ๆ ทุกละห้าสิบลูกอม แจกให้คนงาน พร้อมน้ำปลา ปลากระป๋อง พริกสดและไข่ไก่ เขาลงบัญชีไว้เรียบร้อยแล้ว พร้อมจะหักได้ทันทีที่ทุกคนได้

สี่ห้าขวดพร้อมกับบอกว่า

“กูเลี้ยงพวกมึง สงสารวะ กลัวพวกมึงจะเครียดตาย ที่ยังไม่ได้รับเงิน กินให้มันเพลิน ๆ จะได้ลืมเรื่องเงินไปก่อน เหล้านี้ไม่หักบัญชีนะไว้เอาไปแบ่ง ๆ กันกิน แต่ต้องหลังเลิกงานนะ ใครแอบกินขณะทำงาน จับได้ไล่ออก แล้วก็จ่ายเงินที่ค้างอยู่ทั้งหมดนะ”

คนงานที่เป็นขาล้ำยกมือไหว้ด้วยความซาบซึ้งในน้ำใจของหัวหน้าคนงานชาวไทย รีบเอาเหล้าไปเก็บในห้องพัก

เดือนที่สองที่ผ่านไปนั้น งานเสร็จไปมาก อาคารพาณิชย์เริ่มเห็นเป็นรูปเป็นร่างแล้ว

เวลาผ่านไป เดือนที่สามก็กำลังจะล่วงผ่าน ผู้รับเหมายังไม่โผล่มาสถานที่ก่อสร้าง อุต้อยยังไม่ได้รับค่าแรงเลยแม้แต่บาทเดียว เช่นเดียวกับเพื่อนร่วมงานคนอื่น ๆ

คืนนี้เป็นคืนเดือนหงาย แสงจันทร์ลอดผ่านรูรั้วของสังกะสีลงมามองเห็นเป็นจุดมากมายบนพื้นห้องพัก อุตั้นอนนึกถึงเงินที่จะได้รับ สิ้นเดือนนี้รวมเป็นสามเดือน วันละหนึ่งร้อยบาท ไม่มีวันหยุดเลย เขาได้เดือนละสามพันบาท สามเดือนเป็นเงินเก้าพันบาท เขาจะได้รับเงินเกือบหมื่น หักค่าใช้จ่ายแล้วยังเหลือมาก เพราะเขาไม่มีค่าใช้จ่ายอะไรอีก นอกจากค่าข้าวสารและกับข้าวซึ่งเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับชีวิตในแต่ละวันเท่านั้น ค่าเหล้า บุหรี่ ไม่มีให้หักเหมือนคนงานบางคน ภาพบ้านที่ต่อเติมใหม่ซึ่งวาดหวังไว้เริ่มเห็นชัดขึ้นในหัวนึกแล้ว กว่าจะเสร็จงานชุดนี้ก็คงอีกนาน นั้นย่อมหมายถึงเงินที่เขาจะได้รับก็จะยังคงมีต่อไป เมื่อถึงวันสุดท้ายของงานมาถึง เขาคงได้เป็นกอบเป็นกำมากขึ้น เขายิ้มให้

กับตัวเองก่อนจะหลับไปด้วยความเหนื่อยล้า เขาฝันเห็นพ่อกับแม่ยิ้มแย้มแจ่มใส หัวเราะเรีงว่า เดินไปเดินมาในบ้านที่ต่อเติมใหม่แล้ว ซึ่งเกิดจากหยาดเหงื่อแรงงานของเขาที่หยาดหยดตกลงบนแผ่นดินของประเทศนี้

ใกล้เวลาเลิกงาน รถกระบะขับเคลื่อนสี่ล้อคันใหม่ป้ายแดงของผู้รับเหมาขับเข้ามาจอดริมทาง ใกล้ที่ก่อสร้าง พวกคนงานดีใจกันทั่วหน้าเหมือนเห็นเทวดามาเยี่ยมเยือนถึงที่ทำงาน หยาดเหงื่อแรงงานของพวกเขาที่สูญหายไป วันแล้ววันเล่า ตลอดสามเดือนที่ผ่านมาวันนี้พวกเขากำลังจะได้รับค่าตอบแทนเหล่านั้นแล้วสิ้นสุดกันเสียทีวันเวลาแห่งการรอคอย

ผู้รับเหมาแหม่มองดูผลงานที่ก้าวหน้าไปมากเกินคาดคิด มีแว่พึงพอใจปรากฏให้เห็นบนใบหน้า เขาเอ่ยปากชมเชยหัวหน้าคนงานชาวไทยและผู้ช่วยชาวพม่า เขายิ้มให้กับคนงานชาวพม่าที่ลอบมองเขาอยู่บ้างก็ยืนอยู่ห่าง ๆ บ้างก็นั่งกางแขนด้วยความอ่อนล้าจากงาน พวกเขามีความหวังและมั่นใจว่า เงินค่าแรงของพวกเขาจะอัดแน่นอยู่ในกระเป๋าที่วางอยู่ในรถกระบะป้ายแดงสีน้ำเงินเข้มคันนั้นอย่างแน่นอน

แต่แล้วคนงานทุกคนก็ต้องผิดหวัง เมื่อผู้รับเหมาเดินกลับไปที่รถแทนที่เขาจะหิ้วกระเป๋าเงินกลับมาที่ห้องพักคนงาน เขากลับขับรถออกไปอย่างรวดเร็ว หัวหน้าคนงานเดินกลับเข้ามาบอกพวกคนงานว่า

“ผู้รับเหมาบอกเราพุงนี้เข้า ก่อนลงมือทำงาน ทุกคนจะได้รับเงินค่าแรงแน่ ๆ พี่นอร์เซ็นต์ สบายใจได้ ขอแสดงความยินดีล่วงหน้า

เขาวางถุงเงาะสองถุงใหญ่ที่หิ้วอยู่ในมือลงบนพื้นดินแล้วบอกว่า

“เฮ้...เอาเงาะนี้ไปแบ่ง ๆ กันกิน ผู้รับเหมาแถมน้ำใจนะ มาจาก กรุงเทพฯ ยังอุตสาหั้วะซื้อที่กลางทางมาฝากพวกมึงด้วย พรุ่งนี้อ่า ลืมขอบใจแก่เสียนะโว้ย เตี่ยวูกจะเข้าไปในเมือง เพื่อเอาบัญชีรายการ ค่าแรงของพวกมึงให้ผู้รับเหมาดู พวกมึงอยู่กันให้ดี ๆ นะ อย่ามีเรื่อง ทะเลาะอะไรกันนะโว้ย แล้วก็อย่าออกไปจากบริเวณที่พักนะ เตี่ยวูกจับ กูไม่รู้ด้วยนะมึง ไม่มีใครช่วยพวกมึงหรอกจะบอกให้”

คนงานที่นังรอยืนรออยู่รู้สึกใจหาย มีสีหน้าผิดหวังเหมือนหลาย ครั้งที่ผ่านมา แต่คราวนี้น่าจะเป็นการรอคอยครั้งสุดท้าย จากการยืนยัน มันเหมาะของหัวหน้าคนงานและการปรากฏตัวของผู้รับเหมา ก็ดูจะเป็นไปได้ว่าทุกครั้ง

พรุ่งนี้เช้า ทุกคนจึงมั่นใจว่า จะได้รับค่าแรงเสียที หลังจากรอคอยกันมานานสามเดือนเต็ม

เช้ามืดของวันใหม่ ท้องฟ้าครึ้มไปด้วยเมฆฝน อากาศหนาวกว่าทุกวัน หมอกโรยตัวบางเบาเต็มไปทั่วบริเวณสถานที่ก่อสร้าง นกในพุ่มไม้ใกล้ห้องพักคนงาน กระโดดโลดเต้นไปมาพร้อมส่งเสียงต้อนรับวันใหม่เช่นทุกวัน อู๊ดี้และเพื่อนคนงานชาวพม่ายังคงนอนหลับอยู่ภายในห้องพัก ทุกคนนอนรอคอยให้ถึงเวลาที่จะตื่นขึ้นมารับค่าแรง ที่พวกเขา หุ่่มเท่ล่งไปตลอดสามเดือนที่ผ่านมา

รถกระบะสีเลือดหมูห้าคันแล่นเข้ามาจอดที่ข้างทาง บริเวณหน้าที่ยก่อสร้างอาคารพาณิชย์สองชั้น เจ้าหน้าที่ตำรวจในเครื่องแบบ

กว่าสิบนาย แยกย้ายกันเข้าไปเคาะประตูห้องพักคนงานชาวพม่าแต่ละห้อง เรียกให้พวกเขาออกมาจากห้องพัก โกลาหลวุ่นวายอยู่ครู่หนึ่ง เมื่อทุกอย่างจบลงไม่มีใครหนีรอดได้เลยแม้แต่คนเดียวทุกคนถูกจับใส่กุญแจมือ ในข้อหาหลบหนีเข้าเมืองโดยผิดกฎหมายและถูกต้อนให้ขึ้นไปนั่งบนรถกระบะของเจ้าหน้าที่ตำรวจซึ่งจอดอยู่ข้างทาง

ไม่นานนัก รถทุกคันก็แล่นหายไปจากบริเวณก่อสร้างอาคารพาณิชย์ที่สร้างใกล้จะเสร็จนั้น ทิ้งให้ที่พักชั่วคราวของคนงานก่อสร้างชาวพม่าตกอยู่ในความเงียบสงบ ท่ามกลางความสลัวมัวหม่นของสายหมอกยามเช้าในช่วงปลายฝนต้นหนาว

“ทุกอย่างก้าวของสามชีวิตเต็มไปด้วยเดิมน้ำที่นำตื่นเต้น
ลูกสาวผมอายุเพียงสองขวบ ยังไม่สามารถรับรู้ทุกซักร้อน
ของพ่อแม่ได้ ผมเองก็ไม่อยากให้มีอันตรายในชีวิต เราจึง
ตัดสินใจ...หนี แท็กซี่ที่จอดอยู่ปากซอยคั่นนั้น จะเป็น
พาหนะที่จะช่วยให้เรารอดพ้นจากการถูกกดขี่ด้วย
อำนาจมืด ”

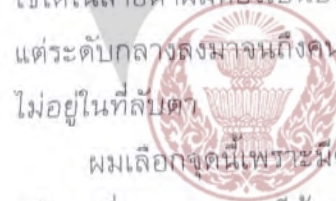
รางวัลชมเชย

งานลับ

ชิต ชยากร

หลายวันแล้วที่ผมเลือกบริเวณนี้เป็นแหล่งทำงานลับ ท่าเลที่
ใช้ได้หลายตาผมต้องเป็นบริเวณที่อยู่อาศัย มีบ้านเรือนไม่น้อย มีคนตั้ง
แต่ระดับกลางลงมาจนถึงคนหาเช้ากินค่ำ สถานปฏิบัติงานต้องเห็นได้ชัด
ไม่อยู่ในที่ลับตา

ผมเลือกจุดนี้เพราะมีคุณสมบัติเหมือนที่คิดไว้ ที่ว่างริมถนนหน้า
กว้างหนึ่งเมตรเศษ มีต้นทูกวางใหญ่เป็นร่มเงาบังแดด แค่นี้เพียง
พอแล้วสำหรับงานในหน้าที่ ผมหยิบอุปกรณ์ที่เตรียมมาออกจาก

LIPT

Legislative Institutional Repository of Thailand

กระเป๋าทิว จัดวางให้เข้าที่เพื่อสะดวกในการหยิบใช้ ของในกระเป๋าดูแล้วไม่มีค่าสำหรับคนอื่น แต่กับผมมันมีค่ามหาศาล หินลับมีดชนิดหายาบและละเอียดอย่างละหนึ่งก้อน น้ำยาล้างจาน ดึงเส้นน้ำหมวกกันแดด เสื้อขนาดเล็ก และมีแผ่นป้ายกระดาษแข็งเขียนด้วยตัวอักษร ลายมือโย้ย่ ซึ่งเป็นลายมือของเมียผมเอง วางตั้งให้ผู้คนผ่านไปมาได้เห็น

ลับมีด

มีดเล็ก 10 บาท

กรรไกร 20 บาท

ตาบใหญ่ 30 บาท

ผมทรุดตัวลงนั่งบนเสื่อ วันนี้อากาศที่บิทิมไม่ปลอดโปร่ง บนฟ้าสูงมีเมฆหนากระจาย ตะวันมีอาจสาดแสงทะเลลูหมู่เมฆลงมาได้ทั้งหมด ผมไม่ชอบบรรยากาศเช่นนี้ ฟ้าไม่โล่งคือความไม่สดใสของวันเวลา ถ้าไม่มีกิจกรรมหลายคนอาจไม่อยากจะออกจากบ้าน ซึ่งมีผลต่อการทำงานของผม ถ้าลูกค้ำมุ้งหวังไม่ออกมา รายได้ผมย่อมหดหายตามไปด้วย

สายแล้ว... บรรยากาศรอบข้างยังไม่เปลี่ยน ผู้คนเดินเท้าผ่านทางคูบางตารอบตัวผมมีผิดแผกจากปกติอยู่บ้างตรงบ้านหลังใหญ่ฝั่งตรงข้าม เยื้องกับที่ผมนั่งอยู่ไม่มากบ้านหลังนี้น่าจะเป็นบ้านผู้มีบุญหนักศักดิ์ใหญ่หรือไม่ก็เป็นบ้านมหาเศรษฐีคนใดคนหนึ่งแน่ เอ...ถ้าผมจะเรียกว่า “บ้าน” คงจะไม่ถูกต้อง เรียก “คฤหาสน์” ดีกว่า มันจึงจะสมน้ำสมเนื้อกับความใหญ่โตโอฬาร

คฤหาสน์หลังนี้มีรั้วหน้าบ้านติดกับถนนใหญ่ยาวราวสามร้อยเมตร

ประตูทางเข้าบ้านมีป้อมยามและยามรักษาการณ์ถึงสามสี่คน ปกติเท่าที่ผมเห็นจะมีรถราคาแพงแล่นเข้าออกอยู่แทบทั้งวัน แต่วันนี้ประตูหน้าบ้านปิดสนิท แม้มีรถจากโทรทัศน์หลายช่องมาจอด มีนักข่าวเดินกันพลุกพล่าน แต่ก็ไม่มีท่าทีว่าประตูจะเปิด ผมเห็นยามรักษาการณ์เดินมาคุยกับนักข่าวด้วยท่าทีเคร่งเครียดไม่รู้เหมือนกันว่า ช่างในเกิดอะไรขึ้น ช่างมันเถอะ... แม้จะเป็นเรื่องโกล้ดตา แต่ไม่ได้โกล้ดความสนใจผมมากนัก ความสนใจของผมอยู่ที่รายได้และความอยู่รอดของครอบครัวมากกว่า

ลูกค้ำคนแรกมาแล้ว เขาเดินฝ่าความน่าเหนื่อยหน่ายของบรรยากาศมาด้วยท่าทีรีบเร่ง ผมคาดว่าเขาคงจะรีบไปธุระที่ไหนสักแห่ง ชายฉกรรจ์คนนี้สวมแว่นกันแดดสีดำ แต่งตัวดี ผมเห็นเขาเดินออกจากประตูเล็กด้านข้างของคฤหาสน์หลังนั้น

“ลับมีดเล่มนี้...คิดเท่าไร”

เขายื่นห่อผ้าสีขาวให้ผมเปิดดูเห็นเป็นมีดสั้นยาวราวคืบเศษ ปลาย และด้ามมีดประดับมุกแลดูสวยงาม มันงามมากในสายตาผม เป็นมีดเก่าที่น่าจะมีอายุยาวนาน แม้สายตาผมจะผ่านคมมีดมาแล้วมากมายหลายชนิด แต่กับมีดทรงคุณค่าสวยงามขนาดนี้กลับไม่บ่อยนักที่จะพบ เจอมันน่าจะวางอยู่ในตู้โชว์ของคฤหาสน์มหาเศรษฐีที่ไหนสักแห่ง มากกว่าจะถูกนำมาลับที่ริมถนน

“ขอสามสิบบาทนะครับ มีดเล่มนี้เป็นมีดเก่า ใบมีดมีอายุมาก ผมต้องระวังและพิถีพิถันกลัวจะเสียหายหรือหัก”

ราคาที่ผมบอกน่าจะจะเป็นราคาที่เหมาะสม เขาเห็นดีด้วยจึงตอบ

ตกลงเป็นทันที

“ตกลง งั้นหลับเลย...ผมจะรอ” เขาทรุดตัวลงนั่งบนเสื่อ
ผมพิเคราะห์มิดในมืออีกครั้ง บา...มิดเล่มนี้สวยจริงๆ คมมิดเป็น
สีปีกแมลงทับ น่าจะเป็นเหล็กชั้นดีจากที่ไหนสักแห่ง มันยอมไม่ใช่เหล็ก
ธรรมดาที่ผมเคยลับมาแล้วอย่างแน่นอน

ผมชูมิดขึ้นมองในระดับสายตา

“ชอบหรือ...” เขาถาม

“ครับ” ผมสารภาพอย่างตรงไปตรงมา

“มิดโบราณ เป็นมรดกตกทอดให้ใครหรือชายใครไม่ได้หรอก เอา
อย่างนี้ไหม ผมจะถ่ายรูปน้องชายกับมิดเล่มนี้ให้เป็นที่ระลึกสักรูป...เอา
ไหม”

น้ำเสียงภายใต้แว่นตาแสดงความอารีอย่างเต็มเปี่ยม มีหรือผม
จะขัดใจ

“ครับ”

เขาหยิบกล้องถ่ายรูปที่สะพายติดตัวมา ถ่ายรูปผมที่ถือมิดสอง
สามรูปแล้วเก็บกล้อง เขานั่งรอจนผมลับมิดเสร็จ

“ล้างรูปเสร็จเมื่อไร จะเอามาให้ละ” เขาบอกกับผม

“ขอบคุณมากครับ”

สามสิบบาทจากลูกค้าคนแรก แต่มันยังจะได้รูปถ่ายตัวเองกับมิด
โบราณอีกรูปสองรูป ทำเอาผมกระชุ่มกระชวยเป็นพิเศษ ผมเห็นเขาคน
นั้นเดินกลับเข้าไปในคฤหาสน์อย่างร่อนรน

ตะวันเลื่อนดวงสูงขึ้นจนจวนเที่ยง บรรยากาศรอบข้างยังทึมเทา

เมฆหนาที่บึงยังคงบดบังแสงอาทิตย์ ลูกค้าของผมหายหัวไปไหนหมดไม่รู้
นอกจากนำเบื้อหน่ยแล้ว ผมยังรู้สึกง่วงนอนอีกต่างหาก

ประตูเล็กข้างคฤหาสน์ถูกเปิดอีกครั้ง ชายคนเดิมเดินตรงเข้ามา
หาผม เปล่า...ในมือของเขาไม่ได้ถือมิดหรือดาบมาสักเล่ม

เขาเอ่ยปากบอกกับผมว่า

“น้องชายว่างไหม จะชวนไปเอารูปที่ถ่ายไว้ พอตีรีบออกมา...ลืม
หยิบมาให้”

“ไปในโน้นหรือ” ผมขี้มือไปยังคฤหาสน์ด้วยความไม่แน่ใจ

“ใช่...ไปสิ หาโอกาสยากนะ บ้านรัฐมนตรีเชียว...”

จะว่าผมใจง่ายก็ไม่ใช่ จะว่าอยากรู้อยากเห็นก็ไม่เชิง ผมตัดสินใจ
ฝากข้าวของเครื่องมือไว้กับพ่อค้าเร่ข้างๆ แล้วเดินตามเขาไปอย่างดูผิด

ผ่านรั้วกำแพงสูงเข้าไปแล้ว ผมจึงได้เห็นทุกอย่างชัดเจน คฤหาสน์
หลังนี้ใหญ่โตกว่าที่ผมคิดมาก มีหลายตึกหลายเรือนอยู่ในรั้วเดียวกัน มี
ต้นไม้เล็กใหญ่แผ่กิ่งก้านร่มเงาอยู่หนาแน่น ไม้ดอกไม้ประดับหลายชนิด
ถูกปลูกเต็มพื้นที่ ผมเห็นสระว่ายน้ำขนาดใหญ่ เห็นรถยุโรปราคาแพง นับ
สิบคันจอดเรียงรายอยู่ในโรงรถ

ชายคนนั้นเดินนำหน้าพาผมเข้าไปในคฤหาสน์ พอเห็นผมสีแดง
เลือดนกที่ปูดอยู่แทบหน้าแล้วเอาผมเกือบถลอกเหง้าไม่ทัน

“ไม่ต้องตกใจน้องชาย มาไม่ผิดที่หรอก...ที่นี่แหละ”

“ผมมาเอารูปนะ...” ผมระล่ำระลัก

“รู้แล้ว รูปอยู่ที่ทำนรัฐมนตรี นั่งรอตรงเก้าอี้นี้สิ”

Legislative Repository of Thailand แล้วเดินออกจากห้องไปปล่อยให้ผมนั่งง

อยู่ตามลำพัง

ไม่กี่นาทีต่อมา สายตาผมมีโอกาสได้เห็นชายวัยกลางคนคนหนึ่ง เดินเข้ามาในห้องที่ผมนั่งอยู่ ผมตัวชาตึก... แม้จะไม่เคยเห็นตัวจริงของท่าน แต่ผมก็เคยเห็นท่านจากจอโทรทัศน์จากหน้าหนังสือพิมพ์บ่อยครั้ง ผมจำท่านได้ดี

“ท่านอำนาจ...”

แทบไม่เชื่อสายตัวเอง คนระดับรัฐมนตรีมายืนอยู่ตรงหน้าผม ผมไม่รู้จักจริงๆ ว่า ทำไมท่านต้องออกมาพบผม...คนลับมิด

ท่านเดินเข้ามาพร้อมยื่นรูปถ่ายในมือให้ผมสองรูป

“รูปคุณไซ้ไหม...” น้ำเสียงเนิบนาบ รอยยิ้มเล็กๆ ที่ปรากฏบอกให้รู้ว่า ท่าทางใจดีไม่น้อย

ผมเหลือบตาดูรูปในมือ มันเป็นรูปที่ผมถ่ายคู่กับมิดโบริวเดอแล่มนั่นเอง

“ครับ...” ผมรับคำด้วยปากอันลั่นเทา

ท่านทรุดตัวลงนั่งบนโซฟาตรงข้ามกับผม

“มิดในมือคุณเป็นมิดของผมเอง” คำพูดของท่านทำให้ผมงงเข้าไปอีก “ผมให้คนเอาไปให้คุณลับ เพื่อถ่ายรูปคุณเอาไว้ และเพื่ออยากที่จะขอความช่วยเหลือจากคุณ”

บ้า...ท่านจะบ้าหรือเปล่ารัฐมนตรีขอความช่วยเหลือจากคนลับมิด มันเกิดอะไรขึ้นบนโลกใบนี้ ผมนึกอะไรไม่ออกจริงๆ

“ผมไม่เข้าใจครับท่าน”

ท่านหัวเราะเบาๆ แล้วกล่าวด้วยน้ำเสียงค่อนข้างเครียด

“แสดงว่าไม่ได้ดูข่าวทางโทรทัศน์ และยังไม่ได้อ่านหนังสือพิมพ์ เข้าวันนี้ เอาละ...ผมจะเล่าให้ฟังคร่าวๆ คือเมื่อคืนนี้ลูกชายผมไปมีเรื่องทะเลาะกับนักร้องชายคนหนึ่ง ระยะเวลาหลังจากนั้นไม่กี่นาที นักร้องคนนี้ได้ถูกแทง ลูกชายผมถูกระบุว่าเป็นผู้ลงมือทำร้าย...”

“แล้วจริงหรือเปล่าครับ”

“เรื่องนั้นไม่ต้องสนใจ แต่สิ่งที่ผมต้องการคือ ผมอยากให้คุณยอมรับว่าคุณเป็นคนทำ”

ผมสะดุ้งโหยงเหมือนใครเขาเข้ามาที่มสะโพก เผลอจนต้องพูดปฏิเสธออกมาอย่างไม่เกรงใจคู่สนทนา

“ผมไม่เกี่ยว”

“ผมรู้...แต่ถ้ามีใครสักคนเอาหลักฐานมาแสดงว่า คุณเป็นเจ้าของมิดเล่มที่แทง คุณจะทำไง”

“ไม่ใช่ผม... ผมไม่เคยมีมิดแบบนี้...”

“แล้วรูปถ่ายในมือคุณล่ะ มิดที่แทงนักร้องชายคนนั้น มันเหมือนกับมิดที่คุณถืออยู่ในรูป”

ผมก้มมองรูปตัวเองอีกครั้ง เหว...มิดอัปยศมันสร้างความเดือดร้อนให้ผมแล้ว

“เอาละ...ไม่ต้องคิดอะไรมาก ผมจะเล่าให้ฟัง เดิมผมมีมิดโบริวเดอแล่มนี้อยู่คู่หนึ่ง ลูกชายผมเอาติดตัวไปไหนมาไหนเล่มหนึ่ง วันเกิดเรื่องมิดเล่มนี้แหละที่ไปเสียบอยู่ตรงพุงคู่วี ตอนนั้นมิดเล่มนั้นตกเป็นของกลางอยู่ที่โรงพัก ผมอยากหาใครสักคนมาช่วยลูกชายผม ช่วย

ลับเป็นคู่กับคุณไหม”

“แต่ผม...ทำไมท่านต้องเลือกผม”

“ลูกน้องผมหลายคนก็จริง แต่มีคนที่รู้จักไปทั่ว ผมจึงต้องเลือกคนนอก เพราะไม่ต้องการให้เรื่องนี้อื้อฉาวไปกว่านี้”

“แล้วใครเดือดร้อนล่ะ ลูกเมียผมจะอยู่กันอย่างไร” ผมซึกจะเสียงแข็ง

“รับรองลูกเมียคุณไม่ลำบาก รวมถึงตัวคุณด้วยรับรองคุณไม่ติดคุก คู่กรณีไม่ตาย ไม่กี่วันเรื่องราวก็เรียบร้อย ผมมีทนายมือดีอยู่ในสังกัด คุณจะไม่ต้องเดือดร้อน และจะสบายไปชั่วชีวิต เฮาสละ...ไม่ต้องพูดอะไรมาก ผมจะให้ค่าเหนื่อยคุณและครอบครัว...หนึ่งล้านบาท”

“หนึ่งล้าน...” ผมทวนคำ

“ใช่ ถือว่าเป็นค่าขอร้องของรัฐมนตรีคนหนึ่ง ที่เอ่ยปากขอความช่วยเหลือจากคนลับมีดเร่ร่อน พอใจไหม”

ความคิดผมขณะนี้คือ การชั่งน้ำหนักระหว่างรับแทนหรือไม่รับ คำว่าไม่ติดคุกและหนึ่งล้านบาท ทำให้ผมไขว้เขวมาก ผมเป็นคนบ้านนอก อยู่ในมุมอับของสังคม ชื่อเสียงเรียงนามไม่เป็นที่รู้จัก ถ้าจะมีราศีเพื่อใครสักคน แลกกับเงินหนึ่งล้านบาท มันจะคุ้มกันหรือไม่

คุ้มน่า... ถ้ายังทำอาชีพเดิม ต้องนั่งลับมีดหลังขดหลังแข็งอีกไม่รู้กี่ชาติกว่าจะได้เงินล้าน แต่แน่แคไปสารภาพกับตำรวจว่า เป็นคนทำร้ายร่างกายเขา แล้วประกันตัวออกมา มันน่าจะคุ้ม

“ขอคิดดูก่อนนะครับ...” ผมผ่อนเสียงลง

“เรื่องนี้เป็นเรื่องเร่งด่วน ผมขอคำตอบพวุงนี้ ทุกอย่างขอให้เป็นการลับ ตกหลังมือ”

“ครับ...ผมขอลาท่านกลับ”

“เดี๋ยวจะให้คนไปส่ง พวุงนี้จะไปเอาคำตอบที่บ้านคุณตอนเช้า”

พอออกจากคดีหลังใหญ่ ผมรีบเก็บสมบัติทำมาหากินเข้ากระเป่า เพราะรถยนต์ราคาแพงระยับคันหนึ่งจอดรออยู่แล้ว ผมเพิ่งมีวาสนาได้นั่งรถเก๋งวันนี้เอง ผมนั่งตรงเบาะหลังชายคนที่เอามือมาให้ผมลับ นั่งด้านหน้าคู่กับคนขับ

มีชายฉกรรจ์ตัดผมสั้นเกรียนรูปร่างบึกบึนคนหนึ่งนั่งคู่กับผม ผมรู้สึกตัวเองเหมือนสัตว์อะไรสักตัวหนึ่ง ที่กำลังถูกกักอยู่ในกรงขัง

ชายสวมแว่นดำกล่าวกับผมระหว่างทางว่า

“ทำตามท่านสั่งเถิดน้องชาย ตำแหน่งรัฐมนตรีของท่านในตอนนี้นั้นผ่อนหนักเป็นเบาได้แน่ท่านเป็นคนพูดจริงทำจริงไม่ทอดทิ้งนายหรือภรรยาสักสี่ห้าวัน แล้วจะสบายไปชั่วชีวิต”

นึกถึงพ่อแม่ ถ้าแหกรายว่าผมประทุษร้ายคนอื่น แกต้องไม่เชื่อแน่ทุกอย่างก้าวที่ผ่านมาในชีวิตผมไม่เคยมีแววของนักเลงหรืออันธพาลในตัว ผมนึกถึงหัวอกลูกเมียที่รอรายได้จากการลับมีด

“ถ้าผมไม่ยอม” ผมลองหยิ่งแข็งเมื่อตั้งสติได้

“รูปจะถึงมือตำรวจ” น้ำเสียงเขาหนักแน่นจนดูน่ากลัว “เมียนายจะเป็นหม้ายตั้งแต่ยังสาว ลูกนายจะกลายเป็นเด็กกำพร้า ในขณะที่ตัวนายเองจะสูญหายไปจากโลกโดยไร้ร่องรอย”

ชนชั้นผมลูกสู่อิงไอ้คนที่นั่งข้างผมหยิบปืนพกออกมาลูกลำเล่น

ผมนั่งนิ่งเงียบ จนกระทั่งถึงห้องแบ่งเช่าราคาถูก ลูกและเมียผม รออยู่ข้างใน

ชายบนรถทั้งสามคนเดินมาส่งผมถึงบ้าน พอเปิดประตูห้อง เมียผมทำท่าแปลกใจที่เห็นผมกลับมาเร็วกว่าปกติ และยังมีคนเดินตามมาส่งอีก

“เมียนายสวยดีนี่” ชายสวมแว่นดำพูดกับผมอย่างมีเสคนัย “ลูกก็น่ารัก นายคงอยากให้ทุกคนรวมทั้งนายด้วย มีชีวิตอยู่บนโลกนี้นานๆ ไซ้ไหม”

คำพูดทั้งห้าของเขาน่ากลัวเหลือเกิน

ทุกเรื่องที่ประสบมาวันนี้ถูกขยายให้เมียผมฟัง เมื่อทราบเรื่องเธอตกใจจนตัวสั่น เราได้แต่ปรึกษากันจนแทบสลิมน้ำขั้วปลา ความเครียดต่างเบียดเสียดเข้ามาเกาะกุมอย่างเหนียวแน่น ในที่สุดก็ได้ข้อสรุปของทั้งสองเรา

คืนนั้นสามทุ่มเศษ ผมอุ้มลูกจู๋เมียสะพายกระเป๋าออกจากห้องเช่าอย่างเงียบเชียบ รูปที่ถ่ายคู่กับมิดเล่มนั้น ผมไม่เอานาถมันอีกแล้ว ถ้ามีปัญหาโดนตำรวจจับ ผมจะแฉให้หมดว่า ผมถูกหลอกให้ถ่าย มิดเล่มนั้นจริงๆ แล้ว ไม่ได้เป็นมิดที่ใช้แทนนักร้องคนนั้น เพียงแต่มีลักษณะเหมือนกัน

ทุกอย่างก้าวของสามชีวิต เต็มไปด้วยเต็มพื้นที่นำตื่นเต้น ลูกสาวผมอายุเพียงสองขวบ ยังไม่สามารถรับรู้ทุกซอรั้นของพ่อแม่ได้ ผมเองก็ไม่อยากให้มีอันตรายในชีวิต เราจึงตัดสินใจ...หนี แท็กซี่ที่จอดอยู่ปากซอยคั่นนั้น จะเป็นพาหนะที่จะช่วยให้เรารอดพ้นจากการถูกกดดันด้วย

อำนาจมืด

ผมพาลูกเมียขึ้นไปนั่งบนเบาะหลังด้วยความโล่งใจ
“ไปหมอลิต...”

ไซเฟอร์หนุ่มเข้าเกียร์ ถอนคลัชเหยียบคันเร่ง พารถพุ่งออกไปอย่างรวดเร็ว เร็วเหมือนใจของผมซึ่งไปจอดรออยู่ที่หมอลิตแล้ว
ชั่วอึดใจหนึ่ง เขาเหลียวหน้ามาพูดกับผมว่า
“รถคันนี้ไปบ้านรัฐมนตรีอำนาจเท่านั้น...ไม่ไปหมอลิต...”

Legislative Institutional Repository of Thailand

๑๖ ผมคิดถึงไบหน้าและแหววตามะเส้าะ สลับไบหน้า และแหววตาแต่ละคน บนที่ว่าการอำเภอเมื่อตอนเที่ยง ไล่ตั้งแต่จำมี เถ้าแก่วัง กำนันเสริญ รวมถึงพี่พนมบ้านคูหัวนอน รายชื่อเหล่านี้เหมือนตอกย้ำให้ผมรู้ว่าโลกใบนี้ไม่มีพื้นที่ว่างให้กับคนอย่างมะเส้าะแล้วจริงๆ

รางวัลชมเชย

มะเส้าะ...ผู้ไม่มีหมายเลข
ปกาคิต แมนไทยสงค์

ผมกลับไปเยี่ยมบ้านในช่วงสิ้นปี หลังใช้ชีวิตต่อสู้อยู่ในเมืองหลวง มาเนิ่นนาน แทบไม่อยากเชื่อว่าเป็นสิบกว่าปีที่ผมต้องสูญเสียพ่อ เหลือแต่แม่ที่ยังจ่อมจมทุกข์ยากอยู่ทุกเช้าค่ำ ปีนี้ผมกลับไปพร้อมกับฐานะการเงินที่ดีขึ้น งบเงินใหม่ได้ค่าตอบแทนสูงกว่าที่เก่า จนทำให้ผมสามารถถอยรถป้ายแดงออกมาขับได้สมใจ ผมป้ายหน้าออกจากพัทฯ ในเช้าวันอาทิตย์ก่อนสิ้นเดือนธันวาคม ระยะเวลาว่างพนักิไลเมตร ทว่า

LIIR

ผมกลับรู้สึกมีกำลังวังชาที่จะเดินทาง อยากกลับถึงบ้านเร็ว ๆ แม่คงดีใจ
ที่เห็นผมสำเร็จในหน้าที่การงาน และจะรู้สึกอย่างไรเมื่อเห็นหน้าผม

กว่ายี่สิบปีที่ครอบครัวเราไม่เคยมีโอกาสเหมือนคนอื่น ๆ พื้นฐาน
บ้านเกิดก็เป็นเพียงบ้านไม้โบราณหลังเล็ก ๆ ยกพื้นสูง มุงด้วยสังกะสี
สนิมเขรอะ ผมมีพี่ร่วมชายคาอีกสองคน พี่ใหญ่ทำงานอยู่การทางพิเศษ
แห่งประเทศไทย ในตำแหน่งพนักงานทั่วไป ส่วนพี่สาวอยู่โรงงานทำ
ถุงมือแกวหาดใหญ่สงขลา และลาออกจากโรงงานเมื่อสองปีที่แล้ว ด้วย
เหตุผลง่าย ๆ คือกลับไปดูแลแม่ที่ป่วยด้วยโรคเอดส์จริง

ผมรับรู้เรื่องราวความเคลื่อนไหวต่าง ๆ จากพี่คนโตที่ผมมักเรียก
ติดปากว่า “พี่ใหญ่” แก่เป็นคนเดียวที่ผมโทรหาและถามถึงความเป็น
อยู่ของคนที่บ้าน ทุก ๆ ปีพี่ใหญ่จะกลับมาเยี่ยมบ้าน ไม่หน้าเทศกาลปี
ใหม่ก็เป็นช่วงสงกรานต์ เมื่ออาทิตย์ที่แล้วผมโทรไปหาแก และถามว่า
จะกลับไปเยี่ยมบ้านไหม แกตอบสั้น ๆ ว่าให้ผมกลับไปก่อน

ผมมาถึงบ้านตอนเช้าตรู่ ในวันที่ 29 ของเดือนธันวาคม ทันทีที่
รถป้ายแดงวิ่งทะยานผ่านท้องทุ่งแกวหมู่บ้านน้ำขาว ก่อนเลี้ยวซ้ายตรง
ร้านขายของชำบ้านคูตั้น สายตาหลายคู่มือมาที่รถของผมแทบทุกคน
หลายคนอาจจะใจพร้อมตั้งคำถามว่าเป็นลูกเต้าเหล่าใคร ยิ่งตอนที่มัน
ค่อย ๆ จอดชิดติดรั้วหน้าบ้าน ก็ยังมีหลายคนตั้งข้อสังเกตว่า ใครมา..?

ผมค่อย ๆ แง้มเปิดประตูแล้วก้าวขาลงมาจากรถ ประหม่านิดหน่อย
รู้สึกมีความสุขจนบอกไม่ถูก มันเหมือนกับว่าวันที่รอคอยมาถึงแล้ว แม่
ชะเง้อหน้าหันมามองแวบหนึ่ง ก่อนหันกลับไปตะโกนเรียกคนในบ้าน
“อ้อ..มึงไปแลที่...ว่าใครมา”

จู่ ๆ ร่างพี่สาวก็ไหลอยู่หน้าบ้าน พลาบส่งเสียงระคนตื้นตัน “ไอ้
บ่าวมา...แม่เห้อ”**

ผมฉีกยิ้มกว้างก่อนสืบท้าเข้าไปกราบดักแม่ แกล้งเสียงทักทาย
นาน ๆ ถึงจะหยุดชากดยุทธมาลักที่ริมฝีปากแม่แดงเด็กเพราะน้ำหมาก
ไบหน้าเหี่ยวจนแลดูหยาบกร้าน เส้นผมสีขาวยาวเพื่อยถึงกลางหลัง ใส่
เสื้อแขนยาวสีจางมีรอยปะชุนที่แขนทั้งสอง ปีนี่แกอายุหกสิบกว่า หลัง
พ่อเสียไปเมื่อหลายปีก่อน แม่กลายเป็นหัวเรือใหญ่ในบ้าน ผมเข้าไป
สวมกอดแล้วร้องไห้อย่างไม่อาย เกือบห้าปีที่ผมไม่เคยกลับมาเยี่ยม
บ้านเลย ไม่มีข่าวคราวจนแม่คิดว่าผมคงตายตามพ่อไปอีกคน...

ผมบวชเรียนจบมหาวิทยาลัยสงฆ์ หลังลาสิกขาก็ตระเวนออกหา
งานตามบริษัทต่าง ๆ แต่ไม่มีที่ไหนอ้าแขนรับอดีตมหาเปรียญอย่างผม
สุดท้ายก็ไปเป็นเด็กยกกระเป๋ายู่ในโรงแรมแห่งหนึ่งย่านบางรัก หลัง
จากนั้นก็ไปเป็นยามเฝ้าธนาคารเกือบปี ก่อนผันตัวเองไปเป็นไกด์พา
ฝรั่งเที่ยว พอมีรายได้เลี้ยงตัวเองไปวัน ๆ ระยะเวลาถึงอาทิตย์ก่อนจะ
ออกมาเช่าห้องแคบ ๆ อยู่ซอยบ้านข้างหล่อ สี่ปีให้หลังผมก็สอบบรรจุครู
ได้ ประจำที่บ้านฉางจังหวัดระยอง ห่างจากบ้านเกิดเมืองนอนหนึ่งพัน
สองร้อยกิโลเมตร

ทว่าเมื่อกลางปีผมตัดสินใจลาออกจากราชการ ก่อนเบนเข็มไป
เป็นครูประจำชั้นระดับชั้น ๑๐ ในโรงเรียนนานาชาติแห่งหนึ่งย่านพญา
ด้วยค่าจ้างที่มากกว่า ผมสอนวิชาไทยศึกษาวิชาบังคับชอบเกี่ยวกับ
ประเพณีและวัฒนธรรมไทย มีครูไทยสอนอยู่ที่นั่นเพียงสองคน คือครู
และภรรยาของผอ.โรงเรียนได้เคยเก็บประวัติของผอ.ที่ครูไปเมื่อ

สงครามตีปีทีแล้ว ส่วนผมยังคงรอโสดจนถึงวันนี้ ด้วยเหตุผลคือไม่พร้อม ผมมักมีข้ออ้างให้กับตัวเองเสมอ แม้ยังอต่ออยากปากแห้ง.. พี่สาวก็ยังรับจ้างกรีดยาง...

จะให้ผมเมินหน้าหน้านี้แล้วอิมหน้าเพียงลำพัง ผมทำไม่ได้...!!

ระยะเวลาที่ผมหายหน้าไป มีหลายอย่างเปลี่ยนแปลงไปตามเวลา ตั้งแต่ปากทางเข้าหมู่บ้าน มีคาราโอเกะ ยามค่ำคืนก็มีไฟกระพริบอยู่หน้าบ้าน โลกในหมู่บ้านก้าวไปอีกขั้นหนึ่ง ประเพณีดั้งเดิมเริ่มสาบสูญหายไป ไม่มีใครออกมาขึ้นดำนวัฒนธรรมที่ผิดแผก เด็กวัยรุ่นบางคนแต่งตัวราวกับคนเมือง ย่อมผมแต่งหน้าทาปาก บ้างก็ส่งเสียงพูดจาฉอเลาะด้วยสำเนียงคนเมืองไม่มีใครอยากพูดภาษาท้องถิ่นที่ตัวเองรู้จัก...

ยามค่ำคืนก็มีกลุ่มวัยรุ่นส่งเสียงเอะอะโวยวายลั่นหมู่บ้าน ทุกบ้านปิดประตูเจ็บบกริบ ขณะเวลาเพียงหนึ่งทุ่มเศษๆ ... แม้กระทั่งวิถีชีวิตของคนก็เปลี่ยนไป วิถีคนเมืองแบบตัวใครตัวมันเริ่มตีแผ่มาถึงมันค่อยๆ คืบคลานผ่านสื่อหลายแขนง สายลมพัดวูบปะทะใบหน้า ผมกระชับเสื้อเอามือกอดอก พลังแห่งหน้ามองดูดาวบนฟ้า... วิถีดั้งเดิมก็เหมือนดาวดวงน้อย ที่แต่งแต้มฝันยามค่ำคืน..

ผมเดินเข้าบ้านแล้วทิ้งตัวลงนั่งตรงนอกชาน ดิงบุหรีจุดสูบแล้วอัดควันเข้าปอดสามสี่ที แม้รู้สึกเหนื่อย แต่ก็อยากนั่งพักผ่อนคลายอะไรเรื่อยเปื่อย ผมเหลียวหลังกลับไปดูชีวิตในบ้าน แม่ นั่งดูทีวีกับพี่สาว ผมตัดสินใจซื้อทีวีจอใหญ่มาไว้ที่บ้านหนึ่งเครื่อง โลกก้าวเดินไปไกลหลายช่วงตัวทั้งห่างออกไป เรื่อยๆ บางคนโหมแรงวิ่งตามมันไป ด้วยใบหน้าอึมเศร้า ขณะที่บางคนเลือกนั่งนิ่งอยู่กับที่ มองดูมันเปลี่ยนแปลงราวกับผู้

บรรจુ โลกเบื้องหน้ามีแต่ท้าทายให้ค้นหา สำหรับที่โบหน้ามันก็เปลี่ยนจนจำแทบไม่ได้...

“รับหน่อย เตียวไม้ทั้น” แม่ส่งเสียงสุดท้ายก่อนอาบน้ำแต่งตัว วันนีไปกรรมการเดินทางถูกวางไว้เสร็จสรรพ ผมนั่งอิมอยู่หน้าบ้านขณะได้ยินเสียงแม่ ดูแกรกระวิกระวาดกับเรื่องนี้เหลือเกิน เมื่อคืนแกเข้ามาเขย่าแขนพลงบนพื้ผม “ต่อเช้า พาถูกไปอำเภothi”

ตอนนั้นผมงัวเจียวลุกขึ้น ก็เห็นแม่ นั่งอยู่ข้างแคร่ ผมพยักหน้ารับคำด้วยท่าทีงุนงง หลังจากนั้นก็ไม่รู้ว่าแกพูดอะไรต่อ มารู้อีกทีก็ตอนเข้ามืด ขณะนั่งแกะซองกาแฟใส่น้ำแล้ว ผมติดกาแฟมาหลายปี ครั้งแรกเริ่มหัดดื่มในช่วงเรียน โดยเฉพาะช่วงหน้าสอบจะดื่มหนัก จากนั้นก็ดื่มมาเรื่อยๆจนวันนี้ก็สิบปีกว่า...

รถเคลื่อนตัวออกจากบ้านก่อนเที่ยง ผมมองเห็นรอยอิมอิมสุขบนใบหน้าแม่ แกนั่งเบาะหน้าติดกับผม ส่วนพี่สาวนั่งเบาะหลังผมเห็นแกพูดพล่ามอะไรของแกไปเรื่อย จากเรื่องโน้นก็วกเข้าเรื่องนี้ ทว่าเรื่องทั้งหมดก็ยังวนเวียนอยู่ที่เดิม ผมฉีกอิมเป็นบางช่วง กระทั่งนึกเข้ากับท่าทางจริงจังของแก “เกือบไปแล้ว” แกเอ่ยเบาๆ เหมือนไม่ตั้งใจ

เรื่องมันเกิดขึ้นหลังข่าว ขณะที่แม่ นั่งดูทีวีกับพี่สาว ส่วนผมเข้าห้องนอนแล้ว พี่สาวเห็นแล้วให้ผมฟังตอนเช้านี้เอง... “แม่เห็นข่าวทางทีวีเรื่องที่รัฐบาลประกาศให้คนจนไปรายงานตัวขึ้นทะเบียนที่อำเภothi” ผมเจ็บบพี่สาวแล้ว ขณะยกแก้วกาแฟเข้าปาก “วันนี้เป็นวันสุดท้าย...” พี่สาวว่า

Legislative รัฐสภาไทย คณะกรรมาธิการวิสามัญ

“อ้อ” เสียงพี่สาวครางในลำคอ

รถวิ่งผ่านบ้านคุณแขก มองเห็นร่างมะเส้าะ-หญิงอิสลามวัยกลางคนเดินจูงวัวอยู่บนถนน แกเป็นเพื่อนสนิทที่แม่คุ้นเคยมากที่สุด แม่เอ๋ย เมื่อเห็นร่างมะเส้าะ

“อ้อมาเส้าะ มันไม่มีเวลา..เรื่องอย่างนี้ช้าไม่ได้!!” แม่สรุปสั้น ๆ

ผมขับรถออกจากหมู่บ้านมานานแล้วแต่ใจก็ยังมีภาพมะเส้าะ-หญิงหม้ายลูกติดเรียนอยู่ในกะโหลก นางเป็นหญิงหม้ายที่น่าสงสาร ผมรู้จักมะเส้าะเพราะบ้านแกมีสวนส้ม ตอนเด็ก ๆ ผมชอบไปหามะเส้าะพร้อมกับแม่ มาถึงวันนี้นางก็ยังไม่มื่ออะไรล้ำค่ามากกว่าวัวสามสี่ตัวที่นางดูแล ส่วนลูกคนสามคนของนาง แม่เล่าให้ฟังว่าคนโตแยกไปมีครอบครัว ส่วนคนกลางซึ่งเป็นผู้หญิงก็มีอาการทางประสาท มันเกิดขึ้นหลังโดนพวกชี้ยารุมโทรมข่มขืนในสวนยางเมื่อหลายปีก่อน ทุกวันนี้มะเส้าะจึงเหมือนคนสิ้นไร้ไม้ตอก ความยากจนก็เหมือนกลืนสาบที่นำสะอิดสะเอียนชวนคลื่นเหียน แกใช้ชีวิตไปวัน ๆ ราวกับปลงตก มะเส้าะเคยบ่นให้แม่ฟังเสมอ ๆ ว่า องค์อัลเลาะห์จงใจกลั่นแกล้งนางมากกว่า...

ช่วงเช้ามีตมเห็นแม่หอบเอาปลากะพงไปให้มะเส้าะถึงบ้าน พร้อมกับออกปากชวนนางไปรายงานตัวขึ้นทะเบียนคนจนด้วยกัน แต่นางส่ายหน้าปฏิเสธ นางไม่รู้ว่าจะเดินทางไปรายงานตัวที่อำเภอทำไม นางคุ้นชินกับความหดหู่สิ้นหวังมามากต่อมาก มะเส้าะเองก็เคยคิดจะไปรายงานตัว แต่นั่นมันก็นานมาแล้ว จำได้ว่าคำคินนั้น...นางนั่งอยู่ในแสงสลัวใต้ต้นมังคุดข้างยุ้งฉาง แล้วคิดคำนวณในสมอง-จะไปยังไง?-ไหนจะค่ารถ-ไหนจะค่าถ่ายเอกสารยื่นเรื่อง... ฯลฯ...

มะเส้าะเคยได้ยินรายละเอียดเกี่ยวกับค่าใช้จ่ายจากบังเส้าะสุดท้ายนางก็ยกเลิกความฝันที่จะไป ยังมีชาวเขาหัวว่าต้องรู้จักผู้หลักผู้ใหญ่ถึงจะมีสิทธิ์ ก็ยิ่งทำให้นางถอนใจอย่างเหนื่อยหน่าย...

ผมออกจากที่ว่าการอำเภอประมาณบ่ายสาม แม่ นั่งยิ้มกริ่มอยู่ข้าง ๆ สักพักเห็นแกหยิบบัตรสีเหลืองที่ได้จากอำเภอออกมาจากกระเป๋าใส่อ่านข้อความอย่างช้า ๆ มาจบลงที่ตัวเลขห้าตัวบนทางบัตรด้านซ้าย แกทำปากขมขมบิ่บท่องตัวเลข ครั้งแล้วครั้งเล่าราวกับเด็กนักเรียนหัดท่องสูตรคูณ

“เอามาไว้ที่ผมเถอะแม่” ผมเอ๋ยลอย ๆ

“ไม่ได้! เกิดหายขึ้นมาจะว่ายังไง?”

ผมนั่งคิดขณะขับรถกลับ ผ่านท้องทุ่งสองข้างทางที่เขียวขจี ยังมีคนยากอีกมากมายทั่วผืนแผ่นดินที่รอรับการเยียวยา วันนั้นที่ว่าการอำเภอ ผมเจอน้าหวัง-เจ้าของร้านขายวัสดุก่อสร้างจากหมู่บ้านเดียวกัน แกก็มารายงานตัวขึ้นทะเบียนคนยากจนเหมือนกัน เราต่างส่งยิ้มก่อนแยกย้ายไปดำเนินเรื่องกับเจ้าหน้าที่ แกแค่ถามว่าผมกลับมาเมื่อไหร่ทำงานอะไรถึงมีรถเก๋งขี่ ผมยิ้มแทนคำตอบ บรรยายกาศบยที่ว่าการอำเภอต่าง ๆ ส่งเสียงทักทายเมื่อเจอคนรู้จัก บ้างก็หยอกล้อด้วยประโยคพื้น ๆ “แกลังจันรีเปล่าจ” บ้างก็เอ๋ยเสียงดังว่าหากได้อย่างที่ขอ ก็จะไปกับนเจ้าแม่ตะเคียนที่วัด ชวงชากลับผมเห็นรถยนต์ส่วนตัวหลายคัน ค่อย ๆ เคลื่อนออกจากที่ว่าการอำเภอเป็นแถวยาว ต่างคนต่างชูบัตรสีเหลืองที่ทางอำเภอให้มาพร้อมกับไปรษณีย์เหมือนมีหวัง

เสียงทักทาย “หลบมาแล้วเห้อ”

ผมพยักหน้า “อ้อพัน...มันโชคดีที่ได้มีง” มะเสีอะแซว ก่อนจะเอ่ยประโยคสุดท้าย “เดี๋ยวนี้อีมีรดขี่แล้วนิ ว่าง ๆ ก็พามะไปเที่ยวบ้างนะ” ผมผุดยิ้มตรงมุมปาก พลาเงยหน้าเสียงหนักแน่น “ครับ!”

ผมเหม่อมองไปยังพื้นถนนเบื้องหน้า ร่างมะเสีอะค่อย ๆ เดินหายไปจากแววตา นางยังขัดสนจนยาก ไม่มีที่ท่ากินเหมือนใครเขา ต้องรับจ้างกรีดยางกลางป่าควน ผมรู้สึกเห็นใจในชะตากรรมที่นางพานพบตลอดเส้นทางที่นางเดินจูงวัว ไม่มีใครได้ถามถึงหมายเลขบัตรสีเหลืองที่นางควรจะมี...!!

บางทีนโยบายที่ทางรัฐบาลกำหนด กลับเป็นเพียงนโยบายเพื่อรองรับคนชั้นกลางมากกว่า ผมมองไม่เห็นใบหน้าหยาบกร้านอย่างมะเสีอะ ผู้ซึ่งสวมรองเท้าแตะและใส่เสื้อขาด ๆ บนที่ว่าการอำเภอสักคนแน่ละคนจน ๆ กลับไม่มีโอกาสได้ไป เพราะมัวแต่ทำงานหาเลี้ยงปากเลี้ยงท้อง บางทีความยากจนก็เสียมสอนให้รู้จักคำว่าสงบเสงี่ยมและเจียมตัว เลยเกิดไปถึงอย่างหวังอะไรให้มาก...

ผมคิดถึงใบหน้าและแววตามะเสีอะ สลับใบหน้าและแววตาแต่ละคน บนที่ว่าการอำเภอเมื่อตอนเที่ยง ไล่ตั้งแต่จ่ามี แก้วแก้วหวัง กำนันเสรีญ รวมถึงพี่พนมบ้านคูหัวนอน รายชื่อเหล่านี้เหมือนตอกย้ำให้ผมรู้ว่าโลกใบนี้ไม่มีพื้นที่ว่างให้กับคนอย่างมะเสีอะแล้วจริง ๆ

ชื่อออออ... ผมถอนหายใจยาว ก่อนพึมพำในความมืด “ชีวิตหนอชีวิต!”

หมายเหตุ

1) มะเสีอะ...เป็นตัวละครที่มีอยู่จริงในตำบลแห่งหนึ่งของอำเภอจะนะ จังหวัดสงขลา

**ควน หมายถึงภูเขาหรือเขา

** “ไอ้บ่าวมา...แม่เห้อ” แปลว่า “น้องมาแม่”

Legislative Institutional Repository of Thailand

๘ “นี่คือกลุ่มชื่อของนักเคลื่อนไหว คุณคงจะทราบว่า
จนพวกนี้หายตัวไปจำนวนมาก ดูเหมือนว่าตอนนี้จะเป็น
าลุ่มชื่อที่มีจำนวนมากเป็นอันดับสอง” ชายชราชี้ไปที่กลุ่ม
เท่งหินอ่อนซึ่งปักวางเป็นแถวเป็นแนวอย่างเป็นระเบียบ ๙

รางวัลชมเชย

เมืองคนหาย
วินทกานท์

ผมไม่แน่ใจว่าพลัดหลงเข้าไปในเมืองประหลาดนี้ได้อย่างไร แรก
ทีเดียวมคิดว่าตนเองเผลอหลับแล้วฝันไป เพราะหลายคืนมาแล้วที่ผม
มักจะฝันแปลกๆ อยู่เสมอ เรื่องราวในฝันที่ผ่านมานั้นผมทั้งมีความ
สุขสนใจและเศร้าเสียใจผสมกันไป ที่ตึงใจก็คือผมได้เจอคนที่ผมอยาก
เจอซึ่งในชีวิตจริงไม่อาจเจอได้เพราะคนที่ผมอยากเจอและได้เจอในฝัน
นั้นตายไปหมดแล้ว ที่เสียใจก็คือเมื่อผมได้เจอคนที่ซึ่งตายไปแล้ว ในฝัน

Legislative Institutional Repository of Thailand

นั่นผมไม่สามารถกลับไปหาคนที่ยังมีชีวิตอยู่ได้อีก นี่เป็นฝันที่ผมฝันซ้ำแล้วซ้ำเล่า แต่ผมก็ไม่ได้ใส่ใจอะไรกับมันมากนัก

แต่ครั้งนี้ผมไม่ได้หลับแล้วฝันไปอย่างแน่นอน สำนักของผมตื่นตีห้าที่ ปรุสสาสัมพัทธ์ทุกอย่างยังตอบสนองครบถ้วน แชนยังรู้สึกเจ็บและเป็นรอยเมื่อผมใช้เล็บจิกไปแรงๆ ผิวหนังยังรู้สึกได้ถึงความอบอุ่นสบายของแสงแดดยามเช้า กระนั้นก็ตาม ผมก็ยังไม่หายสงสัยว่าพลัดหลงเข้ามาในเมืองนี้ได้อย่างไร หรือว่าบางทีผมอาจโดนวางยานอนหลับโดยผู้ที่ไม่ประสงค์ดี จากนั้นก็พาผมมายังเมืองแห่งนี้

การที่ผมไม่สามารถตอบตัวเองได้ว่ามาอยู่เมืองนี้ได้ได้อย่างไร ทำให้ผมกังวลใจ ผมพยายามนึกว่าตนเองเป็นใคร แต่ความทรงจำเรื่องต่างๆ ในอดีตดูเหมือนว่าเลือนรางไม่ชัดเจน แล้วในที่สุดก็เบาบางจางหายไปราวกับหมอกในยามเช้าเมื่อต้องแดดแรง

ผมพยายามทบทวนเหตุการณ์ก่อนหน้านี้นี้ แต่ก็จำได้เพียงลางๆ รุ่งแรงกระแทกจากวัตถุของแข็งที่บริเวณศีรษะ แล้วหลังจากนั้นผมก็จำอะไรไม่ได้อีกเลย จนกระทั่งมาพบตนเองอยู่ในเมืองแห่งนี้

เมืองประหลาดแห่งนี้แตกต่างกันมากจากมหานครที่ผมเคยอาศัยอยู่ ไม่มีรถราแม้แต่คันเดียวเพราะไม่มีถนนให้รถแล่น มีเพียงทางดินแคบๆ ที่ทอดยาวไปบนพื้นหญ้าสีทองสุดลูกหูลูกตาเหมือนทางเดินนปากกว้างในอุทยานแห่งชาติแห่งหนึ่งที่ผมเคยไปเที่ยวเมื่อนานมาแล้ว

ความทรงจำของผมถึงสายทางเดินในทุ่งกว้างของอุทยานแห่งชาติแห่งหนึ่ง ที่ผมเคยไปเที่ยวนั้นแจ่มแจ้งชัดเจนทีเดียวถึงแม้ว่าในเรื่องอื่นๆ ผมจะจำแทบไม่ได้เลยก็ตาม มันเป็นทางเดินเท้าที่พุ่งตรงเข้าไปใน

ทุ่งหญ้าสีทองของเดือนธันวาคม ผมเดินไปตามทางเดินนั้นเพียงลำพัง ร่องเท้าที่ผมไต่กับเม็ดทรายละเอียดสีขาวบนพื้นทางเดินเกิดเสียงดังฟังไพเราะ

ผมถอดรองเท้าออกเพื่อให้ฝ่าเท้าสัมผัสกับพื้นทรายโดยไม่ต้องมีอะไรมากั้น เมื่อฝ่าเท้าของผมสัมผัสกับทรายละเอียดสีขาวนั้น ผมตระหนักได้ในฉับพลันทันทีว่าเม็ดทรายกับตัวผมนั้นเป็นเหมือนสิ่งเดียวกัน เราไม่แตกต่างกันมากนัก ต่างเป็นส่วนหนึ่งที่สัมพันธ์เชื่อมโยงกันของธรรมชาติ ต่างมีที่มาที่ไปเหมือนกัน เป็นเพียงอนุภาคเล็กๆ ที่ไร้ความสำคัญในตัวเอง

ฝ่าเท้าของผมมีปฏิกิริยาตอบสนองต่อเม็ดทราย ซึ่พจรแล่นลงมาจากสมองสู่ฝ่าเท้าแล้วเลื่อนลงสู่พื้นทรายขาวเนียนเบื้องล่าง จากนั้นจึงตีกลับขึ้นไปยังหัวใจ โดยวิธีนี้เองที่หัวใจของผมได้สัมผัส และฟังเสียงเพลงแห่งเม็ดทรายซึ่งซับซ้อนต่างานการเดินทางอันยาวไกลของตัวมันเองและของเหล่าผู้พเนจรซึ่งได้เคยเหยียบย่างก้าวลงบนพื้นทราย

ผมประจักษ์ชัดในตอนนั้นว่า บางที “ภาษาสัมผัส” ละเอียดอ่อนกว่า “ภาษาพูด” แล้วสามารถบอกความจริงของสรรพสิ่งได้มากกว่า ทรายเนียนเพียงเม็ดเดียวที่ผมสัมผัสอยู่อาจบ่งกล่าวให้รับรู้ถึงเม็ดทรายเม็ดอื่นๆ และพื้นทรายในดินที่อื่นๆ ยิ่งไปกว่านั้นมันยังอาจเผยแสดงให้ถึงสายสัมพันธ์แห่งจักรวาลที่ยึดโยงทุกอย่างไว้ด้วยกันอย่างซับซ้อน

ผมเดินไปเรื่อยๆ หองคุณกสิเขียวตัวหนึ่งผกเอนอย่างร่าเริง บางครั้งมันจะโผล่จิบแผลงเคราะห์ร้ายที่พรางตัวเกาะอยู่บนใบหญ้า แล้ว

น้อยของมัน มีดอกไม้กลีบบางสีเหลืองผุดแซมขึ้นมาจากดงหญ้า มัน
หวดซอดอกยั่วล้อเล่นลมอย่างตระหงเพราะมันรู้ว่าอีกเพียงไม่กี่วันก็
รยราไป

สายทางเดินดูเหมือนจะเชื่อเชิญให้ผมก้าวเดินต่อไป ผมเดินไป
เรื่อย ๆ แม้ว่าถึงที่สุดแล้วไม่รู้ว่าจะเดินไปถึงไหนหรือจะได้พบอะไรอีก
วงใจเปี่ยมล้นด้วยปิติสุข ภูมิใจในตัวเองในสิ่งที่ เป็นอยู่และมีอยู่เช่น
เดียวกับดอกไม้ใบหญ้า

แปลกมากที่เดียวที่ผมยังจดจำเรื่องราวที่ดูเหมือนจะใช้ความ
สำคัญใดๆ ไว้ได้และคงจะมีเพียงเรื่องนี้เรื่องเดียวกระมังที่ยังคง
วางอยู่ในจิตใจและร่างกายของผม และติดตามผมมาเหมือนเป็นส่วน
หนึ่งของร่างกายจนมาถึงเมืองประหลาด

เมืองแห่งนี้ไม่มีตึกโตโอฬารที่เสียดยอดขึ้นไปในก้อนเมฆ แบบที่
เคยเห็นจนเจตาในบ้านเมืองของผม หากแต่มีเพียงแท่งหินอ่อน
อย่างดีจำนวนมากทรงคล้ายศิลาจารึกสมัยก่อนปักวางอย่างเป็น
ระเบียบอยู่บนผืนหญ้าสีทอง เมื่อเดินเข้าไปใกล้แท่งหินอ่อนนั้น ผมจึง
ก็เห็นว่ามีตัวอักษรสลักเสลาอย่างประณีตบรรจงอยู่บนแท่งหินอ่อนนั้น
อักษรนั้นสลักลงเป็น “ชื่อ”

เป็น “ชื่อของคน” นั่นเอง ดูไปแล้วก็คล้ายป้ายที่อยู่เหนือหลุมศพ
ของคนตายแบบที่เคยเห็นตามสุสาน หากแต่นี้ต่างออกไปเพราะมีเพียง
วงและนามสกุลเท่านั้นที่สลักสลักลงไปในเนื้อหินอ่อนไม่มีเดือนปีบอก
ที่เกิดหรือวันที่ตาย

“ช่างเป็นเมืองที่แปลก” ผมรำพึงกับตัวเอง “มีชื่อของคนแต่ไม่มี

คนอยู่เลย ผู้คนหายไปไหนกันหมด แล้วผมจะรู้ได้อย่างไรกันล่ะว่าเกิด
อะไรขึ้นกับผม?”

ผมเดินดู “ชื่อ” ต่าง ๆ จนรู้สึกเมื่อยจึงหยุดนั่งพักบนเนินหญ้า
อ่อนนุ่ม ทอดมองออกไปยังความเว้งว่างในทะเลแห่งแท่งหินอ่อน ซึ่ง
แต่ละแท่งก็มี “ชื่อ” ของคนหนึ่งคนระบูกำกับอยู่ ผมนั่งนิ่งไม่คิดอะไร
ความมั่งงันหายไปแล้วและความสงบเข้ามาแทนที่

ชั่วขณะหนึ่งผมรู้สึกสะเทือนใจอย่างลึกลับจนอยากจะร้องให้ มัน
เป็นความสะเทือนใจที่ก่อรูปขึ้นมาจากส่วนลึกที่สุดของจิตใจ อันเนื่อง
มาจากการสูญเสียพลัดพรากจากบางสิ่งบางอย่างที่ประกอบสร้างขึ้น
มาเป็นตัวตนของผม คล้ายกับที่ผมได้สูญเสียการดำรงอยู่ไปแล้ว ตัว
ตนของผมไม่มีอยู่จริงแล้ว

แต่แล้วเมื่อลมพัดมาวูบหนึ่งอารมณ์สะเทือนใจอันลึกลับนั้นก็
ผ่านไปอย่างรวดเร็ว คล้ายตั้งหายไปพร้อมกับสายลมที่พัดผ่านนั้น

“มีใครอยู่ที่นี้บ้าง” ผมยืนขึ้นแล้วร้องตะโกนออกไป ไม่มีเสียงตอบ
มีแต่เสียงสะท้อนของผมเองที่ตั้งก้องไปทั่วท้องทุ่งหินอ่อน

“มีใครอยู่ที่นี้บ้าง” ผมตะโกนซ้ำอีกครั้ง แม้ผมจะตะโกนไม่ดัง
มากนัก แต่เสียงที่สะท้อนกับหินอ่อน ดังก้องไปไกลและนาน ถ้ามีคน
อยู่คงจะได้ยินแน่ ๆ

“ที่นี่คงจะมีแต่ป้ายชื่อเท่านั้น” ผมรำพึงกับตนเอง แล้วล้มตัวลง
นอนบนพื้นหญ้าอ่อนนุ่มเหม่อมองฟ้ากว้าง เมฆลอยอยู่สูง ท้องฟ้ามีสีฟ้า
ห่อหุ้มเมฆสีขาวลอยเลื่อนไปอย่างเชื่องช้า

“แล้วพวกพวกที่ไปแล้วจะเป็นอะไรหนอ? ก็คือพวกพวกอื่นนั่น

แหละ! เป็นความว่างเปล่าที่ไม่สิ้นสุด ถ้าอย่างนั้นก็แสดงว่าโลกกลมใบนี้ลอยล่องอยู่ในความว่างเปล่า! แรงโน้มถ่วงดึงรั้งร่างกายไว้กับโลก แต่สมมติว่าร่างกายไม่ดำรงอยู่ในโลกนี้แล้ว มันจะไปอยู่ที่ไหน? มันจะเป็นเพียงเก้าอี้ที่ลอยล่องอยู่ในความว่างเปล่าที่ไร้ขอบเขต และเหลือเพียงป้ายชื่อเหนือหลุมศพที่ไร้คนใส่ใจเหลียวแลทั้งไว้บนผืนโลก

ขณะที่ผมกำลังนอนมองท้องฟ้า เพลิดเพลินกับการดูกลุ่มเมฆเปลี่ยนแปลงร่างไปตามแรงลมพัดอยู่นั้น มีอะไรบางอย่างมาแตะสัมผัสผมที่ต้นแขน แวบแรกของความคิดผมเข้าใจว่าเป็นงู เพราะผมกลัวงูจับจิตจับใจ ทั้งเกลียดทั้งกลัว เกล็ดผิวของมันเรียบลื่น ทิศทางการเคลื่อนไหวของมันยากจะคาดเดา พลิกพลิ้วไปมา จูโจมรวดเร็ว เจ้าเล่ห์ร้ายกาจ มีลิ้นสองแฉก ดวงตาหริ่เล็ก มุ่งร้าย กินเหยื่ออย่างตะกละ ผมคงตายแน่ๆ หากว่าสิ่งที่มาแตะสัมผัสบริเวณแขนของผมเป็นงูพิษ

แต่แล้วผมก็รู้ว่าไม่ใช่งู หากแต่เป็นนิ้วมือของใครคนหนึ่ง เป็นมือเหยี่ยวๆ ที่สากระคาย ผมเหลียวไปดูหน้าของคนที่เอามือมาแตะผม ทันใดนั้น หัวใจผมแทบหยุดเต้น! เพราะแทนที่จะเห็นใบหน้าของคนผมกลับได้เห็นทรงกลมสีดำซึ่งกำลังค้อมต่ำลงมาหาผม

ผมดีดตัวขึ้นและถอยห่างจากทรงกลมสีดำนั้นอย่างรวดเร็ว เพิ่งมองอีกครั้ง ความตกใจคลายลงเมื่อผมได้เห็นชัดๆ ว่าทรงกลมสีดำนั้นจริง ๆ แล้วก็คือศีรษะของคนนั่นเอง ดวงอาทิตย์ซึ่งลอยอยู่สูงส่องต้องทางด้านหลังและทำให้ใบหน้านั้นมืด

“คุณเป็นใคร?” ผมบอก

“ข้าเป็นคนดูแลเมืองแห่งนี้” ชายสูงวัยซึ่งอายุอานามว่าจะเป็นปู่

ของผม ตอบอย่างเอียงเขินใบหน้าของชายสูงวัยดูไปคล้ายแห่งหินอ่อน

“แล้วผมมาที่นี่ได้อย่างไร?” ผมถามอีกครั้ง ในความคิดจิตใจผมมีคำถามตั้งมากมายที่อยากจะถาม

ชายสูงวัยไม่ตอบคำถาม หากแต่บอกว่า “ที่นี่คือเมืองคนหาย!”

“เมืองคนหาย!” ผมทวนคำ

“ใช่แล้ว” ชายสูงวัยหยุดพูดไปเพื่อให้ผมมีเวลาอยู่กับความพิศวง “คนที่หายตัวไปทุกคนจะมาอยู่รวมกันยังเมืองแห่งนี้”

“ดังนั้นที่นี่ก็มีแต่คนตาย!”

“ที่นี่คือเมืองคนหาย” ชายชราขำ “ไม่ใช่เมืองคนตาย ไม่ใช่นครไม่ใช่สวรรค์ แต่เป็นเมืองคนหาย คนที่หายสาบสูญจะถูกนำมายังเมืองแห่งนี้”

ผมยังไม่หายสงสัย จำนวนคำถามแทนที่จะลดลงไปกลับยิ่งเพิ่มมากขึ้น “แล้วทำไมมันจึงกว้างใหญ่ไพศาลอย่างนี้ ผมเดินอยู่ครึ่งวันก็ยังไม่ทั่วเมือง”

ชายชราหัวเราะในลำคอ น้ำเสียงเต็มไปด้วยความเขอะหยัน “ก็แล้วคุณไม่รู้หรือหรือว่าประเทศของคุณนะ มีคนหายมากมายขนาดไหน คนแล้วคนเล่า ไม่มีที่สิ้นสุด ข้าคิดว่าอีกไม่กี่ปีหรือ เมืองแห่งนี้ก็จะมิใช่ประชากรคนหายเพิ่มมากขึ้นจนต้องขยายเมืองออกไปรอบนอก”

“คนจะหายไปได้อย่างไร” ผมถาม “ถูกลักพาตัวแบบในหนังยังงั้นหรือ?” คำถามของผมคงจะเป็นคำถามที่ไร้เสียเต็มประดา ชายชราซึ่งปกติแล้วค่อนข้างสำรวมจึงหัวเราะว่า

“คนหายก็ไปเอง” ชายชราตอบ น้ำเสียงเปลี่ยนจากความ

เยาะหยันเป็นปรานี

“ไม่ต้องในหนังหรือก ในชีวิตจริงนี่แหละที่คนถูกลักพาตัวแล้ว หายไปอย่างไร้ร่องรอย ไร้ร่องรอยจริงๆ ไม่มีแม้แต่เศษเส้นผมให้ตำรวจ หรือนักสืบตามรอยได้ และก็ไม่มีใครรู้ว่าไปอยู่ที่ไหน อาจจะมีคนรู้อยู่ บ้างแต่มันก็เหมือนกับไม่รู้มันแหละ” ชายชราเว้นจังหวะไปชั่วคราว

“แต่ก็มีบางคนเหมือนกันที่ประสงค์จะหายไปเอง เขาทำตัวเองให้ หายไป แต่กรณีอย่างนี้เกิดขึ้นไม่บ่อยนัก เรียกได้ว่าเป็นข้อยกเว้นทีเดียว และข้าก็แค่แยกพวกที่ต้องการทำตัวเองให้หายไปจากโลกหรือจาก สังคมไว้อีกที่หนึ่ง”

ผมงงหนักเข้าไปอีก ดูเหมือนว่าอะไรต่างๆ มันซับซ้อนซ้อนเงื่อน รวากับนิยายแนวสืบสวนสอบสวนที่ปมเรื่องจะยิ่งขมวดแน่นขึ้นเรื่อย ๆ เมื่อตัวละครเอกเข้าไปเกี่ยวข้องกับปมปัญหาโดยไม่ตั้งใจและได้ค้นพบ เงื่อนงำที่น่าสงสัยบางอย่าง

“มีคนที่ต้องการจะให้ตนเองหายไปจากสังคมด้วยหรือ?” ผมถาม

“มีสิ” ชายชราตอบ “คนพวกนี้เบื่อโลก มักจะเป็นกวีผู้โดดเดี่ยว หรือผู้บ้าเพี้ยนเพี้ยนที่ได้ค้นพบสัจธรรมอะไรบางอย่าง เป็นโชคคิของ พวกเขาที่สำนึกได้ในที่สุดว่าโลกนี้น่าเบื่อ แต่จริงๆ พวกเขาไม่ได้เบื่อ โลกหรือกเพียงแต่พวกเขากลัวว่าพอที่จะปล่อยวางสิ่งต่างๆ ซึ่งก็รวมถึงตัวตนของเขาเองที่เคยแบกรับไว้ได้ และพอปล่อยวางแล้วพวกเขาก็ ไม่ปรารถนาจะข้องเกี่ยวใดๆ กับโลกนี้อีก เมื่อเป็นดังนี้ พวกเขาจะได้ มายังเมืองแห่งนี้ แต่อย่างที่บอกกรณีอย่างนี้เกิดขึ้นไม่มากนัก”

“แต่ผมไม่ได้เป็นพวกเบื่อโลก ผมจึงไม่มีความจำเป็นต้องมาที่นี่”

ผมพยายามนำชายชรากลับมายังประเด็นคำถามที่ผมถามในตอนแรก

“ผมยังรักโลก รักคนนั้น รักคนนี้มากมายไปหมด ผมรักต้นไม้ใบหญ้า รักขุนเขาและท้องทะเลด้วยเช่นกัน หรืออย่างน้อยผมก็ยังรักตนเอง ไม่มีเหตุผลอะไรที่ผมต้องมายังเมืองแห่งนี้”

“เดี๋ยวคุณจะรู้เอง” ชายชราพูด “ว่าทำไมคุณต้องมาที่เมืองคน หาย”

คำตอบของชายชรายิ่งทำให้ผมกังวลใจอย่างหนัก ผมคาดเดาไป ต่างๆ นานา

“ที่นี้เป็นเมืองคนหาย แต่จริงๆ แล้วไม่ได้มีใครหายไปไหนหรือก” ชายชรากล่าวขึ้นเพื่อทำลายความงงงววยที่เกิดขึ้นกับผม

“เพียงแค่เปลี่ยนจากเรือนกายที่สัมผัสจับต้องได้มาอยู่ในรูปของ ชื่อเท่านั้นเอง” ผมเข้าใจแล้วว่าชายชราแกล้งพูดสิ่งต่างๆ เพื่อให้ผมงง ผมจึงปล่อยให้ชายชราพูดต่อไปโดยไม่คาดคั้นอยากรู้อะไรอีก เพราะยิ่ง ผมแสดงอาการว่าอยากรู ชายชราก็ยิ่งพูดให้มันเข้าใจยาก

“ข้าไม่ได้พูดเล่นหรือแกล้งพูดให้ฟังไม่รู้เรื่อง” ชายชราอ่านใจผมได้ “เพียงแค่ข้าไม่มีวิธีพูดให้มันฟังดูง่าย ภาษาที่เราพูดกันมันมีข้อจำกัดก็ เท่านั้นเอง แต่ก็อย่างที่บอก คือว่าคนที่หายไปจากประเทศของคุณจะ มาอยู่ในเมืองแห่งนี้ในรูปของชื่อ”

“คนจิวแลงกลายเป็นรูปของชื่ออย่างนั้นหรือ! ที่นี้ช่างมีแต่ เรื่องที่เหลือเชื่อทั้งนั้น” ผมพูด

“คุณอย่าดูเบาพลังของชื่อ” ชายชราบอก “หรืออย่าคิดว่าภาษา อยุธยาโบราณสำคัญ ตัวอักษรที่แหละที่จะช่วยให้คนที่หายไปคงอยู่ไป

ตลอด”

“ตัวตายแต่ชื่อยัง!” ผมเอ่ยสำนวนที่เคยได้อ่านเมื่อสมัยเป็นนักเรียน

“ท่านองนั้นแหละ อยากรู้ก็ตามที่นี่คือเมืองคนหาย ไม่มีใครตายในเมืองแห่งนี้”

“แต่ใครๆ ก็คิดว่าคนที่หายตัวไปมักจะเสียชีวิตแล้วทั้งนั้น” ผมเหลือบไปเห็นชื่อของนักการเมืองท่านหนึ่งบนแท่งหินอ่อน นักการเมืองท่านนี้เพิ่งจะหายตัวไปอย่างลึกลับ หนังสือพิมพ์และนักวิเคราะห์ต่างสงสัยกันว่าท่านจะถูกอุ้มไป

“นี่เป็นชื่อล่าสุดที่เข้ามาเป็นสมาชิกของเมืองคนหาย” ชายชราหมายถึงชื่อของนักการเมืองที่ผมเหลือบไปมอง

“ผมอยากรู้ว่านักการเมืองท่านนี้หายไปได้อย่างไร พวกไหนลักพาตัวท่านไป ด้วยเหตุผลทางธุรกิจหรือด้วยเหตุผลอื่น?”

“ข้าไม่มีหน้าที่ตอบคำถามเหล่านี้หรอก ปล่อยให้วังกาแฟวิเคราะห์กันไปข้าเพียงแต่คอยพิทักษ์และดูแลให้ชื่อของท่านและคนอื่นๆ ในเมืองแห่งนี้สถิตอยู่คู่มือโดยไม่ให้ใครมาทำให้ชื่อต่างๆ ลบเลือนไป แม้แต่กาลเวลาก็ไม่อาจทำอะไรชื่อเหล่านี้ได้เพราะชื่อเหล่านี้ใหม่อยู่เสมอและจะใหม่อยู่ทุกครั้งที่มีคนพูดหรือเขียนหรือประกอบพิธีกรรมรำลึกถึง”

“พูดได้ซับซ้อนดีแท้” ผมกล่าวเหน็บแนม

“คุณจะได้รู้เอง” ชายชรากล่าว “ว่าสิ่งที่ข้าพูดไม่ได้ซับซ้อนอะไรเลย คุณจะรู้เอง เดินตามข้ามาสิ ข้าจะนำชมเมืองคนหาย”

ความอยากรู้อยากเห็นทำให้ผมเดินตามชายชราไปอย่างว่าง่าย

ผ่านแท่งหินอ่อนซึ่งสลักชื่อคนหายจำนวนมาก แต่ละชื่อเปล่งประกายแวววาวราวกับดวงดาวที่ส่องแสงในคืนเดือนมืด ตัวอักษรที่จำหลักลงในเนื้อหินอ่อนก็ดูราวกับว่าจะโลดเต้นสั่นไหวประหนึ่งมีชีวิต

“มันจะเป็นไปได้หรือ” ผมคิด “ที่ชายชรากล่าวว่าคนไม่ได้หายไปไหนเพียงแต่จำแลงโฉมมาอยู่ในรูปของชื่อ?”

“นี่คือกลุ่มชื่อของนักเคลื่อนไหว คุณคงจะทราบว่าคุณพวกนี้หายตัวไปจำนวนมาก ดูเหมือนว่าตอนนี้จะเป็นกลุ่มชื่อที่มีจำนวนมากเป็นอันดับสอง” ชายชราชี้ไปที่กลุ่มแท่งหินอ่อนซึ่งปักวางเป็นแถวเป็นแนวอย่างเป็นระเบียบ

“มีรายชื่อใหม่ที่เพิ่งเข้ามาเมื่อสัปดาห์ที่แล้ว เป็นเพศหญิงเสียชีวิต เธอคัดค้านโครงการบางอย่างของนักการเมืองท้องถิ่นซึ่งมีเม็ดเงินที่เกี่ยวข้องกับโครงการนี้มหาศาล แน่ละว่านักการเมืองท้องถิ่นไม่ยอมเสียมันไปง่ายๆ และเสียให้กับการคัดค้านของนักเคลื่อนไหวที่เป็นผู้หญิงที่ไม่จบแม้แต่ปริญญาตรี แต่นักการเมืองท้องถิ่นก็พลาดที่ประมาณความสามารถของผู้หญิงมากไป เรื่องนี้กลายเป็นข่าวและมีคนในท้องถิ่นร่วมกันคัดค้านมากมาย ทางออกที่นักการเมืองท้องถิ่นคิดได้ก็คือกำจัดแกนนำคนนี้ ทำให้ตัวเธอหายไปอย่างไร้ร่องรอย และเธอก็กลายเป็นสมาชิกล่าสุดของเมืองคนหายที่อยู่ในกลุ่มนักเคลื่อนไหว

“ทำไมผู้มีอำนาจจึงต้องทำให้คนหายตัวไป ไม่ชอบใครก็จ้างมือปืนให้ไปเก็บเสียไม่ดีกว่าหรือ”

“คุณอย่าแกล้งโง่ไปหน่อยเลย คุณก็รู้ว่ามันเป็นเหตุผลทางกฎหมาย หากไม่ลบบัญชีคุณก็จะได้เป็นคนที่ยังมีชีวิตอยู่หรือว่า

ตายไปแล้ว กฎหมายก็ไม่สามารถเอื้อมมือเข้าไปจัดการอะไรได้ การบังคับใช้กฎหมายในประเทศคุณยังบกพร่องและหละหลวมอยู่มากสำหรับในความเห็นของข้า ปัญหาที่สำคัญกว่ามันไม่ได้อยู่ที่การเขียนกฎหมาย แต่มันอยู่ที่การบังคับใช้และวัฒนธรรมทางการเมืองของประชาชนในบ้านเมืองของคุณต่างหาก”

“นักเคลื่อนไหวสตรีคนนี้ถูกฆ่าแล้วกลบเกลื่อนร่อยรอยที่ไหน? ผมวกมาที่เรื่องเดิม

“ข้าไม่มีหน้าที่บอกว่าเธอถูกฆ่าตายไปแล้วหรือว่าเธอยังมีชีวิตอยู่ แต่ข้าบอกได้ว่าชื่อของเธอจะสถิตอยู่ที่นั่นนานตราบเท่าที่โลกนี้ยังหมุนรอบดวงอาทิตย์ ชื่อของเธอจะบอกเล่าเรื่องราวต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นกับเธอ และที่เกิดขึ้นกับประเทศของเธอได้”

“ชื่อของเธอจะบอกเล่าเรื่องราวต่าง ๆ ให้ใครฟังล่ะ ในเมื่อเมืองแห่งนี้ไม่มีผู้คนอาศัยอยู่เลย” ผมถาม

“มีสิไม่วันใดวันหนึ่งเมืองนี้ก็จะถูกค้นพบ! จะมีผู้ค้นพบเมืองแห่งนี้ จากนั้นเรื่องราวต่าง ๆ เกี่ยวกับเมืองแห่งนี้และที่เกี่ยวกับคนหาย จะถูกเปิดเผยออกไปในวงกว้าง ถึงเวลานั้นอะไรต่าง ๆ ก็จะมีการเปลี่ยนแปลงอย่างขนานใหญ่” ชายชรากล่าวด้วยความมั่นใจ “เมืองแห่งนี้กำลังรอคอยการค้นพบ”

“อีกนานไหมที่เมืองนี้จะมีคนมาค้นพบ” ผมถาม

“ข้าคิดว่าไม่นานเกินไปหรอก ที่จะมีคนมาพบเมืองคนหายแห่งนี้ ได้เห็นในสิ่งที่ไม่เคยได้เห็น ได้รู้ในสิ่งที่ไม่เคยได้รู้ ไม่นานเกินไปหรอกที่ประเทศของคุณจะรู้ว่า ณ ที่แห่งใดแห่งหนึ่งบนโลกใบนี้มีเมืองคน

หายตั้งอยู่ เป็นเมืองที่เก็บรักษาชื่อของคนที่ยาไปเอาไว้ ทุกสิ่งทุกอย่างที่คนหายเคยกระทำไว้จะถูกหล่อหลอม และเก็บซับไว้ในรูปของชื่อซึ่งสลักบนแท่งหินอ่อนและได้รับการดูแลอย่างดี ชื่อของแต่ละคนจะดำรงอยู่ตลอดไป เป็นอมตะ อย่างน้อยก็ในเมืองแห่งนี้ แม้ว่าเรือนร่างจะหาไม่แล้วก็ตาม”

“หายไปเพื่อที่จะดำรงอยู่!” ผมพูด

“ใช่แล้ว คุณเรียนรู้อะไรได้มากขึ้นนะ” ชายชรากล่าว “ฟังดูเหมือนขัดแย้งกันนะ ระหว่างคำว่าหายไปกับคำว่าดำรงอยู่ แต่ภาษามันก็เป็นอย่างนี้แหละ และสิ่งที่ดูเหมือนว่าขัดแย้งกันก็เป็นอย่างนี้แหละ มันเป็นสองด้านของเหรียญเดียวกัน ขาดกันไม่ได้ เพราะมันอาศัยนิยามความหมายในกันและกัน”

“ผมคิดว่า ผมพอเข้าใจขึ้นมาบ้างแล้วล่ะ”

“ข้าก็คิดว่าเอ็งไม่ใช่คนโง่”

เราเดินคุยไปเรื่อย ๆ อย่างออกรสชาติ ผมเริ่มคุ้นเคยกับเมืองแห่งนี้ ราวกับว่าเคยเดินทางมาที่นี่แล้ว แวบหนึ่งผมรู้สึกที่ผมเคยมาที่นี่ เคยเดินคุยกับชายสูงวัยคนนี้และเคยคุยกันในเรื่องที่กำลังคุยกันอยู่

อาจจะเพราะทุ่งหญ้าสีทองนั่นเองที่ชวนให้คิดไปว่าผมเคยมาที่นี่แล้ว ผมหวนคำนึงถึงทุ่งหญ้าในอุทยานแห่งชาติแห่งหนึ่งที่ผมเคยไปเที่ยว ความทรงจำของผมในเรื่องนี้ชัดเจนทีเดียว แม้ว่าความทรงจำเกี่ยวกับตนเองในเรื่องอื่นๆ จะพร่าเลือนและเบาบางจางหายไปแล้วก็ตาม

ขอลดหน้า การแก้ไขโดยคณะกรรมาธิการฯ

ตามทางที่ทอดยาวไปในทุ่งหญ้าสีทอง แผลงบินหนีด้วยความตกใจเมื่อผมเดินเข้าไปใกล้ ผมไม่รู้เหมือนกันว่าผมจะเดินไปไหน เพียงแต่เดินไปตามทางสายเล็ก ๆ ซึ่งเชื่อเชิญอย่างอ่อนหวานให้ผมเดินต่อไป แต่เมื่อผมเดินไปเรื่อย ๆ ทางสายนั้นกลับลึบเล็กลงจนกระทั่งหายไปในที่สุด

ผมตกอยู่ในมหาสมุทรแห่งทุ่งหญ้าซึ่งลุ่มเป็นลอนคลื่น ไม่มีหนทางให้เดินไปต่อ รู้สึกเปล่าเปลี่ยวอ้างว้างอย่างที่สุด ดูเหมือนว่าทุ่งหญ้าได้ละลายตัวจนผมลงและเปลี่ยนให้ผมเป็นเพียงต้นหญ้าต้นหนึ่งที่ได้รับรู้ความสำคัญท่ามกลางมหาสมุทรแห่งหญ้า

“กลุ่มนี้เป็นพวกสื่อมวลชน” ชายชราเอ่ยแทรกขึ้นมาในห้วงคำนึง “สื่อมวลชนจำนวนไม่น้อยเหมือนกันที่หายตัวไปเพราะยึดมั่นในความถูกต้อง เทียวไปเปิดโปงสิ่งที่ไม่ชอบมาพากลของผู้มีอำนาจ บางคนถูกขู่ บางคนถูกฆ่า แต่บางคนก็ต้องหายตัวไป”

“ชื่อนั้นผมรู้จัก” ผมชี้ไปยังแท่งหินอ่อนแท่งหนึ่ง ชื่อนั้นส่องแสงระยิบระยับตอบรับการพูดถึง “ผมเคยอ่านหนังสือของเขาด้วย”

“ดีแล้วที่คุณรู้จัก เขาเป็นนักหนังสือพิมพ์ที่ได้รับการยกย่องอย่างยิ่งใหญ่หลังจากหายตัวไปนานถึง 30 ปี แต่ตอนที่มิชีวิตอยู่เขาคือคนที่ถูกใส่ร้ายป้ายสีมากที่สุด”

“กลุ่มนี้เป็นสามัญชนคนธรรมดา” ชายชรากล่าวสลับไป “เป็นคนเล็กคนน้อยที่ถูกเมิน แต่เป็นกลุ่มที่ใหญ่ที่สุดในเมืองแห่งนี้ และมีความสำคัญมากที่สุดด้วย แต่สังคมในวงกว้างไม่ค่อยรับรู้ถึงการดำรงอยู่และการหายตัวไปของคนเหล่านี้ มีชื่อของคุณรวมอยู่ในกลุ่มนี้ด้วย! นั่นไง!”

“ชื่อของผม”

“ใช่แล้ว ชื่อของคุณ”

“หมายความว่ายังไง! ชื่อของผมมาอยู่ที่นี้ได้ยังไงกัน!”

“คุณคือคนหาย! ชื่อของคุณคือชื่อล่าสุดที่เข้ามาสมทบเป็นสมาชิกในเมืองคนหายแห่งนี้ คุณน่าจะภูมิใจเพราะมีแต่คนเก่ง ๆ และมากความสามารถทั้งนั้นที่จะเข้ามามีชื่ออยู่ในเมืองนี้ได้”

คำพูดของชายชราไม่ต่างจากสายฟ้าฟาด ทำเอาผมแทบล้มทั้งยืน ผมอยากจะคิดว่าทั้งหมดคือฝันไป เป็นความฝันบ้าบอไร้สาระ

“คุณเป็นคนดีนะ” ชายชราบอก “คนที่รักความถูกต้อง รักความเป็นธรรมหายากยิ่งขึ้นทุกวัน แต่คุณก็คือคนหนึ่งในจำนวนคนที่หายากขอให้จงภูมิใจ”

“ผมไม่ชอบฟังเรื่องตลกนะ” ผมพยายามควบคุมตนเองให้เป็นปกติ

“ข้าไม่ได้ล้อเล่น และข้าเองก็ไม่ใช่นักแสดงตลก” ชายชราทำหน้าตาจริงจัง “คุณถูกลักพาตัวไปโดยกลุ่มบุคคลที่เป็นปฏิปักษ์กับคุณ เพราะคุณเข้าไปขัดขวางผลประโยชน์ในเรื่องที่เกี่ยวกับการซื้อขายที่ดินราคาแพงลิบลับบริเวณชายทะเลแห่งหนึ่งในทางภาคใต้

ตอนนี้ญาติพี่น้องกำลังตามหาตัวคุณกันยกใหญ่ แต่คุณเป็นเพียงคนเล็กคนน้อยที่ไร้ชื่อเสียงเรียงนาม การตามหาตัวคุณจึงค่อนข้างลำบากเพราะไม่ได้รับการร่วมมือมากนักหาซื้อขังถูกขัดขวางอีกต่างหาก อย่างไรก็ตาม ขอให้เชื่อเถอะว่าคุณจะถูกค้นพบในที่สุด และชื่อของคุณจะถูกคนรุ่นหลังใส่ใจศึกษา ชื่อของคุณจะถูกเอ่ยอ้างถึง และสังคมจะจดจำตลอดไปในกระแสประวัติศาสตร์ในฐานะที่เป็นหนึ่งในบุคคลที่สร้างประวัติศาสตร์ที่ยิ่งใหญ่ต่อสุริยจักรวาล และที่นั่นเหมือน

“ว่าคุณจะเป็นเพียงคนที่ไม่มื่ออะไรน่าสนใจ”

“ผมเสียชีวิตแล้วไซ้ไหม”

“ทุกคนต้องตายกันทั้งนั้น” ชายชราตอบ “แต่ในกรณีของคุณ คุณคือคนหาย”

“เลิกเล่นลึนกันเสียที!” ผมตะโกน ความอดทนพังทลายลง “ผมเพียงแต่อยากรู้ว่าตนเองตายอย่างไรเท่านั้นเอง”

“คุณคือคนหาย” ชายชรากล่าวหนักแน่น “ไม่มีความจำเป็นอะไรที่คุณจะต้องรู้ว่าตนเองตายหรือเป็น เพียงแต่ขอให้คุณยอมรับความจริงเท่านั้นเองว่าคุณคือคนหาย คุณเห็นไหมว่าชื่อของคุณเปล่งประกายแวววาว ฉายแสงรัศมีเพื่อบอกกล่าวถึงการดำรงอยู่ของคุณ และบอกเล่าถึงคุณสมบัติที่ดีงามของคุณ คุณหายไปเพื่อที่จะดำรงอยู่ ขอให้จงภูมิใจในตนเอง”

ผมจำเรื่องราวเกี่ยวกับตนเองในอดีตได้ไม่มากนัก มีเพียงความทรงจำถึงสายทางเดินในทุ่งกว้างของอุทยานแห่งชาติแห่งหนึ่งที่ผมเคยไปเที่ยวเท่านั้นที่แจ่มแจ้งชัดเจน มันเป็นทางเดินเท้าที่พุ่งตรงเข้าไปในทุ่งหญ้าสีทองของเดือนธันวาคม

ที่เมืองคนหายแห่งนี้ ก็มีทุ่งหญ้าสีทองอ่อนหวานแบบเดียวกับทุ่งหญ้าแห่งความฝันในอุทยานแห่งชาติแห่งหนึ่งที่ผมเคยไปเที่ยวโอบล้อมท่งหินอ่อนที่ชื่อของผมสถิตอยู่

ผมเกิดความโศกเศร้าอย่างล้าลึกเมื่อตระหนักได้ว่าผมคือคนหายจริง ๆ ดังที่ชายชราบอกเล่าอดีตต้นด้วยอารมณ์สะเทือนใจซึ่งก่อตัวขึ้นมาและอัดแน่นอยู่ข้างใน

“คุณน่าจะยินดีที่ได้มาอยู่เมืองแห่งนี้” ชายชราบอก “รับรองว่าคุณไม่เหงาแน่นอนเพราะมีเพื่อนคนหายด้วยกันมากมายทั้งที่มาก่อนคุณและที่กำลังจะตามคุณมาอีกเป็นโขยง!”

ทั้งผม..คนอย่างครูเสือและชาวบ้านผู้ร่วมทางความคิดเดียวกัน จึงคงไม่ใช่กลุ่มคนที่ถ้าแก้ไขจะนิยมชมชอบนักจนถึงกับชักชวนให้ไปกินอาหารเข้าร่วมโต๊ะ

แล้วอะไรหนอ...ที่ทำให้ผู้กุมเศรษฐกิจของที่นี่เปลี่ยนแปลงไปถึงกับเชื่อเชิญผมไปพูดคุยปรึกษาเรื่องเศรษฐกิจ สังคม อันเป็นเรื่องใหญ่โตเหลือเกินสำหรับอดีตครูอย่างผม

รางวัลชมเชย

เมื่อวันนั้น...มาถึง

ยงยุทธ หนูเนียม

บางที...การที่คนเรามีชีวิตอยู่จนกลายเป็นผู้สูงวัยในชุมชนในสังคมหนึ่ง โดยที่ไม่ใช่มีชีวิตอยู่แค่เพียงหายใจทิ้งๆ ขว้างๆ เล่นไปวันๆ ก็ทำให้เราได้พบเห็นพลังต่างๆ ที่ขับเคลื่อนให้เกิดความเปลี่ยนแปลงในชุมชนในสังคมที่เราดำรงร่วมกันนั้น อาจจะเป็นการเปลี่ยนแปลงที่เราพอใจหรืออาจจะไม่พึงพอใจก็ตามที แต่เราก็ต้องกลายเป็นส่วนหนึ่งของการเปลี่ยนแปลงนั้นไปแล้ว

ผมครุ่นคิดถึงพลังอันขับเคลื่อนให้เกิดความเปลี่ยนแปลงเหล่านี้...ขณะที่มือก็ยังคงตัดแต่งทรงพุ่มไม้ผลในสวน

“พ่อครู...พ่อครูครับ” เสียงตะโกนโหวกเหวกจากคนที่ผมไม่คุ้นหน้าคำแหวกผ่านต้นไม้หนานาพันฤดูในสวนเข้ามาถึงหูผม เมื่อยามสายของวันอันสงบรื่นทั่วอาณาตามสภาพที่เคยเป็น

“พ่อครู...พ่อครูอยู่ตรงไหนครับ” เสียงตะโกนนั่นฟังรื่นหูพิลึก ขณะที่ไอ้เปรี้ยวหมาไทยตัวเก่งของผมเห่ากรียว จนผมต้องตวาดปรามมัน

“อยู่นี่...เข้ามาเถอะ” ผมส่งเสียงตอบให้ผู้มาเยือนรู้ว่าตำแหน่งที่เราจะได้เจอผม เสียงสวบสาบกรอบแกรบดังชัดขึ้นเมื่อสองตีนผู้มาเยือนย่างกลิ้งเข้ามา ผู้มาเยือนโผล่พ้นแนวต้นมะม่วงเบาออกมา..ใบหน้าคุ้นตา แต่ผมเคยชินกับลีลาน้ำเสียงตะโกนของเขาเมื่อครู่ก่อนเห็นหน้ากัน..โดยฉพาะอย่างยิ่ง เมื่อเขาพุ่มมือไหว้ค้างจรดหัวคิ้วไว้ เพื่อแสดงคารวะต่อผม..ดูเหมือนจะเป็นการเปลี่ยนแปลงอย่างฉับพลันทันด่วน จนผมแทบงั้วงัวไม่ติดกับการเปลี่ยนแปลงของมัน...ไอ้ชิต ลูกน้องกำนันผาด

ราวไอ้เปรี้ยวก็รับไม่ได้กับการเปลี่ยนแปลงของไอ้ชิต มันจึงมีกการแบบหมาไม่พอใจให้เห็น จนผมต้องไล่มันออกไปห่างๆ ผู้มาเยือน

“อ้าว..นึกว่าใคร..วันนี้ไม่เวิร์กธรี” ผมรับไหว้ซาใหญ่คุณศิวรสสองถวของกำนัน

“ครับ...พ่อครู..พอดีกำนันมีเรื่องสำคัญต้องใช้ผมหลายเรื่องครับ” ซาใหญ่อายุครราวลูก พุดจาบอบโน้มกับผมเต็มที่ ชนิดที่เรียกผมว่าพ่อครูเต็มปากเต็มคำ

“เอ่อ...กำนันให้ผมมาเชิญพ่อครูไปที่บ้านคินนี้ครับ..สักทุ่มหนึ่งไป

กินเหล้ากินข้าวกันครับ” มันบอกจุดประสงค์ของกำนัน

“เธอ..ฉลองอะไรกันล่ะ..กำนันถึงได้เชิญครูไปที่บ้านเขียว” ผมถามอย่างแปลกใจเต็มที่

“กำนันว่า..ไม่ได้คุยกับพ่อครูมานานแล้ว..แกคิดถึง...ก็เลยเชิญไปคุยกันสนุก ๆ นะครับ...อ้อ..แล้วเห็นว่าอยากจะปรึกษาเรื่อง อุดมก..อุดมการณ์อะไรนี่แหละ...กำนันว่าพ่อครูรู้เรื่องนี้ดีกว่าใคร ๆ ในตำบลเรา...ต้องไปให้ได้นะครับ” ซาใหญ่ออบโน้มจนดูคล้ายอ้อนวอนเลยทีเดียว

“เอาซิ...แล้วครูจะไปนะ” ผมไม่เคยตัดไมตรีกับคนที่มาดี

“ก่อนทุ่มผมจะขับรถมารับนะครับ....ผมลาละครับพ่อครู” แล้วผู้มาเยือนขั้วไม่กี่อึดใจ ก็เอ่ยปากลาด้วยท่าทีที่ผิดวิสัยซาใหญ่อย่างมันจะประพฤติปฏิบัติให้พบเห็น

ไอ้ชิต...ผู้เคยประกาศกลางวงเหล้าในตลาดว่า จะเตะปากผมเพราะผมเคยเลือกไปว่ากล่าวตักเตือนมันเข้าเมื่อเห็นมันเกะกะระรานชาวบ้าน แต่วันนี้ดูท่ามันเคารพนับถือผมเสียหนักหนา

กำนันผาด...ผู้เคยตราหน้าผมว่าไอ้คอมมิวนิสต์ เมื่อผมกลับมาเป็นครูที่บ้านเกิด แล้วรู้ว่าผมเคยเข้าร่วมขบวนการประชาชน เมื่อเดือนตุลาคมหาโหดนั้นถึงย ขณะนั้นผู้ใหญ่ผาดกำลังหนุ่มฮึกเหิมหัวหาญ อีกทั้งเป็นลูกกำนันผาด ผมจึงแทบไม่มีที่ยืนบนแผ่นดินของบุพการี เพราะถูกรังควาญจากพวกปกครอง จนเมื่อกำนันผาดผู้พ่อตายไป ผู้ใหญ่ผาดผู้ลูกขึ้นรับมรดกอำนาจเป็นกำนันต่อมันแล้ว จึงดูเหมือนต่างคนต่างอยู่ legislative instruments and the process of change of the national constitution of Thailand

ทำให้กำนันผาด รวมไปถึงพวกปกครองเล็กมองผมเป็นไอ้หัวแดงจอมมิวนิสต์

หรือไม่ก็คงเป็นเพราะ...ภาระหน้าที่ด้านการพัฒนาของกำนัน ที่กว้างขวางใหญ่โตขึ้นจนเป็นเจ้าของคิวรถสองแถว ก็กิจการบันเทิงประเภทจวนอาหาร คาเฟ่ในตลาด บ่อตกปลา รถบรรทุกดิน บ่อลูกรัง รับเหมาก่อสร้าง จิปาถะ จนไม่มีเวลาที่จะตอบแถมกับครุกระจอก ๆ อย่างผม

ตราบผมเกษียณราชการครุ เมื่อปีที่แล้ว...มาเป็นเกษตรกรเต็มเลือดเนื้อ ทำสวนผลไม้ เลี้ยงไก่เลี้ยงเป็ด ซึ่งเริ่มต้นลงทุนลงแรงเอาไว้ตั้งแต่วันที่เข้าสู่อาชีพสอนคน และหันหลังให้คำกับว่าอุดมการณ์อย่างดีดขาด

อุดมการณ์ที่ผมตั้งใจตนแล้วว่า มันไม่ต่างอะไรไปกับการปลูกต้นความฝันบนทุ่งชีวิต ที่มีเลือดเนื้อเป็นปุ๋ย และมีน้ำตาจากความรันทดคอยรดหลังให้เป็นความชุ่มชื้นหล่อเลี้ยงไว้ ทั้ง ๆ ที่อาจจะได้เห็นเพียงดอกฝิ่นสีสวยให้พองามตา แต่ไร้ผลผลิตให้เก็บเกี่ยวเพื่อประโยชน์สุขต่อตัวเอง ต่อผู้คนในสังคมอย่างเพียงพอเท่าเทียม และยั่งยืน

ความหิวมารายงานตัวเมื่อถึงเวลาของมัน จนผมต้องลงงานในจวนเพื่อกลับไปกินข้าวเที่ยง...แต่ก็หาได้ละจากความครุ่นคิดอันค้างคาสมอง ขณะที่สองตีนตนกำลังพาร่างเลาะเลียบย่ำเงาไม้ พอหลบร้อนงามแดดตั้งโลก..โดยมีไอ้เปรี้ยววิ่งล่องหน้ากลับเรือนไปแล้ว

ระหว่างผมกับกำนันผาด...ดูเหมือนจะเคยพูดคุยกัน ก็เป็นแบบหักท่ายในฐานะที่ผมเป็นลูกบ้านในปกครองของกำนันเท่านั้นเอง...แล้ว...อะไรหนอที่ทำให้กำนันผาดเปลี่ยนแปลงไป ถึงกับเชื่อเชิญผมไปพูด

คุยเรื่องอุดมการณ์กันเลยทีเดียว

หรือว่า...อุดมการณ์ที่ผมเคยคิดว่าเป็นเพียงต้นไม้แห่งความฝัน ที่มีแต่ดอกสีสวยแลงามตา ซึ่งผมและผู้คนจำนวนมากมาได้มีส่วนร่วมกันปลูกเอาไว้ในอดีต กำลังผลิผลเพื่อแผ่กระจายมาถึงทุกคนที่นี่แล้ว...

ในที่สุดผมก็อึ้ง..โดยไม่แน่ใจว่าอึ้งท้องมือเที่ยงด้วยข้าวปลาอาหารฝีมือเต็ม ๆ ของเมีย หรืออึ้งใจที่จะได้ข่าวเรื่องต้นความฝันให้ผลผลิตตามอุดมการณ์เก่าของตัวเองกันแน่

“เอ่อ..พี่ครุ..เห็นที่กลุ่มแม่บ้านเขาพูดกันว่า..เจ้าพิภพลูกกำนัน จะพาพวกแม่บ้านทุกกลุ่มไปดูงานที่กรุงเทพฯ กับอีกหลายจังหวัดนะ” เสียงเมียบอกข่าวความเคลื่อนไหวในกลุ่มของตน

“ขนาดนั้นเชียรวรี” ผมโพล่งออกไปอย่างกังขากับความเปลี่ยนแปลงของลูกชายกำนัน ผู้มีวัตรปฏิบัติไม่ต่าง ๆ ไปจากผู้พ่อเมื่อวัยห้าขวบ จะต่างกันก็เพียงผู้เป็นลูกห้าขวบแบบปัญญาชนระดับปริญญาตรี จากกรุงเทพฯ ที่เพิ่งจะกลับมาดูแลกิจการของพ่อเท่านั้น

ยังมีทันมีเสียงอธิบายความต่อจากเมีย ที่กำลังล้างจานอยู่ข้างโถงน้ำได้ร่มเงาเรือน เสียงรถเครื่องก็ครางทะเลงหูเข้ามา ไอ้เปรี้ยวเท่าชู้ตั้งขรม ผมรำคาญกับการทำหน้าที่หมาอันสมบูรณ์แบบของมัน จนต้องเรียกให้เข้าไปนอนสงบปากอยู่ใต้แคร่ ที่ผมกำลังนั่งฝั่งฟุง

แล้วทั้งคนทั้งรถก็ผ่านากกลางฝูงไก่แจ้ที่กำลังคุ้ยเขี่ยหาอาหาร จนวงไก่แตกฮือตามสัญชาตญาณหลบภัยของพวกมัน เสียงเบรคพรี๊ด รถหยุดกึก วงล้อหน้าก็เกยพื้นปูนใต้ถุนเรือน ตีนตบขับตวัดขาตั้งรถอย่างคล่องแคล่ว ผมลงจากบันไดเดินไปต้อนรับพี่ชายยืนคนใหม่ที่กำลัง

รวบรวมลงในตะแกรงหน้ารถ

“สวัสดิ์ครับลุงครู...หวัดดีครับป้า” ผู้มาเยือนยกสองมือที่คาบสูงชันชนกันแสดงคารวะผมกับเมีย..ผมไม่รู้จักชื่อเขา เพียงแต่จำได้ว่าเป็นเด็กในร้านค้าอันใหญ่โตของเจ้าแก๊ซ

“หวัดดี..หวัดดี..ชนะอะไรมาด้วยพะรุงพะรังเชียวเรา”

“เจ้าแก๊ซให้ผมเอาของมาให้ลุงครูครับ... มีเหล้านอกสามขวด..แล้วก็แหยม..หมุยอ..แล้วนี่ก็ผ้าไหมให้ป้าอีกสามผืนครับ” ผู้มาเยือนแจกแจงถึงสิ่งของในถุงที่ตัวนำไปวางลงบนแคร่

“อ้าว..มันยังงัยกันล่ะเนี่ย...เจ้าแก๊ซได้ฝากของมาเยอะแยะยังงี้” ผมมองเป็นไก่ชนเมาแข็ง

“คือเจ้าแก๊ซเพิ่งกลับจากกรุงเทพฯ ครับ..เห็นบอกว่าเคารพนับถือลุงครู แต่ไม่ได้เจอกันนานแล้ว เลยซื้อของมาฝากลุงครูกับป้าครับ...แล้วพุงนี่...เจ้าแก๊ซขอเชิญลุงครูไปกินข้าวเข้าที่บ้านด้วยนะครับ..ต้องไปให้ได้นะครับ” เด็กเจ้าแก๊ซบอกคามอันเป็นภาระที่มาของตน

“โอ้โฮ...เชิญลุงครูไปกินข้าวเข้าด้วยรี...จะมีงานบุญอะไรกันล่ะไม่เห็นได้ข่าวเลยนี่” เมียผมตะโกนถาม คงอดสงสัยไม่ไหวที่ความเปลี่ยนแปลงของเจ้าแก๊ซผู้รุ่มรวย มาสำแดงให้เห็นถึงบ้าน

“ไม่มีงานทำบุญอะไรหรอกป้า...เจ้าแก๊ซสั่งให้บอกลุงครูว่าอยากจะปรึกษาเรื่องเศรษฐกิจ สังคม เรื่องกระจายรายได้ อะไรนี่แหละครับ..เห็นว่าเจ้าแก๊ซอยากจะช่วยเหลือชาวบ้านนะครับ..เลยต้องขอคำปรึกษาจากลุงครู...เจ้าแก๊ซว่าลุงครูน่าจะรู้เรื่องพวกนี้ดีกว่าใครๆ จริงมัยครับ..ต้องไปให้ได้นะครับ..พอดีเจ้าแก๊ซไม่ว่างจะมาเชิญด้วยตนเอง... ลุง

ครูไปเข้าๆ หน่อยก็แล้วกัน... ผมลากลับก่อนนะครับ...หวัดดีครับ” ผู้มาเยือนยกมือไหว้ลากลับอย่างรีบร้อน

เสียงรถเครื่องครางอึมๆ แรงล้อหมุนกดตะกุกลานดินหน้าเรือนฟุ้งกระจาย ผุ่งไถ่แจ้แตกฮือกระพือพล่านอย่างตระหนกอีกหน...ขณะที่ไถ่เปรี๊ยะมุดพรวดพราดออกจากใต้แคร่ เหาไช้ๆ กระโจนตามราวไม้พ้อใจไถ่คนที้นำความเปลี่ยนแปลงของเจ้าแก๊ซมาถึงถิ่นของมัน

“ร้อยวันพันปี..จะหักทลายกันยังแทบไม่เคยนี่พี่ครู..นี่เอาของมาฝากเยอะแยะ..แล้วยังชวนไปกินข้าวเข้าด้วยกันอีก...ไปถูกอกถูกคออะไรกันกับเจ้าแก๊ซเขาเมื่อไหร่ล่ะพี่..หือ” เมียผมส่งคำถามแบบอารมณ์ซ่าๆ ปนงงๆ มาเติมความแปลกใจของผมให้ทวีขึ้น

“น่านซี..พี่ก็ไม่รู้ว่ะ..ช่างหัวมันเถอะ...พุงนี่พี่จะลองไปดูซิว่ามันเรื่องอะไรกันแน่” ผมตัดบททั้งๆ ที่ในใจยังครุ่นคิดถึงความเปลี่ยนแปลงของเจ้าแก๊ซ ผู้กุมเศรษฐกิจในตำบลนี้และใกล้เคียง

เพียงไม่นาน...ผุ่งไถ่แจ้ก็คล้ายตื่นตระหนก ต่างพากันเดินกลับเข้ามาในร่มเงาเรือนยามบ่ายที่ทอดยาวออกไปทุกวินาที รวมกลุ่มกันคุยเสียดหาข่าวเปลือกที่คงยังตกค้างคาลานดินอยู่ จากที่ผมไปรอยให้เป็นอาหารของมันเมื่อก่อนที่จะเข้าไปในสวนหลังบ้าน

สำหรับผม..ยังรวมไปถึงเมียด้วย แม้ไม่ถึงกับตระหนกตกใจกับของฝากและคำเชิญของเจ้าแก๊ซ แต่ก็ยังอดแปลกใจไม่ได้...เมียผมไม่ได้พูดจาอะไร...เมื่อเสร็จงานล้างจานก็เดินมาที่แคร่ ก้มลงรวบรวมถุงของฝากกองนั้นโดยไม่ได้เปิดดูสิ่งของภายในแม้แต่หน่อย แล้วหัวไป

ผมคิดว่าหมวกปีกกว้างใบเก่ามาสวม หันไปหยิบพริ้วคมกริบคู่มือ เพื่อเข้าสวนอีกรอบ...ทิ้งเมียให้อยู่กับการผลิตชิ้นงานของกลุ่มแม่บ้านที่ เธอเป็นสมาชิกระดับแกนนำของตำบลนั้นไปเรื่อย ๆ จนกว่าจะคำมีดี ค่อยกลับมาพบกัน...ไ้เปรียววิ่งนำหน้าเข้าสวนไปแล้วอย่างเคย

ผมลงมือทำหน้าที่เกษตรกรกรเล็ก ๆ ด้วยการตัดแต่งทรงพุ่มไม้ผล ให้โปร่งแดดโปร่งลมอย่างที่ควรจะเป็นต่อไป...พร้อมกับครุ่นคิดถึง ความเปลี่ยนแปลงของพ่อค้าใหญ่คับตำบลคนนั้น

เจ้าแก๊ซ...เจ้าของธุรกิจการค้าปุ๋ยเคมี และยาฆ่าแมลง ยาเร่ง ผลผลิตแทบทุกยี่ห้อ ตลอดจนเครื่องมือทางการเกษตร รับซื้อผลิตผล จากชาวสวนชาวไร่แถบนี้และใกล้เคียง จนกลายเป็นผู้กำหนดชี้ขาด ราคาผลิตผล รวมทั้งเป็นเจ้าของไร่ใหญ่ของเกษตรกรแถบนี้ด้วย

เมื่อแรกผมกลับมาเป็นครู แล้วก็ทำสวนในพื้นที่ 15 ไร่ อันเป็น แผ่นดินมรดกของพ่อแม่ควบคู่เป็นอาชีพรองไปนั้น ผมเริ่มต้นตามแบบ พ่อแม่ที่เคยบอกว่าเป็นเกษตรกรถ้าต้นทุนสูงก็อยู่ลำบาก ผมจึงไม่ใช่ ลูกค้าซื้อปุ๋ย ซื้อยาฆ่าแมลงจากร้านเจ้าแก๊ซ ผมทำปุ๋ยหมักจากใบไม้ใบ หญ้าป่นที่วัชพืชควายใช้เอง สอบถามเสาะหาเตาสุ่มทดลองสมุนไพร ที่ บ้องกันขับไล่แมลงไปตามเรื่องแต่ก็ได้ผลดี ในขณะที่คนอื่น ๆ เป็นลูกค้า ถาวรของเจ้าแก๊ซกันแทบทั้งนั้น จนเจ้าแก๊ซสามารถกำหนดให้ลูกค้าเหล่านั้ นปลูกพืชสวนพืชไร่ตามแผนการตลาดที่ตนวางไว้ได้ ทำให้ไร่ราย ทัศน์ตาเห็น ก็จากรักชยาอาณาจักรออกไปเรื่อย ๆ จนได้ครอบครองผิ ดินอันเคยเป็นส่วนเป็นไร่ของลูกค้านับสิบ ๆ รายชนิดได้มาฟรีแบบล้าง หนี้แล้วยังมีบุญคุณเป็นของแถมปานนั้นเลยทีเดียว

ต่อมาเมื่อแบบอย่างจากพระมหากรุณาธิคุณของในหลวงที่มีต่อ การเกษตรได้รับการเผยแพร่มากขึ้น การเกษตรแบบผสมผสาน ไร่นาสวนผสม การเกษตรแบบพอเพียงเป็นรูปธรรมที่ชัดเจนขึ้นและเป็น จริงได้กับการดำเนินชีวิต พื้นที่สวนขนาด 15 ไร่ ของอดีตครูอย่างผมจึง ได้ถูกทางเกษตรจังหวัดเลือกให้เป็นศูนย์ข้อมูลทางการเกษตร ทั้งเพื่อ เป็นตัวอย่างของการปฏิบัติจริง

จากนั้นเป็นต้นมา การเกษตรแบบที่ร่วมกันค้นหาภูมิปัญญาเพื่อ แก้ปัญหาต่าง ๆ ทั้งเพื่อการลดต้นทุน ทั้งเพื่อการเพิ่มผลผลิตจึงขยายวง กว้างขึ้น แทนการยึดสินค้าและเงินทุนของเจ้าแก๊ซเป็นที่พึ่ง มีการรวม กลุ่มแบ่งปันความรู้ภูมิปัญญาที่ค้นพบ ประสบการณ์ที่เป็นประโยชน์ทั้ง ด้านการผลิตและการตลาดจนสามารถพึ่งพาตัวเองได้อย่างพอเพียง ตามฐานานุกรมมากขึ้นเป็นลำดับ

ผมจึงกลายเป็นส่วนสำคัญหนึ่งในกลุ่มผู้เริ่มต้นความเปลี่ยนแปลงนี้ และยังก้าวไปสู่ความมั่นคงยั่งยืนยิ่งขึ้น เมื่อมีครูหนุ่มอย่างครูปรกรณ์ หรือ ครูเสือของคนที่นี่ ผู้เป็นบัณฑิตด้านการเกษตรมาร่วมทำหน้าที่เป็นแกน นำอย่างทุ่มเทเอาจริงเอาจัง เขารักอาชีพเกษตรกรเต็มเลือด ผืนดิน 10 ไร่ คือจุดเริ่มต้นของเขาพร้อมการทำหน้าที่ครูอย่างเต็มกำลัง และเจียด เวลาให้กับการช่วยเหลืองานของกลุ่มเกษตรกร เป็นแกนนำให้ชาวบ้านตั้ง กลุ่มอาชีพ กลุ่มแม่บ้าน โดยทำหน้าที่ติดต่อประสานงานกับหน่วย ราชการที่เกี่ยวข้อง เพื่อขอความช่วยเหลือและสนับสนุนให้กับชาวบ้าน

“พี่ม...ผมจะยกหลักฝักชีวิตอยู่ที่นี้แหละพี่” ครูเสือบอกผมเมื่อ เรือถึงสถานีในรัฐประหารที่นั่นเองด้วยตัวเองทำเรื่องเรียนศึกษาและ

ที่สำคัญความคิดก็ไปในทิศทางเดียวกัน

เขาลาออกจากอาชีพครูเมื่องานสวนแบบผสมผสานของเขาเป็นรูปเป็นร่าง และก่อนผมเกษียณราชการ จึงมีโอกาสเป็นผู้ใหญ่ในงานแต่งงานของเขา กับสาวผู้มาร่วมชีวิตกันที่นี่

เป็นระยะเวลานับสิบกว่าปีมาแล้ว ที่ครูเสือได้พิสูจน์ให้ผมและคนส่วนใหญ่ได้ประจักษ์ใจในคำพูดของเขาที่ว่า จะปักหลักฝากชีวิตไว้ที่นี่ เพราะเขาไม่ใช่ฝากชีวิตเยี่ยงกาฝาก แต่ฝากชีวิตลงลึกจนเป็นรากแก้วแล้ว ยืนต้นด้วยการมีครอบครัว ดำเนินวิถีชีวิตร่วมกับคนที่นี่ เขาเป็นหลักที่ปักอย่างมั่นคงทั้งความคิดและการปฏิบัติ เพื่อเอื้อประโยชน์ให้ผู้คนรอบข้างอย่างน่าชื่นชม จนถึงบัดนี้

ทั้งผม..คนอย่างครูเสือและชาวบ้านผู้ร่วมทางความคิดเดียวกัน จึงคงไม่ใช่กลุ่มคนที่ได้แก่ไชจะนิยมชมชอบนัก จนถึงกับชักชวนให้ไปกินอาหารเข้าร่วมโต๊ะ

แล้วอะไรหนอ...ที่ทำให้ผู้กุมเศรษฐกิจของที่นี่ เปลี่ยนแปลงไปถึงกับเชื่อเชิญผมไปพูดคุยปรึกษาเรื่องเศรษฐกิจ สังคม อันเป็นเรื่องใหญ่โตเหลือเกินสำหรับอดีตครูอย่างผม

หรือว่า...อุดมการณ์ที่ผมเคยคิดว่าเป็นเพียงต้นไม้แห่งความฝันนั้น กำลังผลิตผลอันหมายรวมถึงเรื่องเศรษฐกิจสังคมและการกระจายรายได้ที่เป็นธรรม เพื่อแผ่กระจายมาถึงทุกคนที่นี่แล้ว

.....

ผมพกเอาความหิวกลับมาจากบ้านเก่าแก่วัย เอาเมื่อตอนเจียดเที่ยง ด้วยความที่ไม่คุ้นปากหรือแม้แต่คุ้นตากับอาหารเข้าสู่ตมโหฬารแบบฝรั่งปนจีน แดงมีโวน์ บรันดี ผสมน้ำซากาแฟที่มีคนคอยบริการให้มั่วไปหมด มันทำให้ผมนึกอาหารเข้าประจำวันฝีมือเมียขึ้นมาทันทีที่เข้าร่วมโต๊ะกับอีกหลายคน ที่เจ้าของบ้านแนะนำว่าจะเป็นผู้สนับสนุนแนวความคิดเรื่องเศรษฐกิจสังคม และการกระจายรายได้ของเขาอย่างเต็มที่ ด้วยการลงทุนกำลังทรัพย์อันน้อยนิดเหลือเกินสำหรับพวกเขา

มันจึงเป็นความโชคร้ายอย่างต่อเนื่อง จากเมื่อคืนตลอดเวลาล่วงดึกตื่น ที่บ้านก้านันผาดผมก็ไม่ชินกับเหล้านอกและกับแก้มต่างสายพันธุ์ที่มากองสุมรวมกันอยู่บนโต๊ะยาว ทั้งยังมีผู้คนต่างถิ่นแปลกหน้า ค่ำตามานั่งร่วมล้อมวงจนคับโต๊ะ ที่ก้านันแนะนำให้ผมรู้จักก็คือผู้สนับสนุนอุดมการณ์ของเขาอย่างเต็มที่ ด้วยขุมกำลังคนพร้อมอาวุธปานชุมโจรสลัดใบ

ผมนั่งกินข้าวมือเที่ยงฝีมือเมียอย่างเอร็ดอร่อย รวากับท่าเห็นรสชาติอันคุ้นลิ้นชินปากไปนานแสนนาน จนเมื่อยหัวเราะเมื่อต้องดักข้าวใส่จานเพิ่มให้ผมอีกจาน...และอีกจาน อย่างไม่สนใจเสียงพูดก๊วบขบขันของเมียที่ว่า

“แหม..พี่ครูไปกินมือใหญ่มาตั้งสองมือ..โหงกลับหัวโชนมาอย่างนี้ล่ะพี่”

ผมเสิร์จมือเที่ยงแล้วอาบน้ำ ล้มแผนงานเข้าสวนกลับเป็นนอนฝั่งบนแคร่ใต้ถุนบ้าน พลังนักทบทวนถึงความเปลี่ยนแปลงของคนที่ได้ไปพบ ทั้งมือคืนและมือซัดที่ท่าผม

กำหนดผาดต้งใจอย่างแน่วแน่ที่จะให้ลูกชายสานฝันเรื่อง
อุดมการณ์อันแรงกล้าของตัวเอง ส่วนเจ้าแก๊วไน้จะลงมือสานฝัน
เรื่องเศรษฐกิจสังคม และการกระจายรายได้ด้วยตัวเอง

มันช่างเป็นการเปลี่ยนแปลงของคนสามคน เพื่อประโยชน์สุขของ
คนส่วนใหญ่ในตำบลน้อยชดที่เรียกว่า ยอมเสียสละซึ่งสันดานเดิม
อันถาวรของพวกเขาเลยทีเดียว

ผมหลับลึกไปกับความเปลี่ยนแปลงของคนเหล่านั้นตั้งแต่เมื่อ
ไหนก็ไม่รู้...คืนอีกทีก็เมื่อได้ยินเสียงรถเครื่องไม่น้อยกว่าสามคันดังลั่น
อยู่หน้าเรือน ผสมกับเสียงโหวกเหวกของเมียตวาดไอ้เปรี้ยวที่กำลังทำ
หน้าที่หมาอย่างคงเส้นคงวา

“พี่ครู...พี่บัว..พี่ครูสวัสดิ์ครับ” เสียงผู้มาเยือนดังขึ้น เมื่อเสียงรถ
เสียงหมาเจียบลง เมียผมไปยกน้ำท่ามารับแขก ผมขอตัวไปล้างหน้าตา
เมื่อต้องตื่นนอนมารับแขกเอายามบ่ายแก่ ๆ

“มีอะไรอะ..มากันเยอะแยะเชียว” ผมทักทายแบบเหมารวมผู้
ซึ่งเพียงคู้หน้าคู้ชื้อ แต่ไม่คู้เคย ที่นั่งเป็นพระอันดับอยู่บนแคร่ ผม
ลากเก้าอี้ตัวใกล้มือเข้าไปนั่งประจันหน้า

“พี่ครูจงจำผมได้...ผมจอมน้องจำจิตนะครับ..แล้วสองคนนี่เพื่อน
รักผม ชื่อไอ้หงวนกับไอ้ต่ายครับพี่” คนนั่งกลางแนะนำเพื่อนคนชายชวา

“ฮือ ๆ จำได้...จำได้..มีธุระสำคัญอะไรหรือเปล่า” ผมถามพร้อม
รอยยิ้มอย่างมีไมตรีให้นักเลงคุมช่องคู่มบอนที่อยู่สำหรับมาหาถึงเรือนชาน

“คือยังจำครับพี่ครู..พี่จิตแก้วว่าแกเป็นเพื่อนเก่ากับพี่ครู...ไม่ได้คุย
กันมานานแล้ว..เลยสั่งให้พวกผมมาเชิญพี่ไปกินเหล้ากินข้าวกัน

บ้าง...คืนนี้ที่ร้านน้องแก่นะครับ..พี่ครูรู้จักใช่ไหม” น้องชายจำจิตบอก
ตำแหน่งแห่งหนที่จำซาใหญ่เกิดนึกอยากพบปะสังสรรค์กับผมขึ้นมา
ทำไมผมจะไม่รู้จักร้านน้องแก่น ที่เป็นหนึ่งเมียในหลายเมียของจำจิตผู้
เคยโผล่หน้าทางจอตวิอยู่หลายคืนในฐานะหัวแรงหาส่วยเข้ากระเป่าตัว
เอง แล้วเพื่อแผ้วให้นายตามลำดับชั้นอย่างรอบรู้สายการบังคับบัญชา
เป็นอย่างดี...เมื่อวันปลดเกษียณปีเดียวกับผม ก็มีงานเลี้ยงพร้อมกับขึ้น
บ้านใหม่อันกว้างขวางใหญ่โตยังกับจวนผู้ว่าฯ ในตัวจังหวัด

“อ้อ...พี่จำแกอยากจะทำอะไรทำนองนี้แหละครับ” ไอ้คนชายบอก ไอ้คนชวาพยัก
หน้าหงิก ๆ ผสมโรง

“พี่ครูจำน้องผมคนเล็กของผมที่เป็นทนายความได้ใช่ไหม
ครับ...คนนั้นแหละครับ มันตั้งใจจะช่วยชาวบ้านเราเรื่องนี้...พี่จิตว่าถ้า
อยากแก้ปัญหารื่องนี้ต้องปรึกษากับพี่ครู...เพราะพี่ครูเคยลุยกับ
อิทธิพลระดับชาติมาแล้ว...ใช่ไหมพี่” ไอ้คนกลางขยายความประสงค์ของ
จำจิตผู้เป็นพี่ชาย

“ได้ ๆ ๆ...จะเป็นไรไป..จำจิตกับผมก็เห็นกันมาตั้งแต่เล็ก ๆ” ผม
ไม่ตัดไมตรี ยินดีเสียอีกที่ได้กลายเป็นเพื่อนเก่ากับอดีตตำรวจชั้น
ประทวนคนดี ผู้ที่คบด้วยอำนาจและหน้าที่จนได้เป็นเจ้าของช่อง กับ
เจ้าของบ่อนตั้งแต่มียศนายสิบจนบัดนี้

หนึ่งน้องกับอีกสองสันเกือกของจำจิตกลับไปท่ามกลางเสียงเห่า
ของไอ้เปรี้ยวที่บังเอิญจะเกินกลั้วอาการหมาว่าคาญ เมื่อได้ยินความ
แย่งชิงและอรรถพิถีพิถันอย่างผู้เฒ่าผู้เฒ่าที่ได้อำนาจ

ถ่ายทอดให้ผมฟัง...จนเสียงตวาดของผมคล้ายลั่นหลังสำหรับหมาอย่าง
อแปรียว

อะไรหนอ...ที่ทำให้ผู้ทรงอิทธิพลของที่นี่ เปลี่ยนแปลงไปถึงกับ
ซื้อเชิญผมไปพูดคุยปรึกษาปัญหาผู้มีอิทธิพล อันเป็นเรื่องใหญ่โตเหลือ
กินสำหรับเกษตรกรอย่างผม

หรือว่า...อุดมการณ์ที่ผมตัดทิ้งไปแล้วนั้น กำลังผลิผลอันหมาย
รวมถึง การมีส่วนร่วมของชาวบ้านโดยปราศจากการคุกคามล่อหลอก
จู่เชิญด้วยอิทธิพลใดๆ ได้แผ่แผ่กระจายมาถึงทุกคนที่นี่แล้ว...
จลัน...ผมนึกถึงครูเสือขึ้นมากอย่างจับใจ...ทั้ง ๆ ที่นั่งกินเหล้ากันเมื่อสี่
ห้าวันที่ผ่านมา

จวบเย็นเจียนค่ำ...ผมยังเดินเล่นอยู่บริเวณลานดินหน้าบ้าน แล
อแปรียววิ่งไล่หยอกไล่พัดไก่อัจฉตามนิสัยขี้เล่นของมัน “เออ..นี่แหละ
นาที่เขาพูดกันว่า หมาหยอกไก่ เห็นท่าจะจริงวะ” ผมบอกกับตัวเอง
อย่างนึกขำๆ ที่เห็นหมาก็ไม่ได้กัดไก่อัจฉจริงๆ ดูท่าไก่อัจฉก็ไมกลัว กลับสนุก
ลี่ยด้วยซ้ำ กระพือปีกแผ่นแล้วเดินเข้าไปใกล้ให้หมาไล่หยอกเอาอีก รว
ลั่นदानกัน

เหมือนผม...ที่รู้ลั่นदानอ้อจ่าจิด...แต่ก็ยังอยากจะไปฟังให้ได้ยิน
ับหูว่า ความเปลี่ยนแปลงของมันจักขนาดไหน

“บ๊ว...เดี๋ยวด๋าๆ พี่ไปกินเหล้ากับอ้อจ่าจิดมันหนอยนะ..หิวก็กิน
ว่าก่อนไม่ต้องรอพี่” ผมตะโกนบอกเมียที่เห็นหลังไวๆ อยู่ในครัว

“ไม่กินข้าวปลาไปเสียก่อนหรือพี่ครู...จะได้ไม่หิวโซกลับมาอีก”
งัยตัวดีส่งเสียงกลัวหัวเราะมาให้แก่ลมยาคองเหล่า ซึ่งหลงเหลือจาก

การกินของผมกับครูเสือเมื่อคืนก่อนนั้น

ยาดองสามจอกผ่านไป...ตั้งใจจะไปอาบหน้าแต่งตัว..เสียงอ้อ
แปรียวทำหน้าที่หมาอีกแล้วผมหันไปดูสาเหตุก็พบว่าจักรยานเก่าๆ กำลัง
เคลื่อนตัวอย่างมีสติเข้ามาใกล้ถึงเรือน อ้อแปรียวหยุดเห่าโดยไม่ต้องร้อง
ห้าม แดมยังกระดิกหางเดินเคียงข้างจักรยานคันนั้นน้อยอย่างคุ้นเคย รวกับ
มันรู้ว่าผู้ใกล้ชิดพระธรรมอันนำยินดีกำลังมาเยือน...พี่ชม ทายกคุณ
ของท่านพระครูนั่นเอง

“หวัดดีพี่ชม...มาๆ ๆ เข้ามานั่งก่อนพี่” ผมคารวะและนอบน้อม
ต่อผู้ไฝธรรมเสมอ

“จำเรียวๆ เกอะน้องครู...น้องบ๊วล่ะไม่อยู่ตอกริ” ผู้มาเยือนกล่าว
ด้วยน้ำเสียงทุ้มเนิบนาบ

“อยู่ค่ะ..หวัดดีค่ะพี่ชม...ตามสบายนะ..บ๊วขอทำกับข้าวก่อน” เมีย
ผมตะโกนยาวมาจากท้ายเรือน ผมเชื่อเชิญทายกชมนั่งบนแคร่

“คือยังงั้นน้องครู...น้องครูคงรู้แล้วว่าบ้านเรากำลังจะเปลี่ยนแปลง
ขนานใหญ่...และกำลังแย่งชิงกันเป็นผู้นำการเปลี่ยนแปลงนั้นนะ
น้อง...แต่การแย่งชิงกันนั้นก็หาได้เป็นไปอย่างผู้รู้แจ้งหลักธรรมมาภิ
บาลควรกระทำกันเลยนะน้อง”

“แล้วยังงั้นล่ะรับพี่ชม” ผมออกจะงงกับเนื้อหาแม้จะชินชา
กับลีลาพูดของพี่ชม

“จะยังงั้นล่ะน้องครูเอ๋ย..ก็ท่านพระครูนะซี..ให้พี่มา
นิมนต์..เอ๋ย..เชิญน้องไปสนทนาธรรมด้วยกัน...ในหัวข้อหลักธรรมมา-

Legislative Institution of Thailand

ะ...น้องต้องไปให้ได้...ยังงี้ๆ ก็ขอให้เห็นแก่พระศาสนาะน้องครู” พี่เมทั้งทำด้วยน้ำเสียงปานกำลังเทศน์มหาชาติ...แล้วก็จากไปโดยไร้เสียงเท้าของไอ้เปรี้ยว ไม่ผิดไปจากที่เขาว่ามาสงบไปสงบเสียจริงๆ

แต่ผมหาสงบไม่...กลับครุ่นคิดถึงความเปลี่ยนแปลงของท่านพระครู...พระสงฆ์องค์เจ้าก็เอากับเขาด้วยแล้วหรือนี่....

ท่านพระครูเจ้าอาวาสวัดที่ติดกับโรงเรียนที่ผมเคยสอน..หลวงปู่ผู้ซึ่งยึดเอาตำราหมอดูคัมภีร์ไสยเวทย์เป็นหลักชัยเหนือพระไตรปิฎก ได้อาการปลูกเสกเลขยันต์ ทำเสน่ห์เมตตามหานิยม พรหมน้ำมนต์ คั้นหาลขหวย เป็นวัตรปฏิบัติแทนกิจของสงฆ์ตามพุทธบัญญัติ อันเป็นเหตุให้ผมต้องเป็นคนห่างวัดอย่างจำใจ จนท่านเปรยๆ กับผู้ใกล้ชิดเสมอว่า..ไอ้ครูผมเป็นคนไม่มีศาสนา ทั้งยังเคยทะเลาะกับผมที่ปล่อยให้ไก่เรียนเข้าไปวิ่งเล่นในลานวัดอันกว้างขวาง แบบซัดขวางเจตนาธรรมของท่าน ที่ต้องการใช้ลานวัดเป็นที่จอตรกของกลุ่มลูกค้าธุรกิจบุญกุศลของท่านเท่านั้น...ผมจึงไม่น่าจะใช้คนที่ผู้ทรงศีลอย่างท่านพระครูอยากะสนทนาธรรมด้วย

แล้วอะไรหนอ...ที่ทำให้ผู้ทรงศีลอย่างท่านพระครูเปลี่ยนแปลงไปถึงกับเชื่อเชิญผมไปสนทนาธรรม ในหัวข้อหลักธรรมมาภิบาล อันเป็นเรื่องใหญ่โตเหลือเกินสำหรับคนอย่างผม

หรือว่า...อุดมการณ์ที่ผมเคยคิดว่าเป็นเพียงต้นไม้แห่งความฝันกำลังผลิผลอันเป็นที่สุด คือธรรมมาภิบาลนั้น ทั้งเผื่อแผ่กระจายมาถึงทุกคนที่นี่แล้ว.....

.....

บายจัด..ผมจึงได้ออกมาจากไอเอ็นจีของเครื่องปรับอากาศในกุฏิท่านพระครู แล้วซื้รถเครื่องคันเก่าที่ได้รับความเอื้อเพื่อให้ผ่อนส่งกับครูสภาตั้งแต่สมัยยังเป็นครู มาตามทางถนนลูกรังสายเดียวที่ยังหลงเหลือรอดพ้นมือการพัฒนาโดยการรับเหมาของกำนันผาด

ถนนโล่งจนน่าจะปลอดภัย...พอให้ผมได้ขับรถกลับบ้านพร้อมกับการครุ่นคิดทบทวนถึงความเปลี่ยนแปลงของทั้งภรรยาอย่างไอ้จ่าจิดกับน้องชายทนายความของมัน และพระสงฆ์องค์เจ้าอย่างท่านพระครู

เมื่อยามค่ำคืนที่ร้านน้องเก้..ในบริเวณที่จัดไว้เป็นพิเศษ จ่าจิดนั่งหัวโต๊ะรายล้อมรอบโต๊ะด้วยข้าราชการน้อยใหญ่ระดับอำเภอและระดับจังหวัด ทุกคนนั่งสลัดกับสาวงามที่พร้อมจะตอบสนองความกระหายที่นั่นได้ตั้งแต่ระดับล้วงควักกันข้างโต๊ะเหล้ายาปลาปิ้ง ไปจนถึงระดับปฏิบัติกามกิจเต็มรูปแบบกันที่ไหนก็ได้ อันจ่าจิดจัดเตรียมไว้ให้แล้วอย่างพร้อมสรรพ....การพูดคุยถึงปัญหาผู้มีอิทธิพล การช่วยเหลือคุ้มครองประชาชนให้รอดพ้นจากอิทธิพลต่างๆ จึงดำเนินไปท่ามกลางเสียงคนเมา ผสมกับเสียงอันเฝ้าชวนของบรรดาสาว ๆ ที่ถูกล้วงถูกควักจนรัญจวนใจ

แล้วผมก็ได้พบหน้าของผู้ที่จะช่วยเหลือชาวบ้าน ด้วยการเสียสละตนอาสาเข้าไปแก้ปัญหามีอิทธิพลในท้องถิ่น ก็คือ ทนายความน้องชายจ่าจิดนั่นเอง โดยมีจ่าจิด และบรรดาข้าราชการ ที่รายรอบโต๊ะเหล้านั้น เป็นชมพวงในกรรสนับสนุน ชนิดที่ต้องปิดประตูผัดหวังกันเลยทีเดียว...

ผมดีใจเป็นที่สุดเมื่อได้กลับบ้านเร็วในคืนนั้น..เพราะการสนทนาต้องจบลงตามเสียงส่วนใหญ่ด้วยมติเอกฉันท์ว่า...ได้เวลาสำแดงตัวตนกันแล้ว.....

และเมื่ออีกวัน...เวลาหลังเพลตามนัดหมาย ผมก็ไปนั่งสงบเสงี่ยมอยู่ในกุฏิพระที่ไม่ต่างไปจากห้องพักของฆราวาสผู้มั่งคั่ง โดยมีพี่ชมเป็นตัวประกอบ

“โยมครูรู้จัก...คุณนายสวาท เจ้าของโรงงานทำรูปทำเทียนไข่มयी” ท่านพระครูเปิดประเด็น

“ครับ ๆ...รู้จักแต่ชื่อครับ” ผมไม่กล้าพูดเท็จกับพระคุณเจ้า เพราะเคยได้ยินแต่ชื่อจริง ๆ

“น่านละ...คุณนายเป็นโยมใหญ่ของวัดเราเลยที่เดียว” ดูเหมือนท่านพูดด้วยน้ำเสียงภาคภูมิใจเมื่อเอ่ยถึงคุณนายผู้นี้

แล้วเรื่องราวต่าง ๆ อันท่านพระครูประมวลเอาเองว่าเป็นธรรมาภิบาลแบบของท่าน ก็พรุ้งพรูออกจากปาก โดยมีพี่ชมทายกคู่บุญคอยผสมโรงอย่างลงตัว จนผมซึ่งทำหน้าที่ผู้ฟังที่ดี ต้องออกอาการง่วงหาว่าให้เห็น เป็นการบอกไปอย่างเกรงใจรกเต็มที

“โยมลองกรองดูซิ...หากคำทำนายของอาตมาที่ว่า คุณนายจะ...ได้เป็นผู้นำในการเปลี่ยนแปลงของตำบลเรา...อะไรจะเกิดขึ้น..ฮ่า ๆ ๆ” ท่านพระครูมีท่าทีจะสรุปประเด็นสนทนาธรรม

“ก็ความเชื่อถือ...ความศรัทธาต่อคำทำนายที่แม่นยำของหลวงปู่ณะชิตครับ” ทายกชม ตอบแทนผมอย่างเอาใจผู้ที่เป็นประหนึ่งเจ้าชายตน

“ใช่แล้วโยมครู...ผู้ศรัทธาก็มากขึ้น...ปัจจัยที่จะทำนุบำรุงวัดบ้านเราก็มากขึ้นเป็นเงาตามตัว...จริงหรือเปล่านั้นโยม” หลวงพ่อแสดงวิสัยทัศน์ด้านอุปสงค์อุปทาน

“อีกอย่างหนึ่ง...ชื่อเสียงของหลวงพ่อก็คือจะซจรขยายไปทั้งศาสนจักรและอาณาจักรเลยที่เดียวละ น้องครูเอ๋ย” พี่ชมสานฝันให้ผู้ละแล้วซึ่งกิเลสทั้งปวงอีกที

“เพียงแต่โยมครูบอกชาวบ้านให้ช่วยกันสนับสนุนเท่านั้น...โอ๊ะ..อย่า..อย่าได้คิดว่าทำเพื่ออาตมานะ อาตมาไม่สนใจสิ่งเหล่านี้แล้วขอให้โยมสนับสนุนอย่างเห็นแก่พระศาสนานะโยมครู”

นับตั้งแต่ผมเข้าไปจนออกมาจากกุฏิอันเย็นฉ่ำหอมกรุ่นของท่านพระครู เพื่อสนทนาธรรมในหัวข้อ หลักธรรมมาภิบาลกับท่านนั้น...ผมไม่ได้ยินท่านพูดถึง หลักความโปร่งใส หลักนิติธรรม หลักความรับผิดชอบ หลักความเสมอภาค หลักคุณธรรม หลักความคุ้มค่า และโดยเฉพาะอย่างยิ่ง หลักของการมีส่วนร่วมของชาวบ้าน อันน่าจะเป็นองค์ประกอบของธรรมาภิบาล ที่ผมควรจะได้ยินเพื่อระดับสติปัญญาบ้าง...แต่ให้ใครก็ได้ดกนรกเถอะ...ธรรมาภิบาลของท่านพระครูกลับเป็นจำนวนปัจจัยที่หวังจะให้พอกพูนเพื่อทำนุบำรุงสมณเพศของท่านต่างหาก...

มันจริงเป็นความเปลี่ยนแปลงของฆราวาส อย่างกำนันผาด แก้ว แก้ว ไอ้จ่าจัด คีย์พระสงฆ์องค์เจ้าอย่างท่านพระครู ด้วยกระบวนคิดอันประกอบขึ้นจากองค์ความรู้ที่เหลือกำลังลากจูง ๆ

รถเครื่องคูชีพ พาผมกับความครุ่นคิดที่ได้คำตอบแล้วว่า สิ้นหวังกับความเปลี่ยนแปลงของผู้ที่ได้ไปพบมา ผมเลยจรดเข้าอาณาเขตเรือนตัวเอง เมื่อยามที่เหมาะสมแก่การชดยาตอง เพื่อสลัดความสิ้นหวัง อันตนยังวิตกกังวลนั้นให้พ้นไปจากสำนักทั้งปวงเสียที่ได้แล้ว.....

ผมยังคิดถึงครูเสือ..เมื่อสายตาของผมเห็นและหูได้ยินเสียงทักทายดังขรม จากผู้คนที่คุ้นเคยอยู่กันเต็มใต้ถุนเรือนราวมาชุมนุมรอกการกลับมาของผม....ไอ้เปรี้ยววิ่งมารีบ เลียน้องผมพลิบ ๆ ๆ

ผู้คนที่คุ้นเคยกันจำนวนเฉียดร้อยเหล่านี้ ล้วนแต่เป็นผู้นำกลุ่มเกษตรกร กลุ่มออมทรัพย์ กลุ่มแม่บ้าน กลุ่มอาชีพต่างๆ ในตำบล ทุกคนนั่งลงกับพื้นใต้ถุนอันกว้างขวางของเรือนผม เมื่อผมนั่งลงเป็นคนแรก...ผมกวาดสายตาแลไปโดยรอบ กลับไม่เห็นหน้าครูเสือของคนที่นี่...

“ครูครับ...พวกเรากับสมาชิกกลุ่มทุก ๆ กลุ่มในตำบล ได้ตกลงกันแล้วครับว่า..จะสนับสนุนครูเสือให้เป็นผู้ดำเนินการเปลี่ยนแปลงของตำบลเราครับ..ครูจะว่ายังไง” นายขอมปราชญ์ชาวบ้านของตำบล กล่าวเสียงดังฟังชัด จนผมสะท้านใจเยือกเพราะไม่เคยคิดว่าจะได้พบเห็นเหตุการณ์นี้

“ผมไม่ว่าอย่างไรหรอก...มันก็ถูกต้องแล้วไม่ใช่หรือที่ประชาชนอย่างเรา ๆ นี้ละ ที่จะต้องมีส่วนร่วมกันคิด ร่วมกันทำ ร่วมกันตัดสินใจ และรับผิดชอบร่วมกัน” ผมตื่นตันจนพูดต่อไปไม่ออก ความหวังของผมกลับมาโชนชัดขึ้นอีกครั้งแล้ว ท่ามกลางรอยยิ้มของผู้คนที่ได้มีส่วนร่วมพิจารณาและตัดสินใจเรื่องผู้นำของตนร่วมกัน

วันนี้...ชาวบ้านเหล่านี้ได้ทำให้ผมตระหนักแล้วว่า...พลังที่ก่อให้เกิดความเปลี่ยนแปลงอันเป็นคุณประโยชน์อย่างแท้จริงต่อชุมชน ต่อสังคม และต่อประเทศชาตินั้น จะบังเกิดขึ้นได้ก็ต่อเมื่อวันแห่งการมีส่วนร่วมของประชาชนมาถึง...เท่านั้น.....

ท่านรัฐมนตรีรัตติกาล ชัยบัวให้เชือกขยับ หุ่นเอียง
ตัว เอียงหน้า กางแขน ด้วยใบหน้าที่ยิ้มร่า เมื่อเธอกางนิ้ว
มือและขยับอย่างรวดเร็วตัวหุ่นบิดเบี้ยว แยกขาดลาตัว หมุนไป
หมุนมา

รางวัลชมเชย

ระบำหุ่น
ชัญวลี ศรีสุโข

ส.ส.รัตติกาลผลึกบานประตูเข้าไปทันใดนั้นเธอก็ต้องสะดุ้งสุดตัว
เพราะฉากที่วางหลังประตูนั้น มีบางสิ่งบางอย่างที่ดูน่ากลัวติดอยู่ เธอ
เอามือทาบอกระงับสติอารมณ์ก่อนเขม่นมองอีกครั้ง จึงเห็นว่าสิ่งนั้น
เป็นหุ่นละคร สูงราวสองฟุต หน้าหุ่นทาสีขาวและวาดแต่งอย่างบรรจง
สองคิ้วทำด้วยทับทิมห้อยระย้า สายคาดศีรษะและสร้อยคล้องคอยาว
จรดเอวทำด้วยเม็ดมุก เลื้อยเป็นผ้าไหมสีทองสอดคั่น ประดับด้วยเลื่อม
และเพชรเทียม สร้อยสเทียวล้อมระยิบ ปีกชายเป็นรูปดอกไม้วัดด้วยเม็ด

คริสตัล เมื่อเข้าไปใกล้อีกเธอก็สังเกตเห็นเชือกกว่าสิบเส้น โยงจากหลังฉากมายังหัว ไหล่ แขน ศอก มือ ลำตัว เอว ต้นขา ขา เข่า และเท้าของหุ่น

“ตกใจหมดเลย” เธอพูด พร้อมกับหัวเราะอย่างขบขัน พาผู้ติดตามที่เดินตามหลังเธอมาหัวเราะตามเสียงดังกราวใหญ่

แต่ผู้ติดตาม ส.ส.รัตติกาลคนหนึ่งไม่ช้า เขาพูดเสียงดังอย่างเอาเรื่อง “ผู้จัดการอยู่ที่ไหน นี่หุ่นอะไร ทำไมเอามาติดตรงนี้ ทำให้ท่านรัตติกาลตกใจหมดเลย”

ผู้จัดการร้านอาหารที่ยืนกุมเป่าอยู่ ปราดเข้ามาทันที เขาค้อมหัวอย่างเคารพนบอบ เมื่ออธิบายว่า

“เป็นหุ่นละครที่มีชื่อเสียงของพม่าครับท่าน เรียก String Puppet และคืนนี้ การแสดงชุดหนึ่ง เพื่อต้อนรับคณะของท่านโดยเฉพาะ ก็คือ การแสดงระบำหุ่นตัวนี้ครับท่าน” ผู้จัดการบอก

ส.ส.รัตติกาลทำเสียงในคอ “อย่าไปว่าเขาเลยนะ” โบกมืออย่างไม่ใส่ใจ น้ำเสียงใสดังอย่างผู้มีอำนาจเปรยว่า

“อันที่จริงก่อนมา ดิฉันก็ได้ยินนะว่า คนไทยไฮโซชอบซื้อหุ่นพม่าไปประดับตามข้างฝา พอตกกลางคืนหุ่นพวกนี้จะเหมือนของจริง ดูน่ากลัว แต่ไม่นึกว่าหน้าตาจะเหมือนคนจริง ๆ ถึงเพียงนี้...ไปพวกเรารีบเข้าไปในร้านเถอะ หิวแย่แล้ว”

ส.ส.รัตติกาลตัดบทสนทนา ด้วยการเดินไปโต๊ะอาหารที่จัดเตรียมไว้

ขณะรับประทานอาหาร ร้านอาหารได้ต้อนรับขับสู้คณะ ส.ส.จากเมืองไทยเป็นพิเศษ ด้วยการจัดการแสดงนับสิบชุด มีล่ามอธิบายการแสดงแต่ละชุดเป็นภาษาไทย ส.ส.รัตติกาล ตามองดูบนเวที แต่ใจโพล่อกไปถึงเหตุการณ์ที่ผ่านมาตั้งแต่เช้าวันนี้

แปดโมงเช้า ส.ส.รัตติกาลลงจากเครื่องบินที่สนามบินมังกาลากอนเมืองย่างกุ้ง คณะของเธอเดินทางมาจากเมืองไทยมาพม่า ด้วยจุดประสงค์ที่สำคัญเรื่องเดียว คือมาพบหมออีที

การจะพบหมออีทีแต่ละครั้งไม่ใช่เรื่องง่าย เมื่อสิบกว่าปีก่อน ก่อนที่เธอจะสมัครเป็น ส.ส.มีคนแนะนำว่า น่าจะลองมาถามไถ่หมออีทีดูก่อนว่าโอกาสเป็น ส.ส.นั้นจะง่ายหรือยาก หรือจะเป็นไปได้เพียงไร ?

หมออีทีเป็นหมอเข้าทรงชาวย่างกุ้งผู้มีชื่อเสียง เธอเป็นหญิงชราหน้าตาเหี่ยวแห้งเหมือนตัวอีที หลังโก่งค่อม นัยน์ตาสองข้างบอดสนิท นอกจากมีคิวจองตลอดปีทั้งในประเทศและนอกประเทศแล้ว ก่อนจะได้รับทำนายทายทัก ต้องติดต่อผ่านคนใกล้ชิด บอกรายละเอียดคำถาม วันเดือนปีเกิด เวลาตกฟากอย่างละเอียด และแม้จะจ่ายเงินด้วยค่าตัวหมอที่สูงถึงกว่าร้อยดอลลาร์สหรัฐฯ แต่ก็เชื่อว่าหมออีทีจะรับดูให้ทุกคน

ตอนนั้น หมออีทีตกลงรับเข้าทรงดูอนาคตให้เธอ เมื่อผ่านพิธีเข้าทรง หมออีทียื่นมือมาสัมผัสฝ่ามือของเธอดวงตาของนางเขม่นหยุกหยิก แล้วนางก็เปล่งสำเนียงเป็นภาษาพม่า ที่สัจจนแปลออกมาว่า

“ท่านเป็นคนที่มั่งคั่งมีสูงส่ง คุงเทพธิดามาโปรดมนุษย์บนโลก เรื่องจะเป็น ส.ส.นั้น จะมีคนที่ไม่คาดฝันให้ความช่วยเหลืออย่างล้นหลาม และ

อยากรู้แต่เพียง ส.ส.ครั้งเดียวเลย จะเป็นอีกสิ่งๆ หนึ่ง ที่หากินจะหาหวัง”

“ขนาดนั้นเชียวหรือ” ฟังแล้วเธอยังไม่แน่ใจ

แต่เมื่อกลับมาเมืองไทย และสมัครเป็น ส.ส. นอกจากพบว่าไม่มีอุปสรรคใดๆ ยังมีผู้ใหญ่ที่ไม่คาดคิด ให้ความช่วยเหลือมากมาย จนเธอได้รับคะแนนเป็นที่หนึ่ง ทั้งคู่แข่งอย่างไม่เห็นฝุ่น และต่อจากนั้นเธอก็เป็น ส.ส. ติดต่อกันถึงสามสมัย

คิดเรื่องนี้ขึ้นมาคราใด ส.ส.รัตติกาลก็นับถือในความศักดิ์สิทธิ์มีมน้ำยาของหมอมออีทีครานั้น

แต่...ครั้งนี้ไม่เหมือนครั้งนั้น แม้เป็น ส.ส.มาถึงสามสมัย แต่ ส.ส.รัตติกาลไม่แน่ใจว่า เธอจะได้ตำแหน่งรัฐมนตรีตามที่ท่านนายกรัฐมนตรีให้ความหวังหรือไม่ เพราะการเมืองมีการเปลี่ยนแปลงตลอดเวลา และตำแหน่งรัฐมนตรีที่เธอหมายปอง ก็ต้องฝ่าด่านคู่แข่งที่น่ากลัวอีกหลายคน

วันนี้เมื่อเข้าไปนั่งในบ้านหมอมออีที หลังจากที่ร่างหมอมายสิ้นทัม เพราะมีดวงวิญญาณพระครูสุเล่เข้าทรง นางจับมือเธอ ร้องให้แกมหัวเราะอย่างปิติ ล่ำมแปลว่า

“ท่านเป็นบุคคลที่เทพคอยปกป้องคุ้มครองเสมอ ไม่มีใครทำร้ายท่านได้ ปราบดณาสังไฉะจะได้สมประสงค์ทุกประการ ออย่าว่าแต่ตำแหน่งรัฐมนตรีเลย แม้แต่ตำแหน่งนายกรัฐมนตรี ถ้าท่านต้องการก็ยอมได้”

ฟังแล้ว ส.ส.รัตติกาลขนลุกชูทั้งตัว ดีใจจนตัวพองคล้ายจะลอยได้ แต่หัวเราะกลบเกลื่อนว่า

“อะไรจะขนาดนั้น ฟังแล้วเทาจะขึ้นหัว”

ส.ส.รัตติกาลพาผู้ติดตามออกมาจากบ้านหมอมออีทีด้วยความอึด

เอมใจในตอนบ่ายเธอและคณะได้ไปกราบไหว้ พระเจดีย์ธาตุชะเวตาทอง เธอเข้าไปในอาณาเขตที่เรียกว่า “Success star” ซึ่งเป็นอาณาบริเวณศักดิ์สิทธิ์ใต้เงาพระเจดีย์ธาตุ มีความเชื่อว่าเมื่อใครเข้าไปอยู่ในอาณาบริเวณนี้ ไม่ว่าจะอธิษฐานอะไรจะมีเทวดาคอยรับฟังคำอธิษฐานและตกลงบันดาลให้เป็นจริง เธอก็มกราบพระธาตุด้วยจิตใจเปี่ยมสุข และอธิษฐานแล้วว่า

“ขอให้คำทำนายของหมอมออีที เป็นจริงด้วยเถิด”

“ทำอย่างไรนะ...ซึกแก๊งจิง” เสียงฮือฮาของคณะที่ร่วมโต๊ะอาหารเรียกสายตาของเธอให้กลับคืนมามองบนเวที

บนเวทีมีการแสดงระบำหุ่นซึ่งเป็นไฮไลท์ของการแสดง นักแสดงชาวพม่าคนหนึ่ง ยืนอยู่หลังหุ่น นิ้วมือแต่ละนิ้วของเขาพันด้วยเส้นเชือกที่ยังมายังแขนขาตัวของหุ่นนับได้กว่าสิบเส้นท่ามกลางเสียงดนตรีแบบพม่าประกอบ เมื่อเขากระดิกนิ้ว...หุ่นนั้นก็เริ่มเคลื่อนไหวเด่นระบำ

เป็นการแสดงระบำหุ่นที่สนุกสนานและน่าดูที่สุดเท่าที่ ส.ส.รัตติกาลเคยเห็นมา หุ่นยกแขนขา รำพ้อน โยกตัว หมุนตัว ซอยเท้าเอียงตัวไปมา ตามจังหวะดนตรี เหมือนคนจริงๆ จนแทบลืมไปว่า มีคนซึกเชือกอยู่ด้านหลัง

เสียงปรบมือดังยาวนาน เมื่อระบำหุ่นจบลง

ก่อนกลับ ผู้จัดการร้านอาหารได้มอบหุ่นรูปร่างหน้าตาเหมือนตัวที่แสดงบนเวที แต่ขนาดเล็กกว่า สูงเพียงหนึ่งฟุต เป็นที่ระลึกให้แก่ ส.ส.รัตติกาล และบอกว่า

“หุ่นตัวนี้เป็นหุ่นนำโชค ขอให้ท่านโชคดีในหน้าที่การงานนะคะ”

มาให้ท่าน”

ส.ส.รัตติกาลลองใช้นิ้วพันเชือก ชักหุ่นดู เมื่อเห็นแขนขาหุ่น กรีดกรายอย่างอ่อนช้อย เธอก็อุทานว่า

“ตาย ไม่นึกว่าจะชักได้ง่ายตายจัง”

คณะของ ส.ส. ออกจากร้านอาหารด้วยใบหน้ายิ้มแย้ม โดยเฉพาะส.ส.รัตติกาล ดูเธอพอใจหุ่นตัวนี้เป็นพิเศษ ถึงกับกระซิบให้คนสนิทตามไปจ่ายค่าทิปสำหรับอาหารมื้อนี้อย่างงาม

กลับมาถึงเมืองไทย ส.ส.รัตติกาล นำตัวหุ่นที่ได้มาจากประเทศพม่า ติดไว้หลังโต๊ะทำงาน ใครๆ เห็นใครๆ ก็ทักว่า เป็นตัวหุ่นที่สง่างามเหมือนคนจริงๆ เมื่อไรที่รู้สึกเครียด เธอจะเอาหุ่นมาชักเล่น โดยเอาเชือกมาพันปลายนิ้ว เมื่อกระดิกนิ้ว หุ่นก็จะรับคำสั่งจากเธอ เคลื่อนไหวหัวตัวแขนขา เห็นแล้วใจสบายผ่อนคลายความเครียดไปได้

เหตุการณ์ต่อๆ มาเป็นไปตามคำทำนายของหมอฮี้ทีทุกอย่าง ตำแหน่งรัฐมนตรีที่เธอหมายปองนั้นได้มาถึง...แม้ไม่่ง่ายนัก แต่หลายคนก็จ่อคิวเข้าแข่งกับเธอ มีอันต้องเป็นไปด้วยแพ้ยตนเอง บ้างก็เจ็บป่วยสุขภาพไม่แข็งแรง บ้างก็ถูกสังคมเปิดโปงว่ามีชนักติดหลัง บ้างก็เกิดความขัดแย้งมีความเห็นไม่ลงรอยกับท่านนายกรัฐมนตรี บ้างก็มีคุณสมบัติสู้เธอไม่ได้

แต่พอทำงานได้ไม่นาน ท่านรัฐมนตรีรัตติกาลก็เริ่มมีปัญหา เป็นปัญหาระหว่างฝ่ายการเมืองกับข้าราชการประจำ ด้วยปลัดกระทรวงที่เธอดูแลเป็นคนแข็งกร้าวยอมหักไม่ยอมงอ สิ่งไหนที่เธอสั่งการไป เขา

ไม่เห็นด้วย เขาก็ไม่ทำ แกรมยังมีข่าวซุบซิบลอยมาตามลม ให้เธอเลื่อนขึ้นหน้าว่าปลัดฯ คนนี้นินทาต่อหน้าธารกำนัลว่า เธอเป็นรัฐมนตรีที่ไม่มีผลงาน มีแต่ทำงานเอาหน้าไปวันๆ

แม้เธอจะพยายามทำใจ คิดเสียว่าปลัดฯ คนนี้ก็อายุคราวพ่อ อีกไม่นานก็จะเกษียณอายุ แต่ความหงุดหงิดรำคาญใจจากการกระทำของปลัดฯ คนนี้ก็เกิดขึ้นอย่างต่อเนื่อง

ยามจัดงานระดับประเทศครั้งใด แม้เป็นผลงานที่ปลัดฯ ริเริ่ม แต่ก็ควรให้เกียรติเธอที่เป็นรัฐมนตรีเจ้าของกระทรวง แต่ปลัดฯ คนนี้ไม่เหมือนปลัดกระทรวงอื่น เมืองานระดับประเทศได้รับคำยกย่องชมเชยจากประชาชนแทนที่เขาจะสรรเสริญยกย่องว่าทั้งหมดเป็นผลงานของเธอ เขากลับบอกล้อมวลชนว่า ต้นความคิดมาจากเขาทั้งนั้น มีหน้าข้างานนโยบายบางอย่างที่เธอสั่งให้เขานำไปปฏิบัติ เมื่อเขาเห็นว่าไม่ตีไม่เหมาะสมเป็นการใช้งบประมาณหาเสียงเพื่องานการเมือง เป็นการสนับสนุนโฆษณาให้พรรคการเมืองมากเกินไป เขาก็เก็บเรื่องไว้ในลิ้นชักเสียดื้อๆ เช่นนั้น

อดรันทนไม่ไหว ท่านรัฐมนตรีรัตติกาลเคยโทรศัพท์ไปต่อว่าปลัดฯ ตรงๆ หลายครั้ง นอกจากปลัดฯ ผู้นี้จะได้ตอบอย่างเผ็ดร้อนว่า “ผมไม่ใช้หุ่นให้นักการเมืองขี้ดเล่น ข้าราชการทุกคนต้องมีศักดิ์ศรี และทำแต่ในสิ่งที่ถูกต้องและเป็นประโยชน์ต่อประชาชนเท่านั้น” สิ่งต่อมาที่เกิดขึ้นคือปลัดฯ ไม่ยอมเข้าร่วมประชุม แต่ส่งตัวแทนเข้าประชุมแทน ในทุกการประชุมที่มีรัฐมนตรีเป็นประธาน

Legislativ... อังชณนี้ได้อองการRepositoryในให้เก็บบัรัฐมนตรีเจ้า

สำนักเลขาธิการฯ ว่าอย่างนั้นไหมคะ” ท่านรัฐมนตรีวิรัตติกาล ปรึกษากับท่านนายกรัฐมนตรี

แต่แรกท่านนายกรัฐมนตรีก็บอกให้อดทน ประนีประนอมกัน เพราะอีกไม่ถึงปีก็จะถึงวาระเลือกตั้งใหม่แล้วขึ้นทำอะไรเอิกเกริกไปอาจจะเป็นผลเสียต่อการเลือกตั้ง แต่เมื่อท่านรัฐมนตรีวิรัตติกาลนำเรื่องนี้ไปปรึกษาหารือหลายครั้งเข้า ท่านก็ถามอย่างรำคาญว่า

“คุณอยากให้ทำอะไรละ จะให้ปลดปลัดฯ หรือ”

“ปลัดกระทรวงคนนี้กระด้างกระเดื่อง ปกครองยาก ดิฉันซึ้งซ้อติซ้อเสียแล้ว พบว่าข้อดีมีมากกว่า เช่นถ้าเราปกครองปลัดกระทรวงไม่ได้ อีกหน่อยดิฉันว่าฝ่ายการเมืองก็จะไม่สามารถปกครองข้าราชการกระทรวงได้เลย และถ้าปลัดฯ คนนี้ยังอยู่ ฝ่ายที่คัดค้านเราก็อาจจะได้ใจ ส่งผลเสียกับการเลือกตั้งคราวหน้านะท่านคะ”

“ตามใจ ผมให้อำนาจคุณเต็มที่ แต่อย่าให้เกิดผลเสียมาถึงการเลือกตั้งคราวหน้าก็แล้วกัน” ท่านนายกรัฐมนตรีสรุปลง่าย ๆ

เพื่อให้การปลดปลัดฯ เป็นความชอบธรรม ในที่ประชุมคณะรัฐมนตรี มีการเสนอกฎสองข้อที่เอื้อให้รัฐมนตรีเจ้าของกระทรวงมีสิทธิ์เสนอปลดปลัดกระทรวงได้ ข้อหนึ่งคือปลัดกระทรวงไม่สนองตอบงานนโยบายหรือทำงานไม่ได้ผล ข้อสองรัฐมนตรีไม่สามารถทำงานร่วมกับปลัดกระทรวงได้ และในที่ประชุม ท่านรัฐมนตรีวิรัตติกาลได้เสนอให้ปลดปลัดกระทรวงที่ตนเองดูแล ที่ประชุมเห็นชอบ และผู้มีอำนาจลงนามให้ปลัดกระทรวงย้ายไปปฏิบัติงาน ช่วยราชการสำนักนายกรัฐมนตรี ภายใน

๒๔ ชั่วโมง

ปรากฏว่า ปลัดกระทรวงรายนี้พิษมาก แม้จะย้ายข้าวของออกจากกระทรวงภายใน ๒๔ ชั่วโมงตามคำสั่ง แต่ยืนยันว่าตนเองจะไม่ไปช่วยราชการ แต่ละลาออกเพราะมีศักดิ์ศรี มีหน้าซำยังไปร้องทุกข์กับสื่อมวลชนว่า ถูกกลั่นแกล้งเนื่องจากไปล่วงรู้ความลับการทุจริตของรัฐมนตรี

ข่าวการทุจริตของท่านรัฐมนตรีวิรัตติกาล จากปากของปลัดกระทรวงลามไปทั่วประเทศดังไฟลามทุ่ง แม้ไม่มีหลักฐานยืนยันว่าท่านรัฐมนตรีฯ ทำทุจริตจริงและปลัดกระทรวงเองก็มีปัญหาส่วนตัว เช่น ชอบปกป้องและให้ความดีความชอบพวกพ้องตนเอง แต่เมื่อมีการทำโพลปรากฏว่าประชาชนเชื่อคำพูดของข้าราชการมากกว่าฝ่ายการเมือง ส่งผลให้ชื่อเสียงท่านรัฐมนตรีวิรัตติกาลต้องเสื่อมเสีย พาท่านรัฐมนตรีไกรธเป็นเจ้าเต็น มีหน้าซำ วันที่ปลัดฯ จะไปลากระทรวง ยังมีข่าวนัดข้าราชการในกระทรวงให้ไปแสดงพลังกันที่กระทรวงอีกด้วย

ได้รับทราบข่าว...ท่านรัฐมนตรีวิรัตติกาลเป็นเดือดเป็นแค้น เธอปลดหุ่นจากหลังห้องมา จ้องมองใบหน้าที่ยิ้มแย้มของหุ่นเอนัวพันเชือก และกระตุก หุ่นเริ่มเคลื่อนไหวสองแขน กรวยนิ้วเป็นท่าร้ายว่า สองเท้าชอยยิก ๆ

“ตัดต...” เสียงอินเตอร์คอมดังขึ้น ตามด้วยเสียงเลขฯ หน้าห้องของท่านรัฐมนตรีดังมาว่า

“เข้ามา” ท่านรัฐมนตรีร้องบอกด้วยน้ำเสียงหงุดหงิด ทันทีที่
ใบหน้าที่ปรึกษาโผล่เข้ามาท่านรัฐมนตรีก็ระบายอารมณ์ไม่เสี

“ดูสิ มันทำกับฉันอย่างไร ได้อย่างไร ไม่เป็นลูกผู้ชายนี่หว่า ตัวมัน
เองเลยแสบเลย ทำงานก็ไม่มีเรื่อง แถมยังกระด้างกระเดื่องไม่ก้มหัว
ให้ผู้บังคับบัญชา ปิดเบือนความจริง ทำให้ประวัติของฉันท่ี่สั่งสมความ
ดีมานับสิบ ๆ ปี อันตรธานหายไปหมด แล้วยังจะเรียกชุมนุมรวมพลัง
อะไรกันที่กระทรวงอีก ทุเรศลั้่นดี”

“ผมเข้าใจแล้ว ท่านไม่อยากจะเห็นมือที่กระทรวงในวันพรุ่งนี้ใช่
ไหมครับ”

ท่านที่ปรึกษามองท่านรัฐมนตรีที่ทำหน้าบึ้ง ไม่พูด นิ้วส่ายขยับ
ทำให้ตัวหุ่นคุกเข่า และค้อมศีรษะลง...อย่างเข้าใจ

“ลือคงเข้าใจ ลือต้องทำทุกวิถีทางที่ไม่ให้มีมือไปที่กระทรวงใน
วันพรุ่งนี้แต่ต้องทำให้แนบเนียนไม่ให้เกิดผลเสียมาถึงอ้วและท่านรัฐมนตรี
พูดอย่างนี้ลือเข้าใจไหม” ท่านที่ปรึกษา โทรศัพท์สั่งการไปยังหัวหน้า
ส่วนราชการที่เกี่ยวข้องทุกจังหวัดทั่วประเทศ

หัวหน้าส่วนราชการที่รับคำสั่ง ต่างก็ไปห้ามปราม แกมขอร้อง
ข้าราชการของกระทรวงที่ปลัดฯ ถูกปลด ไม่ให้เคลื่อนไหว โดยอ้างถึง
กฎระเบียบข้าราชการที่ต้องอยู่ในวินัย ต้องเคารพเชื่อฟังผู้บังคับบัญชา
แต่มีจังหวัดหนึ่งที่ข้าราชการนับร้อยไม่เชื่อผู้บังคับบัญชา พวกเขาบอก
จะไปให้กำลังใจปลัดฯ ที่กระทรวงให้ได้ โดยให้เหตุผลว่า

“ขนาดคนระดับปลัดกระทรวงยังถูกการเมืองปลด แล้วต่อไป
ข้าราชการตัวน้อย ๆ จะไม่กล้วนักการเมืองจนหงอตกหรือ อย่างไร

พวกเราก็จะไป ไปเพื่อให้กำลังใจปลัดฯ เป็นการกระทำที่สุจริตใจ ที่เห็น
ท่านทำงานอย่างทุ่มเทในฐานะข้าราชการประจำ เพื่อดูแลทุกข์สุขของ
ประชาชนมานาน ไม่ได้เกี่ยวข้องกับการเมืองใดๆ”

เมื่อทราบข่าวว่าผู้ได้บังคับบัญชาจะไม่ทำตาม หัวหน้าส่วน
ราชการของจังหวัดนั้น รู้สึกทุกข์ทรมานเต็มกำลัง เพราะขนาดปลัด
กระทรวงยังโดนปลด ถ้าเขาไม่ทำตามคำสั่งก็อาจจะถูกปลดเป็นคนต่อ ๆ
ไปได้ เขาจึงใช้อำนาจที่มีอยู่ สั่งให้ตำรวจสกัดมือไม่ให้ข้าราชการชั้นผู้
น้อย เดินทางไปถึงกระทรวงโดยเด็ดขาด

ตำรวจส่วนหนึ่ง ไปรอที่รถบนทางหลวงแล้วกวาดต้อนผู้คนลง
จากรถ อีกจำนวนหนึ่งบุกไปถึงแหล่งที่ทราบว่าจะเป็นที่จุดขึ้นรถ แล้ว
ล็อกล้อมทุกคนที่จะเป็นพาหนะพาผู้คนไปให้กำลังใจปลัดกระทรวง

ท่ามกลางน้ำตาของผู้ที่จะไปให้กำลังใจปลัดกระทรวงที่ไม่
สามารถเดินทางไปตามที่ใจต้องการได้ หัวหน้าส่วนราชการคนนั้นยิ้ม
ย่องอย่างยินดีที่ทุกอย่างเป็นไปตามคำสั่ง...ของท่านที่ปรึกษารัฐมนตรีได้
คาดไม่ถึงว่า วันรุ่งขึ้นจะมีโทรศัพท์สายตรงมาถึง

“ลือทำงานประสาอะไรวะ” ท่านที่ปรึกษาบริหารเสียงดัง

“ครับท่านครับ” ท่านหัวหน้าส่วนราชการยังไม่เข้าใจ

“ลือดูสิ...หนังสือพิมพ์ลงข่าวหน้าหนึ่งว่า สงสัยเป็นคำสั่งเช็คบิล
จากท่านรัฐมนตรีอดีตกาล ลือจึงต้องลงมือสกัดมือด้วยตนเอง ทำไม
ลือโง่อย่างนี้ทำอะไรโง่งงน่าให้พวกหนังสือพิมพ์รู้ ทำอะไรไม่รู้จักคิด
หน้าคิดหลัง”

“ท่านท่านครับ” เสียงหัวเราะของข้าราชการตกใจ เมื่อคืนเขา

อุตสาหกรรมไปคุมการทำงานของตัวเอง เพื่อไม่ให้เกิดความผิดพลาด แล้วทำไมกลายเป็นอย่างนี้...

“ลื้อทำเอง ลื้อก็ต้องรับผิดชอบเอง ถ้าเรื่องไม่เจียบลื้ออาจโดนย้ายหรือโดนปลด” ท่านที่ปรึกษาพูดหัวน้ๆ ก่อนวางหูลง

ฟังเสียงขู่ หัวหน้าส่วนราชการเหงื่อผุดพรู ตัวเย็นเข้าอ่อนจนต้องทรุดนั่งลงกับเก้าอี้ จะโดนย้ายหรือโดนปลดหรือ? ทำไมจึงเคราะห์ร้ายอย่างนี้ เวลาจะเกษียณเหลืออีกปีเศษเท่านั้น ที่เขาสนองคำสั่งการเมืองทุกอย่าง ก็เพราะไม่อยากถูกย้ายหรือถูกปลด ไม่อยากให้ชื่อเสียงที่สะสมไว้ถูกทำลายปนเปื้อน ไม่อยากอับอายประชาชนและลูกน้อง คิดแล้วเขาเอามือปิดหน้าตนเองสะอื้นให้ออกมา

ท่านรัฐมนตรีรัตติกาล ขยับนิ้วให้เชือกขยับ หุ่นเอียงตัว เอียงหน้ากางแขน ด้วยใบหน้าที่ยิ้มว่า เมื่อเธอกางนิ้วมือและขยับอย่างรวดเร็วตัวหุ่นบิดเบี้ยว แยกขาดลาตัว หมุนไป หมุนมา

“เขาว่าอย่างไร” ท่านรัฐมนตรีเอ่ยถามท่านที่ปรึกษา

“จะว่าอย่างไร ผมบอกไปแล้ว ถ้ามีเรื่องขึ้นมา เขาต้องถูกย้ายหรือถูกปลด”

ท่านรัฐมนตรีรัตติกาลพยักหน้า พูดด้วยน้ำเสียงเรียบเฉยว่า

“พวกนี้ก็ชื่อเหลือเกิน เป็นคนไม่ใช่หุ่น...เวลาเราสั่งให้ทำ ก็ต้องทำให้เนบเนียน พลิกแพลง... เหมือนไม่ได้สั่ง ถ้าทำไม่ได้ ก็ไม่ควรอยู่ในตำแหน่ง เหมือนกับเราสั่งให้ตอบโต้ฝ่ายตรงข้ามที่ต่อต้านเรานั้นแหละ...อันที่จริงไม่ต้องไปทำตรงๆ ให้เป็นข่าวหนังสือพิมพ์หรือก็มีวิธีอื่นๆ อีกเยอะแยะที่เกิดผลดั่งสั่งและไม่ทำให้ประชาชนกระโดดกระดาก

เมื่ออยากทำอะไรตรงๆ จนเกิดผลเสียต่อชื่อเสียงของเรา ก็ควรจะถูกย้ายหรือถูกปลด”

ท่านรัฐมนตรีขยับนิ้ว แปลกใจที่หุ่นยังคงอยู่ในท่าบิดเบี้ยว ไม่เปลี่ยนท่าตาม ท่านมองดู ก็เห็นเชือกที่โยงใยพันรัดแขนขาลำตัวหุ่นยุ่งเหยิง จนมันตันระบำอีกไม่ได้ ท่านเอามือแกะเชือกอยู่สองสามครั้ง แล้วก็เปลี่ยนใจ เอื้อมมือไปกดออกเรียกเลขาฯ

“มีอะไรคะท่านคะ” เลขาฯ โผล่หน้าเข้ามาด้วยอาการนอบน้อม

“หุ่นตัวนี้ไม่ตันระบำอีกแล้ว เอามันไปทิ้ง” ท่านรัฐมนตรีสั่ง ขณะที่ท่านปรึกษาสั่งส่าหับว่า

“เอาไปทิ้ง แล้วสั่งหุ่นตัวใหม่จากประเทศพม่ามาให้ท่านรัฐมนตรี...เร็วๆ ด้วย”

๘ ชายเฒ่าคิดถึงถิ่นกำเนิด และเหมื่อทุกเม็ดของเขา ที่
จมลงสู่ใต้ผืนดินยาวนาน มูลค่ารวมทั้งหมดจะตกอยู่ที่เท่า
ไหร่กันแน่ เขาจะตั้งราคามันไว้ที่ตัวเลขอะไร ถึงจะคู่ควรกับ
วันเวลาที่เสียไป

นั่นเป็นคำถามที่แล่นขึ้นมาจุกอก ๙

รางวัลชมเชย

ราคาของแผ่นดิน

อนุสรณ์ มาราสา

“เถ้าที่รวมเพียงสิบไร่กว่า ผมให้ราคาตั้งแปดแสนบาท แค่นี้ก็
แพงมากแล้วนาปะเงาะ” เป็นเสียงอบต.หนุ่มใหญ่ชื่อเจ๊ะมะนาเซ แวยา
โกะ ผู้มาเจรจาซื้อที่

“แค่นี้ปะเงาะขายไม่ได้หรอก” ชายเฒ่าบอก

“อย่างนี้ดีกว่าผมให้เวลา ปะเงาะบอกราคาเต็มๆ เท่าที่อยากได้
มาเลย เข้าวันเสาร์นี้ผมจะมาอีกที ถ้ารับได้ผมก็จะรับ” นั่นเป็นเสียง
Legislative Institutional Repository of Thailand

สนทนากับหนุ่มใหญ่เมื่อห้าวันก่อนวันนี้เป็นช่วงวันเสาร์ตามที่ได้นัดหมาย บนผืนแผ่นดินที่ชายเฒ่ากำลังเดินอยู่นี้ บรรจุกเอาไว้ด้วยเรือนไม้ทรงโบราณหลังหนึ่ง ปูหลังคาด้วยกระเบื้องเผาสีน้ำตาล ผนังแปะปิดด้วยสังกะสีเก่าคร่ำแต่ดูมิดชิดใต้ถุนบ้านรกเรื้อด้วยเครื่องใช้จำพวกจอบ, เสียม, กระสอบปุ๋ยวางอยู่ทั่ว ๆ นอกจากนั้นยังมีต้นไม้ผลหลายชนิด เช่น ลองกอง, เงาะ, ทุเรียน กระจายไปตามบริเวณ

มองเลยรั้วบ้านออกไป เรียกได้ว่านั่นเป็นที่อยู่ของลูก ๆ หลาน ๆ แห่งภูเขาแก้วได้ เพราะหมู่บ้านเล็ก ๆ แห่งนี้อยู่ใกล้กับภูเขาสูงใหญ่มาตั้งแต่ในอดีต

ปะเงาะบือราเฮงเดินดูต้นไม้ด้วยความสนิทสนม ลองกองแฝงกิ่งก้านแสดงถึงความสมบูรณ์ให้เขาเห็น ยามกระทบแสงอาทิตย์เข้าที่เพ็งเยียมหน้ามาเยือน ใบของมันกลายเป็นสีทองดูแวววาว ต้นไม้เหล่านี้ปลูกด้วยน้ำมือตั้งแต่เป็นพันธุ์ไม้เล็ก ๆ ฝ้าดูแลเกือบหก - เจ็ดปี กว่าจะเป็นรูปทรงให้เขาเห็นในวันนี้ ช้ำมพื้นที่สวนผลไม้ไป สวนยางพารายืนต้นเป็นทิวแถวในเนื้อที่เจ็ดไร่เศษ ถ้านับสวนผลไม้และเนื้อที่ปลูกบ้านที่กำลังเดินอยู่ รวม ๆ แล้วมากกว่าสิบไร่ในที่เดียว

ชายเฒ่าคิดถึงถิ่นกำเนิด และเหงื่อทุกเม็ดของเขา ที่จรมลงสู่ใต้ผืนดินยาวนาน มูลค่ารวมทั้งหมดจะตกอยู่ที่เท่าไรหรือกันแน่ เขาจะตั้งราคามันไว้ที่ตัวเลขอะไร ถึงจะคู่ควรกับวันเวลาที่เสียไป

นั่นเป็นคำถามที่แล่นขึ้นมาจุกอก

นับจากนั้นมันได้กลายเป็นรีวคัสให้รู้สึก พุงมายังตัวเขาเสมือนหนึ่งคลื่นแห่งสายหมอกยามเช้าที่ตระหง่านไปทั่วเขตราวป่า ผิดที่คลื่น

รู้สึกนั้นมันหมุนกระทบอยู่ภายในทะเลลึกแห่งใจอย่างเอาเป็นเอาตายเท่านั้น

“เนื้อที่รวมเพียงสิบไร่กว่า ผมให้ราคาตั้งแปดแสนบาท แค่นี้ก็แพงมากแล้วนาปะเงาะ” เสียงอบต.หนุ่มใหญ่แว่วมาให้ได้ยินในพันธสัญญา

แรกเริ่มที่คิดจะขายนั้น ก็ไม่ใช่สาเหตุอะไรใหม่ ๆ หรือ

สถานการณ์แถบเทือกเขาไม่สงบมานานแล้ว เวลานั้นก็ยังคงเกิดขึ้นอย่างต่อเนื่อง ตามวันเวลาและสถานการณ์นำพา มันพร้อมที่จะให้ผู้ไม่หวังดีได้มาเป่าให้ลูกโซนขึ้นได้เสมอไม่ว่าเป็นฤดูกาลไหน ๆ

กังวลความเป็นไปของหมู่บ้านชายเขา หมุนเวียนอยู่ในแกนเดิม ๆ ทั้งที่ผู้มีอำนาจยุคต่างเฝ้ามองและหาทางแก้ไขเรื่อยมา แกนอันนั้นก็ยังคงเข้มแข็ง ไม่ได้สั่นคลอนไปตามแรงกระเพื่อมใดๆ

ชายเฒ่าเริ่มคิดลาบ้านเกิดด้วยเหตุนี้เอง

เขาทราบดีว่าค่างาตั้งขึ้นก็จริง แต่สภาวะน่ากลัวกลับเพิ่มขึ้นเรื่อยแปด นอกจากฝนฟ้าเป็นสาเหตุให้กรีดยางไม่ได้แล้ว ในเวลานี้ยังมีภัยอีกชนิดหนึ่งเกิดขึ้น นั่นคือการคุกคามของผู้มองไม่เห็นตัวในป่าสวนยาง มีจจรราชในความมืดพร้อมนำพาเพื่อนบ้านคนใดคนหนึ่งหายไปอย่างไรร่องรอย หรือยอมเป็นศพอยู่กลางสวนในรุ่งเช้า

สิ่งนี้มันได้แตกหน่อแพร่เชื้อออกไปทุกวันด้วยความมั่งคั่งไม่ผิดอะไรกับดินดี และถูกปรนเปรอด้วยปุ๋ยชั้นดีอีกแรงหนึ่งทีเดียว

แวมุสตอบปุ๋ยครุสสอนศาสนาถูกนำตัวไปสอบสวน แล้วไม่ได้กลับมัจฉาในป่าอีก เมื่อสองปีเต็มและในประวัติดวงกลมที่หน้าผากเขา

ไปในฐานะผู้ปลุกปั่นเยาวชนให้หลงทาง แต่ชาวบ้านรู้ว่าเขาเพียงครูสอนหนังสือผู้ควรอนุรักษ์มากกว่าจะทำให้หายสาบสูญ

ห้าวันก่อนโน้น นายประสิทธิ์ เพียรสุวรรณ ข้าราชการระดับ ซี.4 ถูกชายคนหนึ่งแทงตายกลางตลาดทั้งที่เป็นกลางวันแสกๆ ถัดมาเมื่อสองวันก่อนนี้เอง นางสาวปาดิเมาะ ผู้นำหมู่บ้านคนหนึ่ง ผู้อุทิศตัวช่วยชาวบ้านและทางการมาตลอด โดนยิงตายขณะเดินทางกลับบ้านพัก พูดว่าเป็นการเอาคืน สิ่งเหล่านี้เป็นอะไรไม่ได้เลย นอกจากความเจ็บปวดจากบาดแผลเรื้อรัง และพร้อมกระจายทั่วร่างในนามโรคคือยา

ปะเงาะบือราเฮงนั้นตั้งใจว่า ในบั้นปลายชีวิตนี้ เขาอยากอยู่ในมุมสงบเพื่อรำลึกพระองค์อัลเลาะห์มากกว่า จึงไม่มีเหตุผลอีก ที่จะเฝ้าสวนยางที่เต็มไปด้วยอันตรายอย่างนี้ใครจะไปรู้ศพต่อไปอาจเป็นเขาก็ได้

หาที่อยู่ใหม่น่าจะเป็นทางออกที่ดีที่สุด

ชายเฒ่ายังนึกไม่ออกอยู่ว่า ระหว่างบ้าน สวนผลไม้อันสมบูรณ์รวมกับสวนยางขนาดเจ็ดไร่ ที่มีรายได้วันละพันกว่า เขาจะกำหนดราคาไว้เท่าไรดี ให้มันคุ้มค่ากับหยาดเหงื่อที่ฝังอยู่ในแผ่นดิน เขาขอมรับว่า หงุดหงิดใจ ยามนี้ถึงวันเวลาอันสิ้นในรุ่นปะของปะ

แผ่นดินแห่งนี้เคยเป็นที่อยู่ของพวกเขา เคยต่อสู้และอาศัยมาตั้งแต่ในอดีตกาล มันเป็นส่วนหนึ่งของเขา และลูกหลานในวันนี้ได้อาศัยน้ำเสียน้ำกินทำให้ลูกหลานช่วยรักษา ดึงก้อนกลมอยู่ทั่วหุบเขา ทุกคนทราบดี ไปไม้ทุกใบทราบดี และพระองค์อัลเลาะห์ที่ทราบดียิ่งกว่า

“คิดดีแล้วหรือ” อัสเมาะ ภรรยาเขาถามขึ้นอย่างเป็นห่วง เขานี้ อาจเป็นการตัดสินใจครั้งยิ่งใหญ่ของบ้านเล็ก ๆ กลางป่า

“ดีแล้ว”

“เมื่อกิจกรรมการมัสยิดตามไปประชุมคืนนี้ จะไปหรือเปล่านั้น” เขาเงยหน้าไปกึ่งกลางต้นทุเรียนใกล้ๆ สายตามองดูดอกที่กำลังเบ่งบานด้วยความรู้สึกบอกไม่ถูก

“ประชุมแล้วได้อะไรบ้างล่ะ เหตุการณ์ดีขึ้นบ้างไหม ฉันซีเกียจแล้วล่ะอัสเมาะ ฉันเป็นหัวหน้าการมาประชุมแปดปีเต็มๆ แล้ว” น้ำเสียงเขาดูเคร่งเครียดและจริงจัง ชายเฒ่าไม่ได้พูดเกินความจริงเลย แปดปีในตำแหน่งโต๊ะอิหม่ามย่อมมีผลบางอย่างตกตะกอนอยู่

“เราประชุมมากมายนับไม่ถ้วน ทำไมยังเกิดเหตุร้ายกันอยู่อีกละถามว่ามันเกิดอะไรขึ้นที่นี่” ชายเฒ่าวัยเจ็ดสิบพูดด้วยน้ำเสียงราบเรียบ ก่อนนั้นเขาเคยเป็นโต๊ะอิหม่ามในหมู่บ้านได้ผ่านและพบปัญหาमार้อยแปดเรื่องลับบรูษผู้กลับกลอกไม่อยู่ในร่องในรอย ไทน์จะเป็นเรื่องที่ต้องประชุมกรรมการมัสยิดตามหัวข้อที่ได้มาจากจังหวัด คณะกรรมการ หรือไม่กี่อำเภอ เสร็จแล้วก็เหมือนคลื่นกระทบฝั่ง สมัยก่อนเป็นอย่างไร เดียวนี้ก็ยังเป็นอยู่ เหมือนละครบทเดิมที่วนเวียนแสดงรอบแล้วรอบเล่า

ชายเฒ่าคิดว่า ป่วยการแสดงความคิดเห็นในที่ประชุมกันอีกแล้ว กระมัง พวกเขาไม่รู้จักจริงๆ หรือไม่ยอมเข้าใจกันแน่ สำหรับอดีตโต๊ะอิหม่ามเขาคงยินยอมได้เพียงคำพูดอัลเลาะห์ไม่เคยเปลี่ยนแปลง เช่นเดียวกับคัมภีร์อัล-กุรอานที่เป็นจริงเสมอเช่นนั้นแหละ

เขานี้อาจเป็นเช้าที่ยากวานที่สุดในชีวิตของปะเงาะบือราเฮงก็ว่าได้ เขามองดูแสงแดดที่ค่อยเรียงแรงขึ้นทุกวินาที คล้ายการนับถอยหลังบาง legislative โพสต์อิเล็กทรอนิกส์ใหม่: ยิงหนามปะเงาะบือราเฮงรู้สึก

ลับสนบอกไม่ถูก ถ้าสิ่งที่กระทบใจเขาในเวลานี้เป็นคลื่น มันก็คงกลายเป็นคลื่นร้ายสักลูกหนึ่งที่พัดกระหน่ำเขาราวโกรธแค้นมานานทีเดียว

“เนื้อที่รวมเพียงสิบไร่กว่า ผมให้ราคาตั้งแปดแสนบาท แค่นี้ก็แพงมากแล้วนาปะเงาะ” เสียงอบต.หนุ่มใหญ่ ก้องดังมาราวกับแรงเร้าให้ชายเฒ่าเดินสูบหลงเอย

ใบจากถูกดึงออกมาจากกลอง แล้วหยิบยาเส้นใส่ลงไปครึ่งแล้วครึ่งเล่า ดวงตามองเหม่อลอยไปราวจะนับต้นไม้ทุกต้นเก็บไว้ในความทรงจำ

มองเลยรั้วออกไปก็เห็นไกลถึงกูโบร์ของหมู่บ้าน เห็นบรรดาญาติมิตร และบิดาผู้ล่วงลับนอนสงบอยู่ตรงนั้น ระลอกคลื่นแห่งความเปล่าเปลี่ยว สายลมแห่งความเดียวดาย พร้อมลูกชิ้นซับนานเพลงลาในความรู้สึก

“คิดดูให้ดี ๆ นะบัง เราอยู่ที่นี้มานานแล้ว บางทีการตัดสินใจไปหาที่อยู่ใหม่ อาจไม่ใช่ทางเลือกที่ดีก็ได้นะ” ภรรยาของชายเฒ่าเตือน

“หนักใจอยู่ที่เรื่องนี้แหละ เมื่อคืนนอนไม่หลับทั้งคืน เช้านี้เจ้มะนาเซจะมาตกลงเรื่องราคาเสียด้วย”

“พูดถึงเจ้มะนาเซ มันก็น่าแปลกนะ”

“ยังไงหรือ”

“ดูท่าทางจะเก็งกำไร หรือมองทิศทางอะไรสักอย่างมากกว่า”

“เธอพูดถึงเรื่องอะไร”

“สังเกตไหม เขาเป็นนักการเมือง เป็นคนของรัฐบาลก็ได้ ชาวสารบ้านเมืองย่อมได้รับเร็วกว่าเราเป็นไหน ๆ เขากลับซื้อสวนยางของเรา

ในขณะที่เรากลัวและกำลังจะหนี เคยพูดให้ฟังเองไม่ใช่หรือ ปัญหายาก ๆ บางครั้งก็แก้ได้ง่าย ๆ อีกไม่นานเหตุการณ์อาจสงบก็ได้จริงไหม..” ปะเงาะบือราเฮงไม่ได้คิดดูถูกความคิดภรรยาเลย ความที่อยู่กินกันมานานหลายสิบปีจนลูกออกเรือนกันไปหมดแล้ว ตั้งแต่เขายังเป็นโตะอิหม่าเมื่อมีการประชุมหรือมีความเคลื่อนไหวต่าง ๆ เธอก็จะไม่พลาดสิ่งเหล่านั้นเหมือนกัน บางทีคนที่ถูกบอกเล่าทุกวัน มีทางออกดีกว่าคนที่พูดให้คนอื่นฟังทั้งวันก็ได้

ที่ภรรยาพูดอาจเป็นได้ส่วนหนึ่ง และมีความเป็นไปได้ แต่ถ้าเขาตัดสินใจไม่ขายที่ไปจริง ๆ ในเวลานี้ก็คงไม่ใช่เหตุผลอย่างนั้น แล้วชายเฒ่าเริ่มมั่นใจถึงเวลาที่เขาคิดตัดสินใจให้เด็ดขาดเสียที ราคาแผ่นดินสมควรอยู่ที่สักเท่าไรร่วมกันแน่ ในขณะที่จะบอกเหตุผลทั้งหมดให้ภรรยาฟังนั้น รอดปิคอ้อพคันหนึ่งแล่นเข้ามาจอดเงียบ ๆ

อบต.หนุ่มใหญ่ เจ้มะนาเซ แวैयाโกะ ผู้ที่จะมาขอซื้อสวนยาง ผู้มาตามสัญญานั่นเอง

“เธอจะต้องไปเตรียมน้ำชาแล้วล่ะ”

“อัสซาลามูออลัยกุม ปะเงาะ” เสียงทักทายตามฉบับชาวมุสลิมดังอย่างร่าเริงตรงบันได ชายเฒ่าเดินขึ้นไปต้อนรับ และเดินนำขึ้นไปนั่งบนบ้าน

“มาแต่เช้าเลยนะ”

“ผมเป็นคนตามสัญญาครับ บอกว่าจะมาก็มา” หนุ่มใหญ่ทักทายพลางซึบที่นั่งลงตรงกันข้าม ท่าทางของเขาคล่องแคล่วแบบอย่างนักการเมืองที่เก่งกาจเหมือนอบต.สองสมัยเป็นผู้จัดการที่คล่องตัวได้

แต่สิ่งที่ชายเฒ่ารู้สึกอึดอัดจะเป็นประโยค “ผมเป็นคนตามสัญญา” นั้นแหละ อึดอัดใจจนกลายเป็นความขริบเครียด

“คิดราคาได้หรือยังล่ะปะเงาะ” เขาถามตรงๆ ไม่อ้อมค้อม

“ทานกาแพ่ก่อนดีกว่านะ” ชายเฒ่าเชื่อเชิญ เมื่อภรรยาหน้ากาแพ่และขนมมาวางตรงหน้าของคนทั้งสอง

“ยังคิดไม่ตกเลย”

“อ้าว ทำไมล่ะ” น้ำเสียงเขาดูผิดหวัง

“ผมให้เวลาดั้งหลายวันแล้วนา...” ในประโยคท้ายๆ เหมือนเขาพร้อมที่จะให้โอกาสอีกครั้ง หากชายเฒ่าต้องการ สวนยาง พร้อมกับบ้านและที่ดิน อย่างไรก็ตามแต่หนึ่งล้านบาทเลย ต่อให้สองล้านเขาก็ยอมจ่าย เขาเก็บความรู้สึกนั้นเอาไว้ ชายเฒ่าไม่รู้หรืออีกไม่นานแถบแถวนี้จะมีถนนตัดผ่าน ต่อไปมันจะมีค่าราวกับทองคำ เป็นเหตุผลว่าทำไมเขาอยากได้ดินแปลงนี้สัก

“เอาอย่างนี้ดีกว่าปะเงาะ...ปะเงาะอยู่ที่นี้มานานยอมตัดตัดสินใจลำบากเป็นเรื่องธรรมดา ราคาที่ดินขอให้ปะเงาะว่ามาตามความพอใจมาเลย ไม่ต้องบอกผมตอนนี้หรือ สักพักหนึ่งค่อยไปบอกที่บ้านก็ได้ ดีไหม”

“ปะเงาะจะขออยู่ที่นี้”

“บอกแล้วยังไง ผมว่าเอาให้พอใจที่สุดเรื่องราคา ผมจะบอกอะไรให้ล่ะ” เจ๊ะมะนาเซ แวะะโกะยื่นหน้าเข้าใกล้จนได้กลิ่นบุหรืทางปาก

“ล้านกว่าผมก็สู้่นา ถ้าตั้งใจขายจริงๆ รีบตัดสินใจหน่อยก็แล้วกัน มีคนอยากขายให้ผมอีกหลายราย บังเอิญว่าผมได้มาที่นี่ก่อน ไม่อยาก

ผิดคำพูดนะครับ”

“ปะเงาะขอยืนยันอีกที”

“ยังงี้หรือครับ” อีกครั้งหนึ่งที่อบต.หนุ่มยื่นหน้าเข้าไปใกล้ชายเฒ่า

“ไม่ขาย...เท่าไรๆ ก็ไม่ขาย” คำว่าเท่าไรก็ไม่ขาย ทำให้

นักการเมืองหนุ่ม เปลี่ยนสีหน้าไปวูบหนึ่ง แต่เขาก็ควบคุมดีพอ พยายามให้เป็นเรื่องไม่วิกฤตเกินไป เขายื่นมือลูบคลำหัวเขาชายเฒ่าให้รู้สึกผ่อนคลายและเป็นกันเอง

“ผมเข้าใจปะเงาะครับ เป็นเรื่องธรรมดาตามาก ผมเจอมาเยอะแล้วล่ะ เอาเป็นว่าผมไม่รีบก็แล้วกันนะ ขอให้พอใจเรื่องราคาเสียก่อน แล้วค่อยบอกผมอีกทีก็แล้วกัน” เจ๊ะมะนาเซ บอกตัวเองเสมอว่าการต่อรองราคานั้น ต้องกระทำด้วยความใจเย็นและนุ่มนวลที่สุด หากไม่แล้วเขาจะเสียผืนดินงามนี้ไปอย่างน่าเสียดาย เขามั่นใจอยู่ว่าราคาที่เขาเพิ่มให้ชายเฒ่า คงหลังพอที่จะเสกเป่าให้แตกกลับใจได้ตลอดเวลาเหมือนกัน

“เปลี่ยนใจไม่ขายจริงๆ หรือ” นางตามขึ้นทันที ภายหลังอบต.หนุ่มใหญ่จากไปไม่นาน

“จริงสิ”

“เขารู้ราคาตั้งล้าน มากโขอยู่เชียวนะ ราคานี้เราหาสวนยางอีกจังหวัดหนึ่งได้ตั้งหลายไร่”

“ให้เท่าไรก็ไม่ขายหรือ”

“ทำไมหรือ”

“ที่ดินตรงนั้นราคามันสูงเกินไปที่จะกำหนดราคาให้มันได้ต่อให้สอง

Legislatie Instituut van het Koninkrijk der Nederlanden

“โล่รางวัลแค่อันเดียว แม่ไม่ต้องการหรอก ถึงมีมาก็
ไม่ภาคภูมิใจเท่ากับโล่รางวัลที่ลูกของแม่มอบให้ อาจจะไม่
มีผู้ใดเห็น แต่ลูกก็รู้ว่าแม่สัมผัสได้ทั้งยามหลับและตื่น และ
แม่หวังใจว่าลูกของแม่จะได้รับโล่เกียรติยศนี้จากรุ่นหลานๆ
ของแม่ต่อไป”

รางวัลชมเชย

รางวัลของแม่
วิน วนาตร

มันเป็นเพียงภาพขาวดำ ขนาด 8 x 10 ที่ตีพิมพ์จากซองสีน้ำตาล
หลังจากนบุรีไปรษณีย์เคลื่อนย้ายหลังจากไปไม่นาน พี่ชายคนโตเป็นคนจัด
ส่งมาให้ หลังจากค้นเจอในกล่องเก็บภาพเก่าของแม่ และยึดแจกแก่พี่
น้องทั้ง 10 ชีวิต

วิถีทางของแต่ละพี่น้อง เปรียบไปคล้ายลูกวงซึ่งโดนแรงลมพัด
Legislative Institutional Repository of Thailand

หลุดจากต้นแม่ แพร่กระจายไปสู่แผ่นดินถิ่นที่หมายของใครของมัน

แถวหลังจากซ้ายไปขวาประกอบด้วยพี่ชายคนรอง ถัดมาเป็น 3 พี่สาวเรียงกันตามลำดับ ต่อมาเป็นพี่คนโตแถวกลางเป็นน้องชายคนที่ 7 ไล่มาเป็นพ่อ,แม่ และติ่มเองซึ่งเป็นคนที่ 6 และแถวหน้าสุด น้องชายคนที่ 9, น้องสาวคนที่ 8 และที่นั่งอยู่บนตักในอ้อมกอดแม่ ได้แก่ นิด น้องชายคนที่ 10 อันดับท้ายแห่งครอบครัว

รูปพี่ชายใหญ่ในภาพ อยู่ในวัย 20 เศษ นิดน้องคนเล็กก็ยังคงอยู่ในวัยเยาว์วันัก ยังไม่รู้ประสีประสา แม้แต่ติ่มเจ้าตัวเอง อายุประมาณ 8 ปี เห็นจะได้

แม้บางส่วนของภาพจะดูพร่าเลือน แต่ในความทรงจำของติ่ม กลับกระจ่างในมโนนึก ภาพของครอบครัวใหญ่ อุ่นไอรักของพ่อแม่ลูก ผูกพัน ทำให้ผู้ถือเฟ็งพิณใจภาพพร่าแผ่นนั้นอย่างใจจดจ่อพลันความทรงจำกลับหวนย้อนสู่วัยเด็ก เสมือนรีเพลภาพย้อนรอยถอยหลังสู่วันเก่า ๆ อีกครั้งหนึ่ง

แม่จบการศึกษาแค่ ป.4 พ่อก็ไม่แตกต่างไปกว่ากัน โชคดีที่ได้รับราชการเป็นตำรวจ แต่จะเอาอะไรกับผู้คนยุคก่อนสงคราม เพราะการศึกษาภาคบังคับก็แค่นั้นเอง ที่ติ่มมีโอกาสหน่อยก็แค่ระดับมัธยม 6 น้อยรายที่จะก้าวไปไกลเช่นในสมัยนี้

เมื่อมีลูกหัวปีท้ายปีถึง 10 ชีวิต ชาย 5 และหญิงอีก 5 พ่อคนเดียวจึงเป็นกำลังหลักฝ่ายแม่ก็เป็นเพียงช่างเท้าหลังดูแลการงานในบ้าน ไทหนจะเรื่องทำกิน ไทหนจะภาวะซักรีดอีกจิปาถะ ไม่เว้นแม้การตัดเย็บ

เสื้อผ้าลูก ๆ วันทั้งวันแม่ก็แทบไม่มีเวลาพักผ่อน แต่นึกก็เข้าทำนอง “ทำงานหนักเหมือนมด อุดเหมือนนก และกล้าเหมือนหญิง” เป็นที่สุดแล้ว

ติ่มจำความได้ว่าความสุขเล็กๆ น้อยๆ ของแม่ก็คือการทำงานบ้านไป ฟังละครวิทยุไป แต่อีกสิ่งหนึ่งที่แม่ไม่เคยทอดทิ้งและหวงนัก หวงหนักคือหนังสือ แม่จะเจียดเงินส่วนหนึ่งบอกรับหนังสือ “สตรีสาร” ขณะที่พ่อเป็นสมาชิกภาคบังคับรับหนังสือ “ตำรวจ” และอีกเล่มหนึ่ง ต่อมาคือหนังสือ “อาชญากรรม” หนังสือทั้ง 3 เล่ม จึงเป็นหน้าต่างเปิดมุมมองให้ลูก ๆ สูโลกกว้าง

แม่จะจำเกร็ดเล็กเกร็ดน้อย ข้อคิดนานาสาระ นิทานบรรเทิงมาบอกเล่ายามก่อนนอนลูก ๆ ต่างเป็นดาวล้อมเดือนรอบตัวแม่ บ้างก็นั่ง บ้างก็นอน แต่คนเล็กสุดได้สิทธิพิเศษนอนหนุนตักแม่ และแล้ว เรื่องราวของเชอควิลิสผู้ค้าฟ้า, แอ็บเปิลวิเศษ, ฟีน็อคคิโอ, นิทานอีสป หรือ เทพนิยายกริมส์ ก็จะพาลูก ๆ ไปสู่จินตนาการอันไร้ขอบเขต สิ่งนี้เอง คงเป็นพลังขับเคลื่อนและสร้างสานฝันให้ทุกคนรักการอ่าน ยิ่งเมื่อเริ่มอ่าน ได้อ่านเป็นกัน ก็ยิ่งสนุกสนานไปกับโลกแห่งวรรณกรรมอย่างไม่รู้เบื่อหน่าย เกิดสงครามแย่งชิงหนังสือในหมู่พี่น้อง และต่างก็พยายามก้าวไปมีปฏิสัมพันธ์กับเพื่อนบ้านของพ่อที่มีหนังสือ ทั้งขยายอาณาจักรแห่งความอยากรู้อยากเห็นไปตามแหล่งชุมนุมทรัพยากรปัญญาไปทั่วทั้งอำเภอเล็กๆ แห่งนั้น

นิทานของแม่มีบทสรุปเสมอ เช่นว่า “นิทานเรื่องนี้สอนให้รู้ว่า การทำดีย่อมได้ดี” หรือ “ความพยายามอยู่ที่ไหน ความสำเร็จย่อมอยู่ที่นั่น” Legisla... ที่สุด... รับผิดชอบ... ที่แม่เล่าให้ฟังต่างจะ

ประสานเสียงพร้อม ๆ กันว่า “นิทานเรื่องนี้สอนให้รู้ว่า...” เป็นอย่างนั้นบ้าง เป็นอย่างนี้บ้าง เป็นไปตามความคิดของพวกเขาเอง สิ่งนี้จึงเป็นการพัฒนาสมองสองด้าน ทั้งในด้านการจำและการคิด และนั่นคงเป็นกลวิธีจากภูมิปัญญาของแม่เอง

สมัยติ่มยังเด็ก ทุก ๆ เช้า แม่จะจัดเตรียมข้าวปลาอาหารไว้สำหรับให้ลูก ๆ ผลัดกันออกไปใส่บาตรหน้าบ้าน วันใดที่มีเพียงข้าวเปล่า แม่ก็ไม่เคยละเว้นหน้าที่ตามประเพณี ส่วนการให้ทานแก่ผู้ตกทุกข์ได้ยาก แม่จะไม่ค่อยมีเงินติดบ้าน แม่ก็จะนำข้าวสารในถัง แค่ 1 - 2 กระป๋องบริจาคเป็นทานให้แก่คนผู้ยากไร้อันเป็นเรื่องที่ติ่มเห็นอยู่เจนาตา แม่บอกว่า “การให้คือการลดการเห็นแก่ตัวลง ต้องหัดให้เป็นคนมีน้ำใจ รู้ช่วยเหลือแบ่งปันผู้อื่นบ้าง อนาคตเมื่อถึงคราวลำบาก จะมีผู้หยิบยื่นมือเข้ามาช่วยเหลือ นี่คือคาถา พระโพธิสัตว์ อันได้แก่ สุทธิ มีความบริสุทธิ์ ตั้งใจดี ปัญญา มีความรอบรู้ เมตตา เอื้อเฟื้อโอบอ้อมอารี ให้ความรัก ข้อนี้อือธรรมะที่ค้ำจุนโลก และขันติ ต้องมีความอดทนต่อทุกสภาวะที่มากระทบ”

อาหารหลักของครอบครัว ซึ่งติ่มจำได้แม่นยำ มักเป็นปลาและไข่ ส่วนน้ำพริกและผักเป็นสิ่งที่มิได้อยู่แล้วเป็นปกติ เพราะเป็นอาหารโปรดของแม่ และแม่ก็คือผู้ที่กินอาหารเป็นคนสุดท้ายเสมอ บางวันไข่ต้มหนึ่งฟองอาจจะต้องผ่าออกเป็น 4 ส่วน เพื่อให้ลูก ๆ แบ่งปันกัน

แม่มีสุขเมื่อลูกอ้ม แม่ไม่เคยบ่น แม่ขี้ดสนเพราะแม่คือผู้ให้ แม่คือพระพรหมของลูก

เหตุการณ์สำคัญเหมือนผันผ่านไปเมื่อวันวาน ต่อมเดินสี่หน้าเศร้า กลับจากโรงเรียน บอกแม่ว่า

“อาจารย์สุวรรณบอกว่า วันจันทร์นี้ ถ้าไม่จ่ายค่าเทอมก่อน จะไม่มีสิทธิ์สอบ”

“เท่าไรล่ะ..ลูก ?”

ติ่มบอกจำนวนเงินให้ทราบ

แม่รับฟัง ถอนหายใจ ตาเหม่อลอย

“เดี๋ยวรอถามพ่อเขาก่อนนะลูก” แม่ตั้งความหวังไว้กับพ่อ ก็รู้ทั้งรู้ว่าแค่จะหาอาหารมากินกันทั้ง 12 ชีวิต ก็เป็นภาระสุดล้ำของพ่อเพียงใด แม่เองแค่ทำหน้าที่แม่บ้าน ไทงานการสาวพัตที่สุ่มรมเข้ามาหา ไทจะภาระที่ต้องดูแลลูก ๆ แม่จึงไม่อาจปลีกตัวไปทำอาชีพอื่นเสริม แต่แม่ก็ยังปลอบใจให้ลูก ๆ ไม่ท้อถอย

เย็นนั้น พ่อกลับมา แม่รอให้พ่อทานข้าวเสร็จ จึงบอกเล่าเรื่องราว พ่อนั่งสูบยาใบจาก ครุ่นคิด สิ้นหน้าหมอง แต่รับปากว่าจะพยายาม จากนั้นก็รีบเร่งออกจากบ้าน กลับมาอีกครั้งเมื่อติ่มหลับไปแล้ว พ่อสายสิริชะตอบ แม่รู้ว่า พ่อได้พยายามเต็มที่แล้ว

วันเสาร์อีกลงัน พ่อออกไปข้างนอกแต่เช้า กลับมาอีกครั้งก็เย็นมากแล้ว สายสิริชะตอบแม่ว่า

“ไม่ได้ตามเคย”

“ติ่ม ลูกไปกับแม่หน่อย ไปบ้านอาจารย์สุรรณฯ กัน” ประกาย

ตีพิมพ์ตามติดตามความคิดของแม่ บางที นั้นอาจมีทางออก เพราะเท่าที่ทราบ อาจารย์สุวรรณามักออกงานช่วยเหลือสังคม คบหากับผู้คนระดับสูงของจังหวัด เคยมีข่าวปรากฏทั้งในวิทยุและทางหน้าหนังสือพิมพ์ท้องถิ่น ทั้งยังเป็นถึงลูกสาวอดีต ส.ส.คนดังในจังหวัด ตี๋มเดินต้อยๆ ตามแม่ตรงไปยังบ้านอาจารย์ใหญ่ ชั่วครู่ก็ถึงที่หมาย แม่บอกเล่าความจำเป็น และขอผิดผ่อน

“ถ้าไม่มีเงิน ก็ไม่ต้องเรียน ภาระฉันออกมากมาย ฉันไม่อาจดูแลใครทุกคนได้...กลับไปเถอะ” เป็นคำตอบซาเหินที่ได้รับ น้ำเสียงแห้งแล้งปราศจากเยื่อใย

สองแม่ลูกเดินกลับ ความหวังพังทะลาย แม่หน้าตาคลอ รู้สึกเปลี่ยวไปทั้งกายและใจ ถึงบ้านตี๋มล้มตัวลงบนเสื่อในห้อง สะอื้นร่ำไห้จนหลับไป

ด้านนอกฝนหลงฤดูพัดผ่านมากระทบหลังคากวาวใหญ่ กระแสลมแรงประทะผ่านเรือนน้อยกลางสวน กวาดเอาใบไม้ปลิวคว้าง ตะขบนาชายเรือนระหลังคางตั้งแกรกราก ม่านเม็ดฝนล่วงลงเปาะแปะ ชั่วครู่สายลมก็แผ่วเบาลง

บรรยากาศนอกบ้านดูซึมเซา ภายในใจของแม่คงเช่นกัน มีแต่ความเงิบที่ดูจะยึดครองทุกสิ่งทุกอย่าง

แม้อย่างเคยเย็บเสื้อผ้าของลูกต่อไปจนตึก ไม่มีใครรู้หรือกว่า ภายในใจแม่กำลังคิดหรือวางแผนอะไรอยู่ ท้อมิแน่ แต่แม่คงจะไม่ถอย ถ้ามันเป็นไปเพื่อวิถีชีวิตที่ดีของลูก แม้เส้นทางเบื้องหน้าจะเลือนลางและคงทอดไปอีกยาวไกล

เช้าวันอาทิตย์ พ่อออกจากบ้านไปแต่เช้า แม่ชวนตี๋มนั่งสามล้อไป

ยังบ้านอาจารย์อดีตศึกษาศึกษาประจำชั้น สองแม่ลูกนั่งหน้าครัว หนทางเบื้องหน้าดูมืดมนนัก แม่ตี๋มจะไม่มั่นใจในทางที่แม่เลือกเดิน แต่ก็คิดว่ายังดีกว่ามานั่งอมมืออเท้ารอโชคชะตา ต้องสู้เท่านั้นถึงจะชนะ

“สำหรับสวลี” แก่เย็บชื่อจริงของตี๋ม “ผมรับรอง” ครูอดีตศึกษาศึกษาด้วยน้ำเสียงเมตตาปลอบใจตี๋มต่อ “พรุ่งนี้เธอไปสอบนะ เรื่องอื่นๆ ครูจัดการเอง ถ้าอาจารย์ใหญ่ไม่ยอม ครูจะทดลองจ่ายให้”

แม่บอกลาครู ตี๋มกล่าวขอบคุณเสียงสั่นเครือดีใจที่อุปสรรคผ่านไปได้อีกเปละหนึ่ง

เหตุการณ์นี้เสมือนมรสุมลูกหนึ่งที่พัดกระหน่ำมาหา สะเทือนความรู้สึก ตัดค้ำงอยู่ในใจตี๋มมาไม่เคยลืมเลือน

สุดท้ายเมื่อพ่อเกษียณอายุราชการลง ลูกๆ ต่างก็เติบโต เรียนกันจนจบ มีหน้าที่การงานกันไปตามลำดับ พ่อจึงมาเป็นลูกมือแม่ในการทำกับข้าวออกจำหน่าย ในตลาดเย็นเล็กๆ หน้าสำนักงานเทศบาล

หญิงชราว่างเล็ก เกล้าผมมวย สวมเสื้อลูกไม้สีอ่อน วาจาไพเราะ เป็นภาพชินสายตาผู้คนที่ผ่านไปมา อาหารของแม่จัดวางเป็นระเบียบ ดูสะอาดสะอ้าน รสชาติถูกปาก ทั้งไม่เอาเปรียบลูกค้า กิจการเล็กๆ ของแม่อีกรุ่งเรืองเรื่อยมา

แม้แต่อาจารย์สุวรรณาก็เป็นขาประจำ ตัดใจรสมือแม่ ของโปรดคือมีส้มเนื้อและแกงไตปลา แม่เองก็มักทิ้งแจกทั้งแกม เพราะถือว่าเป็นครูของลูกและเป็นเพื่อนบ้านกัน

วันนี้มีสายเป็นตะริบอะไรตะริบอะไร แม่อยุ่ทักขี้มแม่ ไม่เอา

เรื่องราวแต่หนหลังมาใส่ใจ เลิกพี่สาวคนหนึ่งที่บ้านนี้รับราชการครู และมักมาช่วยแม่หยิบจับช่วยเหลืองานยามเสร็จภาระหน้าที่หลังเลิกสอนแล้ว เคยตัดทานและออกความเห็น แม่กลับตอบว่า

“ก็เขาเป็นเพื่อบ้านเรา แม่เขาจะไม่ได้ช่วยเหลืออะไร แต่ก็ไม่ใช่ความผิดของเขาหรือลูก ทุกคนต้องมีภาระและเป็นความคิดเห็นส่วนตัว เราต้องแยกแยะนะลูก พ่อแกก็เคยเป็น ส.ส. ตัวแกก็ยังช่วยเหลือสังคม เราต้องไม่มองคนในแง่ร้าย”

เลิกคิดทบทวนคำพูดที่แม่กล่าว ตักแกงใส่ถุงพลาสติกห่อหุ้มมิดชิด แต่ใจกลับได้แย้ง “ก็แค่ทำบุญเพื่อเอาหน้า ถึงคบค้าก็เพื่อหาเสียง”

“เติมน้ำแกงเพิ่มอีกหน่อยซิลูก” แม่เอ่ยทัก อาจารย์สุวรรณฉายยิ้มมุมปาก ไม่วายเอ่ยบอกภาระตน

“ก็มัวไปช่วยงานจังหวัดนี้แหละค่า กว่าจะปลื้มตัวมาได้” พลังพูดเอาใจ

“เด็ก ๆ ที่บ้านเขาชอบมีส้มตำฝีมือน้ำ รสมีอิมพ์เดียวกับเดียน เสียตายไม่ค่อยจะมีเวลาลงมือเอง” ตาเหลือบมองแกงในถุง” เหลือเนื้อขึ้นสองชิ้น ลดให้หน่อยก็แล้วกัน เราคนกินเอง” หล่อนเปลี่ยนท่าที่เป็นยิ้มแยมอย่างสนิทสนม

“ไม่เป็นไรค่ะ เนื้อได้นิดหน่อย...น้ำแกงนี่แถม สำหรับอาจารย์คิดแค่ 10 บาทเองค่ะ” แม่ตอบอย่างรู้เท่าทันความคิดของลูกค้า

“แม่ขา ท่านนายอำเภอภาณุวัฒน์ฯ บอกมาว่า สมาคมแม่บ้านของจังหวัด เขาจัดประกวด แม่ผู้เสียสละ นายอำเภอเล็ง ๆ แม่ไว้คนหนึ่ง

และจะให้ปลัดฯ มาเก็บข้อมูลที่บ้าน” หมูลูกของแม่คนหนึ่งเริ่มต้นขึ้น ขณะอยู่กันพร้อมหน้าพร้อมตาในยามค่ำ

“ลูกก็บอกเขาไปก็แล้วกัน แม่เองเรียนมาน้อย ความรู้แค่เพียงชั้น ป.4 ลูกก็ตั้ง 10 คน สังคมอื่นโตแม่ก็ไม่เคยรู้จัก จะทำอะไรกับเขาได้ ส่งไปก็คงเสียเวลาเปล่า” แม่ทักท้วง แต่ก็อดยิ้มให้กับลูก ๆ ที่ยังมีผู้คนเห็นคุณค่า

“ก็ไมรู้ล่ะ...เขาดามมายังไง แม่ตอบไปตามจริงก็แล้วกัน เขาก็ว่ากันไปตามเนื้อผ้านะแหละแม่” เลิกอธิบาย

“แม่ต้องทำอะไรบ้างละลูก” แม่ถามกลับ มือสาละวนปอกกระเทียมไปพลง

“แม่ไม่ต้องทำอะไรหรอก..ไม่ต้องหาเสียง ไม่ต้องออกไปแสดงบนเวที” น้อย น้องคนที่ ๑ สอดแทรกขึ้นด้วยอารมณ์ขัน พลอยทำให้ทั้งเลิกและตีมหัศจรรย์ตาม จนแม่อดยิ้มตามไปด้วยไม่ได้

“ได้ข่าวว่า มีผู้ส่งชื่อนำเข้าประกวด แม่ผู้เสียสละด้วยใช่ไหมไหมจะ?” อาจารย์สุวรรณ กล่าวก่อนจะแว่วเวียนมาซื้อหากับข้าวตามปกติ “คงได้ผ่านเข้ารอบนะค่ะ” หล่อนยิ้มเห็นโรฟัน ไม่แนใจว่าเป็นความชื่นชมหรือเย้ยหยัน

แม่ตักแกงพลง ตอบกลับสีหน้าเรียบเฉย

“ปลัดก็แค่มาสอน ๆ ถาม ๆ ดู ฉันท้องไม่สนใจอะไรหรอกค่ะ และไม่หวังอยากได้อะไรกับเขา ไ้เราก็แค่คนหาเช้ากินค่ำ ดุยังงี้ก็ไม่ใช่เราที่จะไปได้รับรางวัลอะไรกับเขาหรอก” แม่อดมุดกพลง

หันไปทักทายลูกค้าที่ผ่านไปมา

สุดท้ายผลก็ออกมาตามคาด ที่แท้อาจารย์สุวรรณฯ ก็เป็นผู้หนึ่ง
ที่อยู่ในรายชื่อ และได้รับเลือกเป็นแม่ผู้เสียสละ

แม่แม่จะไม่ค่อยติดตามเหตุบ้านการเมืองนัก ถ้าพูดถึงการทำ
หน้าที่พลเมืองดีและเสียภาษี หรือใช้สิทธิเลือกตั้ง แม่ไม่เคยบกพร่อง
แต่...สุดท้าย การเมืองก็เล่นงานแม่จนได้

ในที่สุด นิด น้องชายคนที่ 10 จบจากมหาวิทยาลัย ภาระหนัก
ของแม่ก็จบสิ้นลง ลูกทุกคนขึ้นฝั่งได้สำเร็จ

ลูกของแม่ทั้ง 10 คนต่างรับราชการ และรู้ว่า แม่แม่จะไม่ได้โล่
รางวัลเกียรติคุณในครั้งนั้น แต่ทุกคนก็ภูมิใจในตัวแม่ และยึดถือ
แนวทางทำดีเพื่อดี มิใช่ทำดีเพียงเพื่อให้มีคนยกย่อง ทุกคนต่างประทับใจ
กับความเห็นของแม่ซึ่งเคยกล่าวว่า

“โล่รางวัลแค่นั้นเดียว แม่ไม่ต้องการหรอก ถึงมีมาก็ไม่ภาคภูมิใจ
เท่ากับโล่รางวัลที่ลูกของแม่มอบให้ อาจจะไม่เห็นผู้ใดเห็น แต่ลูกก็รู้ว่าแม่
สัมผัสได้ทั้งยามหลับและตื่น และแม่หวังใจว่าลูกของแม่จะได้รับโล่
เกียรติยศนี้จากรุ่นหลานๆ ของแม่ต่อไป”

ในความพว้าเลือนผ่านม่านน้ำตา ต็มเห็นเพียงภาพพ่อและแม่ยิ้ม
ให้ แต่ที่ร่ายรอบหน้าหลัง เห็นเป็นเพียงโล่รางวัลที่แสงงาม

ตี๋ม ตื่นจากภวังค์ สำนึกคืนกลับสู่ปัจจุบัน รู้ดีว่าบัดนี้พ่อและแม่
ได้หยุดภารกิจอันหนักอึ้งไปแล้วชั่ววันจันทร์ แม้นท่านทั้งสองเกิดในชาติ
หนึ่งภพใด ขออย่าได้เหน็ดเหนื่อยเช่นที่แล้วๆ มา เพียงระลึกไว้ ดวงตา

ของเธอก็ชิมรินด้วยหยาดน้ำ ในภาพพว้า ตาแม่ดูมีประกายแยมยิ้ม
ปลอบขวัญ ดังจะให้สติเตือนให้รับรู้ ว่า 10 ชีวิตลูกๆ ของแม่ที่เป็นคนดี
ของสังคมนี้แหละ คือโล่รางวัลอันยิ่งใหญ่ ซึ่งแม่บรรจงมอบไว้แก่แผ่นดิน
ทั้งมีความหมายทรงคุณค่าเหนือกว่าการตัดสินของคณะกรรมการชุดใด.

เรื่องต้นการเมือง
ระดับนักเรียน

Legislative Institutional Repository of Thailand

แม่หลบตา รู้ดีว่าลูกชายคิดอะไร ...เมื่อไรแม่จะหย่า
กับเขาสักที จะต้องทนเจ็บไปถึงไหนกัน... ไม่ทำงานไม่สูงส่ง
กับใคร กินเหล้าเมามาย ทูบตีเมีย ตีนส่าย มีอะไรที่จะ
ทำให้ผู้ชายแ่กว่านี้อีกเล่า วงจรชีวิตแต่ละวันที่แสนสกปรก
บุญตายังเกลียดผู้ชายคนนี้ด้วยอีกเหตุผลที่ไม่อยากยอมรับว่า
เขาคอนันทำให้บุญตาอ่อนแอเพราะช่วยแม่ไม่ได้

รางวัลรองชนะเลิศ

...ผู้พิทักษ์...

เด็กหญิงนิลบล บุตรไชย

ที่องศาที่แห้งผากเห็นเป็นรอยแยกของพื้นดินมีต้นข้าวสีน้ำตาล
เหลืองแกว่งไกวตามแรงลม ขณะนี้เป็นเวลาเย็น ฟ้าเป็นสีส้มจากที่เคย
เป็นสีฟ้ามาก่อน รอยต่อของทั้งสองสีเป็นสีม่วงอาจเป็นภาพที่น่าตื่นตา
ของชาวกรุง แต่มันตอกย้ำความหดหู่ของชีวิตหนึ่งที่กำลังเคลื่อนที่อยู่
บนถนนลูกรังในแผ่นดินชนบทนี้ บุญตา..ยากนักที่จะบอกว่าเขารู้สึก
อย่างไรจากสีหน้าของเขาคอนันมันไร้ความหมาย มีเพียงเท่าทั้งสองที่

ยังคงก้าวไป สายตาเด็กชายมองเงาศีรษะของตนเอง แต่จิตใจมิได้จจจ่ออยู่กับภาพที่เห็น จริง ๆ แล้วสิ่งที่เด็กบ้านนอกอย่างเขาพึงคิดมีเพียงไม่กี่อย่าง เรื่องการงานก็คงไปได้ไม่ห่างไกลจากดินแดนด้อยความเจริญนี้ ไม่ควรคิดหวังความก้าวหน้าใดๆ บุญดารู้ด้วยตัวเองดีว่าตอนนี้เขาคრุ่นคิดอยู่กับเรื่องเดียวเท่านั้น เขา..ไม่อยากกลับบ้าน ขณะที่เท้าก้าวไปเรื่อยๆ จิตใจกลับต่อต้าน... ไม่อยากกลับไปเห็นสภาพแม่ สิ่งที่เขาคนนั้นทำกับแม่ ผู้หญิงคนสำคัญที่สุดที่ถูกผู้ชายอย่างเขาควรปกป้อง แต่เขาทำไม่ได้ เขาช่วยแม่ไม่ได้ ดังนั้นจะกลับไปอย่างไร หรือจะไปที่ยื่นไปให้ไกลๆ จะได้ไม่ได้ยินเสียงที่น่าเจ็บปวด.. ถึงจะคิดอย่างนั้น แต่จะทำอย่างไรได้ด้วยความเป็นห่วงแม่ถ้าสิ่งที่คิดมันเกิดขึ้นอย่างน้อยได้กลับไปช่วยทำผลก็ยังดี เป็นเหตุผลให้ยังคงมุ่งหน้าต่อไป

บุญดาสะดุ้งเล็กน้อยเมื่อได้ยินเสียงตึงตังที่ภาวนาในใจขอให้มันไม่เกิดขึ้น ขอให้ไม่ใช่...ขอให้ไม่ใช่...เสียงนั้นขาดหายไปเมื่อบุญดามาถึงหน้าบ้าน เขารีบวิ่งเข้าไปประคองแม่ขึ้นมาจากพื้นดินกรวดหยาบที่บ้านใด...แม่คงตกลงมาจากบนบ้าน...เขารั้งแกมแม่อีกแล้ว บุญดาทำอะไรมากกว่านี้ไม่ได้เลย..มากกว่าประคองแม่ขึ้นมา

“แม่...เลือดออกนี่”

“ช่างท่าแม่ง...แม่เอ็งห้ามซำกินเหล้า..”

เขาก็กแล้ว...พ่อเลี้ยงของบุญดาเอง

“อ...ม.....แม่ไม่เป็นไรลูก...ขึ้นบ้านนะ”

บุญดาใช้นิ้วปาดเลือดสีแดงใต้จมูกหญิงสาวผู้เป็นแม่ ผิวหน้า

หยาบกร้านของเธอบอกว่าเจ้าของผ่านชีวิตหนักหนามาเท่าใด

“ไม่เป็นไรนะแม่ มีแผลมัย ขึ้นไปข้างบนกัน”

เด็กชายพุงแม่ขึ้น

“เหล้า...ซำจะเอาเหล้า”

ชายมีอายุท่าทางไม่เป็นโล้เป็นพาย ยืนเซไปเซมา ปากก็เรียกหาหน้าเม้าที่ดื่มอยู่เป็นประจำ ของเหลวที่เปลี่ยนนิสัยเขาจากคนเอาการเอางานเป็นชายซี้เหล้าโสโครก ...บุญดาไม่พูดอะไร รู้สึกเหมือนอยากร้องให้กับความไม่เอาไหนของตัวเอง แต่ไม่..เขาอ่อนแอแค่นี้ ก็พอแล้ว เขาพาแม่เดินผ่านพ่อเลี้ยงที่ยืนอยู่หน้าบันไดชั้นบนสุด มือหยาบสกปรกที่ไม่ได้ใช้ทำงานมานานทั้งเสื้อลูกเลี้ยง บุญดาหันมาแต่สายตามองไปทางอื่น

“เดี่ยวเอ็งพา...แม่...เอ็งไปทำอะไรก็ไปทำซะนะโว้ย แล้วรีบเอา...เหล้า...มาให้ซำ”

ผู้ฟังไม่ตอบรับ

“ไปชะลูกแม่ดูแลตัวเองได้”

บุญดาพยักหน้ามองดูแขนแม่ที่เจ้าของคล่าอยู่ยาวนานสองนาน ได้แขนเสื้อที่ยาวลงมาคลุมทั้งแขนนั้น หวังว่ามันจะเป็นแค่อรอยฟกช้ำ เขาต้องทนเห็นแม่เป็นแบบนี้อีกนานเท่าใด อะไรก็ได้ที่ช่วยให้แม่และเขาหลุดพ้นจากสภาพแยะอย่างนี้เขาจะเลือกมันเพื่อให้ผู้หญิงที่สำคัญที่สุดได้ปลอดภัย

บุญดาอยู่บนที่นอนโยมะพร้าวเก่าๆ ที่ปูทับด้วยผ้าห่มเพราะมัน Legislative มีลิขสิทธิ์สงวนโดย Repostitoy.com ที่โอนสิทธิ์ให้พ่อ

ลี้ยงแล้วเขาก็รีบอาบน้ำด้วยหวังให้หัวถึงหมอนโดยเร็ว เขาเชื่อว่าการนอนหลับทำให้ความกังวลหยุดทำงานไปช่วงหนึ่ง แต่คราวนี้...หรือต่อให้เป็นคราวอื่น หรือก่อนหน้านี ก็น้อยครั้งนักที่เขาจะหลับลงพร้อมับสมองที่ยังคิดถึงอิสรภาพของเขาและแม่ หลายเดือนแล้วที่แม่ย้ายเข้ามานอนมุ้งเดียวกับเขา ตั้งแต่ที่พ่อเลี้ยงเริ่มกินเหล้าหนักขึ้น

“ยังไม่หลับอีกหรือลูก...หลับซะเถอะ แม่ไม่เป็นไรหรอก”

แม่คลานเข้ามาในมุ้งและล้มตัวลงนอน

“แม่ เหนื่อยหรือเปล่า”

บุญตาถามแม่ ผู้ถูกถามหลับตา เห็นผ้าบนใบหน้าที่มาจากกรรไกรทนต์ตัดทนต์ในสวนผลไม้เล็กๆ ที่ไม่มีที่ท่าว่าจะไปได้เรื่องมาหลายปี แต่ก็ยังทนทำอยู่ ด้วยเหตุเพียงเพื่ออยากรักษาไว้ให้ลูกและปิ่นที่ระลึกลงถึงสามผู้ล่วงลับ

“แม่ไม่เหนื่อยหรอก แต่ยังงั้นบุญตาก็ต้องตั้งใจเรียนนะ เพื่อแม่”

เธอพูดเอื่อย ๆ

“แค่นี้เองหรือ มีอย่างอื่นอีกมั๊ยแม่”

“หืม...ก็เป็นเด็กดีก็แล้วกัน แม่ขอแค่นี้แหละ”

“ไม่ใช่...แม่ อย่างอื่นล่ะ”

“ไม่มีแล้วลูก”

บุญตาเห็นว่าคำว่าย่อย่างอื่นของเขาที่ถามแม่มันตอกย้ำความไม่เอาไหนของเขาเพียงใด เขาอยากจะฟังว่าแม่ต้องการให้เขาปกป้องแม่จากอห้ำของพ่อเลี้ยงบ้าง จะได้ไม่รู้สึกเหมือนตัวเองอ่อนแอ ทำอะไรไม่ได้...อย่างที่เขา รู้สึกอยู่

“มันต้องได้ซักวันล่ะนะ”

เขาปลอบใจตัวเองแล้วชมตานอน...ถึงจะบอกตัวเองอย่างนี้แต่มันก็ไม่ได้ช่วยอะไรเขาเลย

เมื่อคืนเขาตื่นมากลางดึกหลายครั้งเป็นอย่างนี้ตั้งแต่เมื่อไหร่ก็ไม่รู้ รู้เพียงแต่ว่าเขายังกังวลอยู่กับเรื่องเดิม

“จะไปโรงเรียนแล้วหรือลูก”

เสียงของแม่ดังมาจากข้างหลัง ขณะที่บุญตากำลังผูกเชือกรองเท้า เขาหันหลังไปหาต้นเสียง

“แม่จะเอาอะไรหรือเปล่า”

“เปล่าหรืออก ไม่ได้ลืมอะไรนะลูก”

แม่ถามเขาอย่างนี้ทุกวัน บุญตาหน้าเฉย

“ไม่ลืมนี่”

และคำถามหนึ่งเขาถามแม่ทุกวันเช่นกัน แต่ไม่ได้หวังคำตอบ จุดประสงค์ของการถามคือต้องการย้ำถึงความ “ไม่มีดีอีกแล้ว” ของพ่อเลี้ยง

“แม่...เขาล่ะ”

“ใคร...อ้อ ยังไม่ตื่น”

แม่หลบตาว่าดีว่าลูกชายคิดอะไร...เมื่อไรแม่จะหย่ากับเขาลักที่ จะต้องทนเจ็บไปถึงไหนกัน... ไม่ทำงานไม่สูงลิ้งกับใคร กินเหล้าเมามาย ทุบตีเมีย ตื่นสาย มีอะไรที่จะทำให้ผู้ชายแยกจากนี้อีกเล่า วงจรชีวิตแต่ละวันที่แสนสกปรก บุญตายังเกลียดผู้ชายคนนี้ด้วยอีกเหตุผลที่ไม่อยากยอมรับว่า เขาคงนั้นทำให้บุญตาอ่อนแอเพราะช่วยแม่ไม่ได้

ผลัดวันประกันพรุ่ง บุญตาสั่งเสียพ่อเลี้ยงต่อหน้าแม่ทุกวัน

เดินไปพร้อมกับความคิดที่เพิ่งผุดขึ้นมาใหม่ว่า ถนนสายนี้คือถนนสายแห่งชีวิตของตน ...เดินไปกลับซ้ำๆ ซากๆ เต็มไปด้วยก้อนกรวด ขรุขระและยาวนาน จนต้องสลัดความคิดนี้ไปเมื่อมาถึงหน้าโรงเรียนสถานศึกษาเดียวในหมู่บ้านชนบทนี้ แม้จะมีสื่อการเรียนรู้ที่สภาพไม่สู้ดี อาคารเรียนเริ่มชำรุด เพราะไม่มีงบประมาณจากภาครัฐเข้ามาพัฒนา มีบุคลากรเพียงไม่กี่คน แล้วยังมีคนที่ทำงานจริงๆ น้อยกว่านั้นอีก แต่ก็ใช่ว่าที่หนึ่งที่บุญตาจะได้หลบหนีจากความกังวลกับสิ่งเดิมๆ มาตั้งหน้าตั้งตาทำอีกสิ่ง คือ...เรียน อย่างที่บอกไว้แล้วว่าบุญตาเข้าใจดี เด็กบ้านนอกอย่างบุญตาคงไปไหนได้ไม่ไกลจากที่นี้อยู่แล้ว แต่ได้รู้บ้างก็ยังดีกว่าไม่รู้อะไรเลย สำหรับที่นี่ ครอบครัวบุญตาก็ไม่ได้ยากจนหรือร่ำรวยอะไร แค่พอกินอยู่ได้ไม่ขัดสนมาก เป็นเหตุผลให้ยังคงเรียนต่อไป

วิชาแรกที่เรียนเป็นวิชาสังคม ชายหนุ่มอายุราว 30 ต้นๆ เดินข้ามธรณีประตูเข้ามาในห้องหลังจากที่ปล่อยเด็กนักเรียน 14 คนรอสักพักหนึ่งในมือมีหนังสือเล่มเล็ก ๆ ที่บุญตาไม่เคยเห็นคงเป็นสมบัติของครูเขาเอง คุณครูสมหมาย

“นักเรียน วันนี้ครูสุดาลาป่วย ครูมาสอนแทนนะ ครูไม่รู้ว่าคุณครูสุดาเขาสอนถึงไหนแล้ว เอาอย่างนี้แล้วกัน ครูมีหนังสือรัฐธรรมนูญฉบับ...อะไรละเนี่ย”

ครูสมหมายมองปกหนังสือที่ถืออยู่กวาดสายตาดูจนวนอย่างลวกๆ แล้วหันมามองนักเรียน

“เอาเป็นว่า เอ่อ...รัฐธรรมนูญ หมายถึง กฎหมายสูงสุดของประเทศนะ”

นักเรียนมองครูอย่างสงสัยบุญตาก็เช่นกันอธิบายแค่นี้เขาไม่รู้เรื่องหรอก

“ทีนี้วันนี้ที่ครูเอานี้มาก็เพราะว่าเกิด เอ่อ...ครูมีธุระต้องไปจัดการก็เลยเอานี้มาให้ให้นักเรียนอ่านไปก่อนนะ พ้ออ่านกันได้นะ พยายามทำความเข้าใจหน่อย เอ่อ...เธอชื่ออะไรนะ”

ครูสมหมายถามเพื่อนนักเรียนของบุญตาที่อยู่ใกล้ๆ ตัว

“มานะครับ”

“ดีมาก มานะ เธอเริ่มอ่านจากตรงนั้นนะ สิทธิและเสรีภาพของชนชาวไทย ใกล้ตัวดี”

มานะพยักหน้า เจ้าตัวออกจะงงนิดหน่อยแต่ก็ทำตาม

“เอาละครูไปแล้วนะ สวัสดีนักเรียน”

ครูสมหมายกล่าวอำลาแล้วรีบเดินออกจากห้องไป ทั้งนักเรียนไว้กับความงง ครูคนนี้ก็ถูกย้ายมาจากตัวเมืองของจังหวัดใกล้ๆ บุญตาคิดว่าคุณครูคงไม่ยอมสอนเด็กบ้านนอกอย่างเขา เด็กที่นี้เข้าใจอะไรยากกว่าเด็กในเมืองโอกาสที่จะไปได้ดีคงมีน้อย นอกจากจะเป็นลูกเศรษฐีตั้งแต่ย้ายเข้ามาครูไม่เคยสอนเต็มคาบสักครั้งเดียว แล้วนี่ก็เอาเรื่องอะไรมาให้อ่านก็ไม่รู้ เด็กชายหัวคาง สายตามองออกไปนอกหน้าต่างไม่ได้สนใจฟังสิ่งที่คุณครูฝากเพื่อนให้อ่านให้พวกเขาฟัง...ไม่เกี่ยวกับเราสักหน่อย เดี่ยวรอให้คุณครูสุดาหายป่วยแล้วทวนให้ก็ได้ ยังงะก็รู้เรื่องอยู่แล้วอีกอย่าง เรื่องกฎหมายอะไรนั้นก็ไม่จำเป็นอยู่แล้ว เขาคิดไปเรื่อยเปื่อย

“โอ้ย อ่านไปไหนแล้ววะ บุญตา เบื่อกันออกมายัง”

เสียงเรียกจากเพื่อนจุดความคิดบุญตาให้มาอยู่ที่ปัจจุบัน
“อะไร”

เขาหันไปถามผู้เรียก

“ข้าถามว่าเอ็งอ่านออกมั๊ย ไหมไหววะ คอแห้ง โอ๊ย”

มานะพูดพลางเอามือจับคอตนเอง

“ไม่รู้สิ”

“เออนำ มาอ่าน มาอ่านแทนข้าที่เหอะ ตรงนั้นตรงนี้”

บุญตาจับหนังสือเล่มเล็กจากเพื่อน มานะเป็นเพื่อนสนิทคนหนึ่ง

ของเขา

“เรื่องแค่นี้เอง ข้าอ่านออกหรวก”

บุญตาบอกเพื่อน ว่าแล้วก็อ่านต่อจากที่มานะบอก

“ฟังต่อ ๆ... มาตรา 31 บุคคลย่อมมีสิทธิและเสรีภาพในชีวิตและ
ร่างกาย การทรมาน ทารุณกรรม หรือการลงโทษด้วยวิธีการโหดร้ายหรือ
ไร้มนุษยธรรม จะกระทำมิได้.....”

เหมือนสวรรค์ประทาน น้อย่างไรเล่า เรามีกฎหมายคุ้มครอง บุญ
ตาทวนสิ่งที่เพิ่งอ่านไปเบา ๆ หลังจากที่ไม่ได้สนใจสิ่งที่เพื่อนอ่านให้ฟัง

“บุคคลย่อมมีสิทธิและเสรีภาพในชีวิตและร่างกาย การทรมาน
ทารุณกรรม หรือการลงโทษด้วยวิธีการโหดร้ายหรือ ไร้มนุษยธรรม จะ
กระทำมิได้.....บุคคลย่อมมีสิทธิและเสรีภาพในชีวิตและร่างกาย
การทรมาน ทารุณกรรม หรือการลงโทษด้วยวิธีการโหดร้ายหรือ ไร้
มนุษยธรรม จะกระทำมิได้”

หลังจากนั้นทั้งวันไม่ว่าอะไรผ่านเข้ามาบุญตาก็ไม่รับรู้ทั้งสิ้นสมอง

ของเขาวนเวียนอยู่กับประโยคเดิม...บุคคลย่อมมีสิทธิและเสรีภาพใน
ชีวิตและร่างกาย การทรมาน ทารุณกรรม หรือการลงโทษด้วยวิธีการ
โหดร้ายหรือ ไร้มนุษยธรรม จะกระทำมิได้.....เขาสามารถใช้สิ่งนี้
อ้างกับพ่อเลี้ยงได้ เขาจะปกป้องแม่ได้ ไม่ต้องกลัวอะไรอีกแล้ว

“ตามจริง ๆ ...วันนี้เอ็งหน้าเป็นทั้งวันเลย ไอ้ที่ครูสมหมายเอามา
ให้อ่านเอ็งรู้เรื่องหรือวะ”

มานะถามขณะกำลังออกจากโรงเรียน

“ก็ไม่รู้ละ ข้าเจอแล้ว”

บุญตาตอบโดยไม่รู้ตัว

“เจออะไร”

“เอ็งไม่รู้หรือ ข้าไปนะ”

บุญตาวิ่งเพื่อที่จะถึงบ้านโดยเร็ว ถนนลูกรังสายนี้ตอนนี้ไม่เหมือน
เมื่อวานแล้ว ไม่เหมือนเมื่อเช้าด้วย ถึงจะมีแต่ก้อนกรวด ถึงจะขรุขระ ถึง
จะยาวนาน แต่ต่อจากนี้บุญตาสามารถจะเดินไปเรื่อย ๆ โดยไม่ต้อง
กังวลอีกแล้ว แม่จะไม่เป็นไร เขาก็จะไม่เป็นไร

เสียงตึงตังเหมือนเดิมยังคงอยู่เมื่อบุญตาเริ่มเข้าใกล้บ้านเรื่อย ๆ
ครั้งนี้เป็นครั้งสุดท้าย

“แม่”

บุญตาตะโกนสุดเสียง เมื่อเห็นแม่หมอบอยู่กับบันไดและพ่อเลี้ยง
ใช้เท้ากระแทบโดนแขนของแม่ข้างเดียวกับเมื่อวาน แต่แม่ไม่เคยร้องเลย
สักครั้งเดียว คราวนี้ยิ่งกว่าครั้งที่แล้ว แม่บุญตาจะตะโกนเขาก็ยังไม่ยอม

หยุด

“หยุดนะ วันนี้ไม่เหมือนเดิมแล้วนะ คุณเลิกรังแกแม่ผมได้แล้ว”
พ่อเลี้ยงหันมา

“อะไรของเอ็ง...เอ็งจะทำอะไรได้ ...ไม่ต้องพูดมาก ไปเอาเหล้ามา
ครวบน้ำข้าเอาจริงนะโว้ย ...ถ้าไม่รีบ ..แม่เอ็งแขนหักแน่ เมื่อก่อนก็...เขี้ยว
ทั้งแขนเลย ฮะฮะ...”

พูดพลางเธอเอ็กอ้าก...ครวบน้ำบุญตาไม่ยอมแล้ว เขาวิ่งเข้าไป
ผลักพ่อเลี้ยงล้มลงแล้วพุงแม่ขึ้นมา

“ไม่ได้แล้ว แม่ เรามีกฎหมายคุ้มครอง ไม่ต้องไปยอมเขาก็ได้”

“บุญตาอย่าเลยลูก ไปเอาเหล้า..”

แม่ล้มเพราะแรงเท้าของพ่อเลี้ยง บุญตาก้มลงไปประคองแม่แล้ว
หันมาหาพ่อเลี้ยง

“มึงเดี๋ยวนี้มึงกล้าสอนลูกมึงให้ท้อกะกูใช้มัยมึงอยาก...ตายใช้มัย”

เขากระต๊อบที่หัวไหล่ข้างเดิม บุญตาคว่ำนมวกที่พ่อเลี้ยงเคยใช้
ที่วางอยู่ข้างโถงขึ้นมาแล้วหันด้านคมไปยังเจ้าของมันเขาตัดสินใจจะ
ใช้ฉมวกแก้ปัญหาทั้งหมดที่คาใจเขามานาน...ไม่ใช่มันไม่ใช่ฉมวก มัน
คือสิทธิของเขา มันใจสิ รัฐธรรมนูญคือกฎหมายสูงสุดนะ มาตรา 31
บุคคลย่อมมีสิทธิและเสรีภาพในชีวิตและร่างกาย การทรมาน ทารุณกรรม
หรือการลงโทษด้วยวิธีการโหดร้ายหรือไร้มนุษยธรรม จะกระทำมิได้...”

“หยุดเดี๋ยวนี้ คุณรังแกแม่ไม่ได้อีกแล้ว ไปซะ”

“แล้วมึงจะทำไม มึงจะทำอะไรกู”

เขากระต๊อบเท้าอย่างแรงบนแขนแม่หลายครั้ง

“โอ๊ยหยุดที บุญตา....ลูก”

เป็นครั้งแรกที่แม่ร้อง แม่ต้องการให้เขาช่วย เขาตัดสินใจแล้ว

“มึงจะ...”

ปลายฉมวกแทงเข้าที่ท้องส่วนขวาของพ่อเลี้ยงครึ่งหนึ่ง บุญตา
ไม่ได้ดึงออก ชายแก่ล้มเซไปล้มกองอยู่บนบันได

“บุญตา...ลูก ทำอะไร”

แม่ร้องให้ ร่างที่ไร้ลมหายใจของพ่อเลี้ยง บัดนี้ไม่มีกำลังทำร้าย
แม่อีกแล้วตลอดกาล บุญตาประคองแม่ขึ้นมา แม่จับมือบุญตากำไว้แน่น

“นี่ไงแม่ กฎหมายคุ้มครองเราอยู่ ไม่ต้องกลัวนะ”

แม่มองบุญตา ร้องไห้ไม่หยุด

“ลูก...ทำอะไร...บุญตา...ลูกทำอะไร”

บุญตาใช้มือปาดหน้าตาของผู้เป็นแม่ เขาไม่ได้บ้า เขารู้ตัวเองดีว่า
ทำอะไร ก็นี้ไม่ใช่หรือ จุดประสงค์ของ “รัฐธรรมนูญ” บุญตาปกป้องแม่ได้
ปกป้องผู้หญิงคนเดียวที่สำคัญที่สุดสำหรับลูกผู้ชายอย่างเขาได้ อะไร
จะสำคัญกว่านี้อีก

เสียงจ๊อกแจ๊กจ๊อแจในตลาดสดคือสิ่งธรรมดาของสังคมนี้ แต่วัน
นี้ไม่ใช่

“อើ พวกเราตัวใหม่อ๊แก้วมันตายแล้วนะ”

เสียงแม่ค้าผักขนาดใหญ่ในตลาด

“ได้ใจละป้า ทำไมตายง่ายจัง”

“ข้าก็ไม่แน่ใจนะ เห็นเขาว่าไอ้บุญตาลูกอ๊แก้วมันเอาฉมวกแทง

พ่อเลี้ยงสินใจ

วรรณกรรมการเมืองรางวัลพานแว่นฟ้า ครั้งที่ ๓

“คนอย่างไอนั้นก็น่าตายอยู่หรอก รังแกอีแก้วบ่อย ๆ ลูกมันก็ฆ่า
เอานะสิ”

“แต่เห็นมันพูดว่า รัต-ท่า-มะ-นุ อะไรเนี่ยล่ะ มันอะไรวะ”

“รัฐธรรมนูญ”

อีกเสียงหนึ่งเสริม

“เออ เอ็งรู้หรือ มันคืออะไรวะ”

“ไม่รู้สิ ฉันแค่เคยได้ยินมานะนะ จะอะไรก็ช่าง มันไม่เกี่ยวกับ
พวกเรา ๆ หรอก ฉันว่า”

ขณะนี้เป็นเวลาเย็น ท้องฟ้าเป็นสีส้มจากสีฟ้า รอยต่อของทั้งสอง
สีเป็นสีม่วง มันไม่สามารถสร้างความหตุหุ้ให้นุญตาได้อีกแล้ว แม่ของเขา
แม้จะยังร้องไห้ แต่ก็จะปลดปล่อยจากเขาคอนั้น ... จากนั้นถึงตลอดกาล

Legislative Institutional Repository of Thailand

สำหรับผมแล้ว ถึงแม่พ่อจะพ่ายแพ้การเลือกตั้งระดับ
ตำบลก็ไม่ใช่เรื่องที่น่าสนใจมากนัก ประเด็นมันอยู่ที่ว่า พ่อ
ได้ช่วยให้ผมเห็นถึงแง่มุมที่แตกต่างของการเมืองและ
นักการเมืองต่างหาก และถ้าเป็นไปได้ผมก็จะทำให้คนอื่น
โดยเฉพาะอย่างยิ่งเพื่อนๆ ของผมได้เห็นในสิ่งที่ผมได้เห็น
จากพ่อเช่นเดียวกัน

รางวัลชมเชย

แง่มุมที่แตกต่าง
ศุภชัย ขุนจร

1

หลายคนบอกว่านักการเมืองเป็นพวกเจ้าเล่ห์ หากความจริงใจได้
ยาก ดังที่มีคำกล่าวถึงพฤติกรรมของคนในแวดวงการเมืองว่า “ไม่มี
มิตรแท้และศัตรูที่ถาวร” ซึ่งอาจตีความได้ว่าคนที่คลุกคลีอยู่ในแวดวง
การเมืองพร้อมที่จะแปรพักตร์ และทำเป็นลืมเรื่องราวในอดีตได้เสมอ
หากว่าผลประโยชน์ในปัจจุบันลงตัว

Legislative Institutional Repository of Thailand

การเลือกตั้งในแต่ละครั้ง บรรดาผู้ลงสมัครรับเลือกตั้งก็มักจะถูกกล่าวหาจากสื่อมวลชนไว้ก่อนเสมอไม่ว่าจะชนะหรือแพ้ว่าใช้วิธีการสกปรก สาดโคลน ชื้อเสียง งดเอากลวิธีทุกรูปแบบทั้งวิชามาร วิชาเทพ เพื่อเอาชนะคู่แข่งให้ได้

พ่อผมเป็นนักการเมืองระดับท้องถิ่นที่เจอข้อกล่าวหาทำนองนี้เป็นประจำ บางทีพ่อได้แต่ส่ายหน้าเพราะไม่รู้จะทำอย่างไรดี แต่บางทีพ่อก็จะพยายามอธิบายให้คนอื่น ๆ ฟังอย่างอดทนว่านักการเมืองไม่ได้เหมือนกันทุกคน จะกล่าวอะไรแบบเหมารวมไม่ได้ และนักการเมืองก็เป็นคนเหมือนคนอื่น ๆ ที่รู้สึกเจ็บ รู้สึกท้อแท้ได้เหมือนกัน ส่วนการเมืองก็ไม่ใช่เรื่องลึกลับซับซ้อนที่คนอื่นเข้าใจไม่ถึง หากแต่เป็นเรื่องที่เกี่ยวกับชีวิตประจำวันของทุกคน จะมาทำเป็นรังเกียจจริงจังและไม่ใส่ใจไม่ได้

เมื่อเอ่ยถึงคำว่าการเมือง เพื่อน ๆ ของผมซึ่งเป็นคนรุ่นใหม่หลายคนออกอาการเบื่อหน่ายอย่างไม่ปิดบัง และบอกว่าทางที่ดีอย่าไปข้องเกี่ยวเลยดีกว่าเพราะมันเป็นเวทีของคนจำพวกหนึ่ง เป็นเวทีของคนทีหน้าด้าน และการคดโกงทุกรูปแบบ มีแต่พวกเขี้ยวลากดินเท่านั้นที่อยู่แถววงนี้ได้ คนธรรมดา ๆ โดยเฉพาะคนรุ่นใหม่ไม่ควรจะเข้าไปยุ่งเกี่ยว

สำหรับผมแล้ว ทศนะเช่นนี้ของเพื่อน ๆ เป็นสิ่งที่อันตราย เพราะการหันหลังให้กับการเมืองของคนรุ่นใหม่ ๆ ก็เท่ากับการเปิดโอกาสให้การเมืองจมปลักอยู่กับสิ่งเก่า ๆ และการเปลี่ยนแปลงเพื่อนำไปสู่สิ่งที่ดีกว่าก็จะเป็นไปได้ยาก อีกทั้งการเมินเฉยทางการเมืองก็จะทำให้การเมืองถูกผูกขาดด้วยคนไม่กี่คน ทั้ง ๆ ที่การเมืองเป็นเรื่องที่เกี่ยวข้อง

กับชีวิตของทุก ๆ คน

อย่างไรก็ตาม ผมพอจะเข้าใจได้ที่เพื่อน ๆ หลายคนมีทัศนคติต่อการเมืองและนักการเมืองในแง่ลบ เพราะมีตัวอย่างที่ไม่ดีเกิดขึ้นให้เห็นมากมาย ไม่ว่าจะตามหน้าหนังสือพิมพ์รายวัน ในโทรทัศน์ หรือการอภิปรายไม่ไว้วางใจแต่ละครั้ง ที่ฝ่ายค้านจะค้นคว้าเสาะหาข้อมูลเกี่ยวกับการทุจริตคอร์ปชั่นในโครงการต่าง ๆ ของรัฐบาลออกมาแฉ ออกมาโจมตี (หรืออาจใช้คำที่ตีหนอยว่าฝ่ายค้าน “ทำการตรวจสอบ” การทำงานของรัฐบาล”)

กระนั้นก็ตาม ผมอยากจะเสนอว่าพ่อของผมเป็นข้อยกเว้น หรืออย่างน้อยที่สุดผมคิดว่าพ่อผมเป็นนักการเมืองที่ดี แน่ละว่าหลายคนคงคิดว่าผมมีอคติอย่างไม่ต้องสงสัย ว่าผมเข้าข้างพ่อตัวเอง แต่ไม่ว่าใครจะคิดอย่างไร ประเด็นสำคัญมันอยู่ที่ว่าพ่อได้ทำให้ผมได้เห็นด้านที่ดีของการเมืองซึ่งผมไม่เคยได้เห็นมาก่อน และด้านที่ดีของการเป็นนักการเมือง ซึ่งเป็นสิ่งที่ทำได้ไม่ถ่วงนั้ในตัวของนักการเมืองคนอื่น

พ่อผมเคยเป็นนายกองค์การบริหารส่วนตำบลแห่งหนึ่งในจังหวัดภาคอีสาน ที่ค่อนข้างทุรกันดารและห่างไกลความเจริญ ตอนที่พ่อได้รับเลือกให้เป็นนายกองค์การบริหารส่วนตำบลนั้น บางคนบอกว่าพ่อใช้ “กำลังภายใน” โคนล้มฝ่ายตรงข้ามหรือคู่แข่งอีกทีมหนึ่ง ผมไม่รู้ว่าคุณค่า “กำลังภายใน” นั้นแปลว่าอะไร (แต่รู้ว่ามันชวนให้นึกถึงหนังจีน) แต่ก็พอรู้ได้ว่ามันมีความหมายที่ไม่ค่อยจะดีมากนัก

พอเข้ามาทำหน้าที่บริหาร พ่อก็เสนอโครงการอะไรต่าง ๆ มากมายเพื่อนำความเจริญมาสู่หมู่บ้านของตนๆ พ่อส่งโลงไม้กลับบ้าน

เลี้ยงสัตว์เป็นอาชีพเสริมในยามว่างจากการทำนาเพราะการทำนานับวันก็จะยิ่งทำให้จนลง อีกทั้งยังสนับสนุนกลุ่มสตรีให้มีบทบาทมากขึ้นในการหารายได้เลี้ยงครอบครัว พ่อยังริเริ่มก่อตั้งกลุ่มออมทรัพย์ซึ่งพ่อไปได้ความคิดนี้มาจากการไปดูงานทางภาคใต้ที่กลุ่มออมทรัพย์ประสบความสำเร็จอย่างมาก

แต่ถึงแม้จะทำอะไรไปมากมาย และทำให้ด้วยความปรารถนาดีก็ไม่วายโดนขอกล่าวหาว่า “ฮั้ว” กับบริษัทรับเหมาตัดถนนบริษัทหนึ่ง ทั้งที่พ่อพยายามแสดงหลักฐานให้เห็นเพื่อยืนยันความโปร่งใส

ขอกล่าวหาทำนองนี้บางทีก็ไม่ได้มาจากชาวบ้าน หากแต่มาจากหัวหน้าคณะของฝ่ายตรงข้าม หรือบางคนก็บอกว่าพ่อและทีมของพ่อรวมทั้งสมาชิกคนอื่น ๆ รวมหัวกันทุจริตคอร์รัปชัน และว่าพ่อเข้ามาเป็นนายกองค์การบริหารส่วนตำบลก็มีฐานะร่ำรวยขึ้นอย่างผิดปกติ ฯลฯ ผมได้ยินสิ่งเหล่านี้จนชินแต่ผมก็ยังเชื่อมั่นในตัวพ่อ

2

การเมืองระดับท้องถิ่นที่หมู่บ้านของผมนั้น ว่ากันว่าถูกครอบงำจากการเมืองระดับชาติ มีนักการเมืองระดับชาติบางคนลงมาช่วยคนของตัวเองในการหาเสียง แต่พ่อของผมไม่ยุ่งเกี่ยวและไม่มีเส้นสายกับนักการเมืองระดับชาติซึ่งสังกัดพรรคที่กำลังเป็นรัฐบาลอยู่ ข้าพยายังอยู่ตรงข้ามกับนักการเมืองระดับชาติเสียอีก การทำงานจึงค่อนข้างลำบาก และพ่อก็มักจะมาบ่นให้ฟังอยู่เสมอ พ่อเล่าให้ฟังว่า “หน่วยเหนือ” และ “ผู้ใหญ่” จ้องจะจับผิดพ่อ และพยายามทำทุกวิถีทางเพื่อให้พ่อหลุด

จากตำแหน่ง ซึ่งในเวลาต่อมา การเลือกครั้งล่าสุด พ่อก็หลุดจากตำแหน่งนายกองค์การบริหารส่วนตำบลจริง ๆ หลังจากทำงานได้เพียงสมัยเดียว

พ่อเจ็บปวดจากการเลือกตั้งครั้งนี้มาก ความพ่ายแพ้เป็นเรื่องธรรมดา แต่ความพ่ายแพ้ครั้งนี้สร้างบาดแผลให้พ่อไม่น้อย ผมมักจะเห็นพ่อนั่งซึมอยู่คนเดียวหลังจากผลการเลือกตั้งออกมาใหม่ๆ พฤติกรรมที่ผมไม่เคยได้เห็นก็กลับได้เห็น พ่อไม่เคยอารมณ์เสียกับภรรยาและลูก ๆ เลย แต่ตอนที่พ่อรู้ว่าตนเองแพ้ ผมก็ได้เห็นวาทะที่เหมือนเดิมเดิมของพ่อ

พ่อบอกว่าพ่อแพ้เพียงยี่สิบกว่าคะแนนเท่านั้นเอง และเป็นการแพ้ในคืนสุดท้ายก่อนการเลือกตั้ง ก่อนหน้านั้นพ่อเชื่อมั่นว่าทีมของพ่อมีคะแนนนำมาตลอด ซึ่งก็ทำให้พ่อประมาทไป ความประมาทของพ่อบวกกับการที่ฝ่ายตรงข้ามหว่านแจกเงินและซื้อเสียงทั้งทางตรง และทางอ้อมผ่านหัวหน้าคณะทำให้พ่อแพ้ไปที่สุดในที่สุด

อันที่จริงพ่อมีหลักฐานมากพอที่จะ “เอาเรื่อง” ฝ่ายตรงข้ามที่ใช้วิธีการที่ไม่ค่อยสะอาดนัก แต่เมื่อปรึกษาทีมที่ทำงานและกับหลาย ๆ คนแล้ว สุดท้ายพ่อก็ไม่อยากให้เรื่องมันยาว ไม่อยากให้เรื่องมันไปถึงคณะกรรมการการเลือกตั้งประจำจังหวัด และพ่อก็เข้าใจดีว่าการเมืองมันก็เป็นอย่างนี้แหละ มันเหมือนเกมกีฬาที่มีกฎกติกา มารยาทในการแข่งขัน แต่พอถึงระดับหนึ่งแล้ว พอถึงระดับที่จะชี้ขาดเรื่องผลแพ้-ชนะแล้ว ผู้แข่งขันก็วางกฎกติกา มารยาททิ้งไว้ชั่วคราวแล้วก็ถือเอาคติ “ถ้าไม่ได้ด้วยเส้น ก็ต้องเอาด้วยกล ถ้าไม่ได้ด้วยมนต์ ก็ต้องเอาด้วยคาถา” มาแทน

นานทีเดียวกว่าที่พ่อจะทำใจยอมรับความพ่ายแพ้ในครั้งนี้ได้ พ่อบอกว่าพ่อทำดีมาตลอดอุทิศตนเองเพื่อส่วนรวมมาทั้งชีวิต แต่แทบไม่มีใครมองเห็นคุณค่าเลย และสิ่งที่พ่อได้รับกลับมา คือความพ่ายแพ้ที่ค่อนข้างเหลือเชื่อ

“ทำดีก็เสมอตัว” พ่อบอกกับผม “พ่อเคยคิดจะวางมือ แล้วหันไปทำอะไร ทำสวน ให้เวลากับครอบครัว แต่พ่อกลับมาทางนี้แล้ว พ่อเดินทางมาไกลแล้ว จะหันหลังกลับไม่ได้ ถ้ายังไหวอยู่ พ่อก็จะเดินทางสายนี้ต่อไป”

3

ความใส่ใจทางการเมืองของครอบครัวของผมเป็นมรดกตกทอดมาตั้งแต่รุ่นคุณปู่ คุณตาหรือบางทีอาจไกลกว่านั้น

ทวดของผมเคยเป็นกำนันมายาวนาน หลังจากนั้นคุณปู่ก็เข้ามารับช่วงต่อแล้วก็ส่งต่อมายังคุณพ่อ และไม่แน่ว่าผมอาจสืบทอดสิ่งเหล่านี้จากคุณพ่อต่อไป...

ในขณะที่ประวัติชีวิตทางการเมืองของคุณตาอาจโลดโผนตื่นเต้นกว่าทางฝ่ายพ่อเสียด้วยซ้ำไปเพราะในขณะที่คุณปู่เป็นกำนันคุณตาก็เป็น “สหาย” เคยเข้าป่าจับปืนรบกับทหารไทยอยู่หลายปี อีกทั้งยังเคยรบกับคุณปู่ซึ่งอยู่กันละฝ่ายด้วย

แต่ในที่สุด หลังจากอะไรต่าง ๆ มันสงบลงแล้วทั้งคู่ก็มาเป็นเพื่อนกัน คุณตาบอกว่า

“เรามองอะไรแตกต่างกัน แต่ถึงที่สุดแล้วตากับปู่ของเรามีเป้า

หมายไม่ต่างกันนักในแง่ที่ว่าเราต่างอยากเห็นผู้คนมีชีวิตที่ดีกว่าที่เป็นอยู่”
คุณปู่ซึ่งมีอดีตกำนันก็บอกว่า

“ปู่กับตาของเธอเป็นคนบ้านเดียวกัน แต่มีประสบการณ์แตกต่างกัน ปู่คลุกคลีอยู่กับฝ่ายรัฐอยู่กับเจ้าหน้าที่ของทางราชการ ในขณะที่ตาของเธอคลุกคลีอยู่กับอีกฝ่ายหนึ่งซึ่งต้องการล้มรัฐบาลเพราะเห็นว่ารัฐบาลตกที่เอารัดเอาเปรียบคนจน และถ้ายังเป็นอย่างนี้อยู่ต่อไปโดยไม่เปลี่ยนแปลงอะไร คนจนก็จะต้องลำบากอยู่ต่อไป”

ปัจจุบันคุณปู่และคุณตาเสียชีวิตไปแล้ว แต่ทั้งมรดกไว้ให้มากมาย เป็นมรดกที่ใช้อย่างไรก็ไม่หมด เพราะมรดกที่ว่านี้ไม่ใช่เงินทอง แต่เป็นความคิดและแรงศรัทธา ซึ่งช่วยหล่อหลอมผมออกมาให้เป็นอย่างที่เป็นอยู่ในปัจจุบัน

ที่โรงเรียน เมื่ออาจารย์ถามว่ามีใครอยากเป็นหัวหน้าห้องบ้าง ผมก็ยกมือทันที เมื่ออาจารย์มึนงานที่เกี่ยวกับส่วนรวมให้ทำ ผมก็จะรับอาสาทำทันที หรือบางครั้งผมก็เดินเข้าไปหาอาจารย์และถามเกี่ยวกับสังคมและการเมือง เมื่อมีการเลือกประธานนักเรียน ผมก็จัดทีมเข้าสมัคร และก็ได้รับเลือกสมปวารณา บางคนล้อว่าผมกำลังเดินตามรอยพ่อ ซึ่งก็คงจะจริง แต่ถึงแม้ผมจะดำเนินชีวิตตามรอยพ่อ แต่ผมก็มีความคิดอ่านของตนเองซึ่งบางครั้งก็แตกต่างจากพ่อเหมือนกัน

ผมคิดว่ามีอะไรบางอย่างในการเมืองที่ยั่วชวนชวนให้เข้าไปหา ไม่ว่าจะเป็นชื่อเสียงเกียรติยศ การได้รับการยอมรับ แต่พ่อบอกว่าสิ่งเหล่านี้อันตรายและทำให้คนเสียคนได้ง่าย ๆ หากไม่ระวังให้ดี อำนาจมักทำให้คนมัวเมา ส่วนชื่อเสียงก็เป็นมายาที่พร้อมจะจางหายไปได้ทุก

เมื่อ ความดีต่างหากเป็นสิ่งยั่งยืนคงทน การคิดและกระทำเพื่อคนอื่นต่างหากที่เป็นสาระสำคัญของการเมือง การรู้จักใช้การเมืองเป็นเครื่องมือเพื่อยกระดับความเป็นอยู่ของคนและของสังคมต่างหากเป็นสิ่งสำคัญ และต้องยึดถือไว้ให้มั่น

พ่อสอนผมว่า การนำการเมืองเพื่อนำไปทำให้เกิดสิ่งที่เป็นประโยชน์ต่อคนอื่น ๆ นั้นเป็นเรื่องที่ต้องใช้ศิลปะอย่างสูง นักการเมืองต้องมีวาทศิลป์ รู้จักพูดโน้มน้าวคนอื่นแต่ก็ต้องไม่ตลบตะแลง เป้าหมายเป็นสิ่งที่จะต้องยึดถือไว้ให้มั่น และบางกรณีวิธีการก็อาจไม่สำคัญเท่ากับเป้าหมาย หากว่าเป้าหมายนั้นเป็นสิ่งถูกต้อง

4

สรรพสิ่งต่าง ๆ ย่อมมีทั้งข้อดีและข้อเสีย ผมคิดว่าการเมืองก็เช่นเดียวกัน พ่อพยายามชี้ให้ผมเห็นถึงข้อดีหรือแง่มุมที่การเมืองสามารถทำสิ่งดี ให้เกิดขึ้นได้ และพ่อก็ได้ลงมือทำจริง ๆ แม้ว่ามันจะเป็นการปิดทองหลังพระก็ตาม

เมื่อไม่นานมานี้ก่อนหน้าที่พ่อจะแพ้การเลือกตั้ง นายกองค์การบริหารส่วนตำบลครั้งล่าสุด มีนายทุนเข้ามากว้านซื้อที่ดิน จะซื้อไปทำอะไรนั้นในตอนแรกก็ไม่มีใครรู้ แต่ที่รู้ในตอนหลังว่าจะทำเป็นรีสอร์ตเพื่อรองรับการท่องเที่ยว เพราะพื้นที่ในตำบลที่เราอาศัยอยู่ค่อนข้างอุดมสมบูรณ์ด้วยแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติ

ตำบลที่ครอบครัวของเราอาศัย ตั้งอยู่ใกล้กับแม่น้ำโขง มีหน้าผาชมวิว มีลานวิวกว้างใหญ่มีน้ำตกสายเล็กๆ ซึ่งจะสวยงามในหน้าฝน

มีดอกไม้ป่าซึ่งหาดูยากในที่อื่น

นายทุนจากตัวจังหวัดเข้ามากว้านซื้อโดยให้ราคาที่ดินค่อนข้างต่ำ ข้ายังหลอกชาวบ้านว่าที่เราอยู่เป็นที่ดินในเขตป่าสงวน และเราอาจถูกไล่ออกจากที่ที่เราอยู่เมื่อไหร่ก็ได้ และหากชาวบ้านไม่ยอมขายที่ดินเสียในตอนนี้อาจไปก็อาจไม่ได้ราคาค่าตอบแทนอะไรเลยหากรัฐบาลจะยึดเอาคืน

นายทุนเงินหนาไปว่าจ้างข้าราชการคนหนึ่งในหน่วยงานหนึ่ง ให้หลอกชาวบ้านว่ารัฐบาลกำลังมีโครงการจะสร้างเขื่อน ซึ่งจะทำให้พื้นที่ที่เราอยู่จมอยู่ใต้น้ำและเมื่อนั้นเราก็จะไม่ได้รับค่าตอบแทนอะไรเลย

ความที่อยู่ในพื้นที่ที่ “ไกลปืนเที่ยง” ไม่ค่อยได้รับรู้ข่าวสารความเคลื่อนไหวจากโลกภายนอกมากนัก อีกทั้งแทบไม่รู้อะไรเลยเกี่ยวกับกฎหมายและสิทธิ เสรีภาพ ชาวบ้านบางคนจึงตกใจ และตัดสินใจที่จะขายที่ดินให้นายทุน

แต่พ่อเข้ามาขัดขวางไว้ และเดินทางเข้าไปสอบถามกับผู้ว่าราชการจังหวัดว่าเรื่องทั้งหมดเป็นจริงหรือไม่ แต่พ่อไม่เคยได้พบท่านผู้ว่าราชการจังหวัดเลย พ่อจึงอาศัยช่องทางที่พอมืออยู่บ้าง สอบถามทุกๆ คนที่พอจะให้ข้อมูลความรู้ได้ ก็ปรากฏว่าเรื่องที่ทางราชการจะสร้างเขื่อนนั้นไม่เป็นความจริงแต่อย่างใด เป็นเรื่องโกหกปกปิดที่นายทุนกุขึ้น

พ่อได้รับการงัดข้อหาโดยได้รับจดหมายข่มขู่จะเอาชีวิต ซึ่งก็ทำให้พ่อเครียดไม่กล้าออกไปไหนอยู่หลายวัน

นี่อาจจะเป็นตัวอย่างที่ไม่ยิ่งใหญ่อะไรนักและชาวบ้านก็แทบไม่ชื่นชมอะไรกับการกระทำของพ่อ แต่พ่อก็ภูมิใจที่คิดว่าตนเองได้ทำในสิ่งที่ถูกต้อง

พ่อได้อาศัยตำแหน่งผู้นำตำบลที่ชาวบ้านเลือกเข้ามาทำในสิ่งที่ควรทำ แต่มันก็ไม่เพียงพอที่จะทำให้พ่อได้รับเลือกอีกในสมัยถัดมา

สำหรับผมแล้ว ถึงแม้พ่อจะพ่ายแพ้การเลือกตั้งระดับตำบลก็ไม่ใช่เรื่องที่น่าสนใจมากนัก ประเด็นมันอยู่ที่ว่า พ่อได้ช่วยให้ผมเห็นถึงแง่มุมที่แตกต่างของการเมืองและนักการเมืองต่างหาก และถ้าเป็นไปได้ ผมก็จะทำให้คนอื่นโดยเฉพาะอย่างยิ่งเพื่อน ๆ ของผมได้เห็นในสิ่งที่ผมได้เห็นจากพ่อเช่นเดียวกัน

วันทั้งวันนั้นเต็มไปด้วยความเข้มข้น เพื่อนของพ่อ
รวมไปถึงลูกพรรคทั้งหมดมารวมกันอยู่ที่ห้องประชุม ตั้งแต่
ภาคบ่ายรอคอยผลคะแนนในตอนเย็น ในวงสนทนาเต็มไปด้วย
ด้วยเรื่องความยินดี ชัยชนะที่กำลังจะมาถึง ซึ่งเราก็เรียกได้
ว่าปิดประตูชนะเห็นๆ

รางวัลชมเชย

บทพิสูจน์...โลก...ความจริง (แสนโหดร้าย)

ธนา อัครมาส

สำหรับนักเรียนที่ผมอยู่โรงเรียนประจำแล้ว วันที่ได้กลับบ้านคง
เป็นวันที่น่าตื่นเต้นเป็นพิเศษ แต่นักเรียนประจำที่อยู่มา 5 ปีอย่างผม
แล้วเรื่องตื่นเต้นนั้นหมดไปตั้งนานแล้ว การกลับบ้านครั้งนี้มีความหมาย
พิเศษต่างออกไป...จริง ๆ แล้วสาเหตุที่ผมต้องกลับบ้านครั้งนี้เพื่อกลับ
ไปลุ้นผลเลือกตั้งของพ่อในวันพรุ่งนี้ ถ้าหากว่าพ่อชนะการเลือกตั้งครั้ง
Legislative Institutional Repository of Thailand

นี้แล้วล่ะก็พ่อก็จะได้เป็นนายกเทศมนตรีต่อไปอีก 4 ปี นั่นก็หมายถึงโอกาสที่จะพัฒนาชุมชนอีก 4 ปี หลังจากที่พ่อได้ทำมาแล้วก่อนหน้านี้ 8 ปี ถ้าหากให้ผมบอกความรู้สึกของผมตามตรงแล้วล่ะก็ ผมคงต้องบอกว่าผมน่าจะไม่ค่อยอยากให้พ่อได้เป็นอีกครั้งนักหรอก ถามว่าเพราะอะไรนะเหรอ? ก็เพราะผมเห็นการทำงานของพ่อมาตลอดนะสิ นายกเทศมนตรีนั้นแม้จะไม่ใหญ่โตนัก แต่ก็ป็นงานที่หนักมากสำหรับการเป็นนายกที่ดี เป็นนายกเพื่อประชาชนอย่างแท้จริง คนที่ไม่ได้อยู่ใกล้ชิดอาจจะไม่รู้ แต่ผมซึ่งอยู่กับพ่อมาทั้งชีวิต เห็นการทำงานมาตลอด 8 ปี อย่างใกล้ชิด นึกย้อนไปแล้วผมก็ได้แต่รู้สึกทิ้งๆ พ่อก็น่าทำงานมาขนาดนี้ได้ได้อย่างไร ต้องคอยทนกับความกดดัน ความเครียด ศัตรูที่คอยหาเรื่องและบรรดาปัญหาร้อยแปดพันเก้าได้อย่างไร จนตอนนี้ผมก็ยังไม่เข้าใจว่าอะไรเป็นสิ่งที่ผลักดันให้พ่อต้องทำเพื่อประชาชนมาขนาดนี้ ผมเองก็ยังคงพูดกับพ่อไว้แล้วว่า

“เลิกดีกว่านะ พ่อ พ่อทำมามากแล้ว มากเกินพอแล้วด้วย พ่อต้องพักผ่อนซะบ้างนะ งานการเราก็มี ถึงเลิกทำเราก็ไม่เดือดร้อน” พ่อใช้ความคิดอยู่ชั่วขณะหนึ่ง แล้วพูดออกมาว่า

“ถ้าเกิดว่าพ่อเลิกไปตอนนี้แล้วล่ะก็ มันก็ไม่ต่างอะไรจากการทิ้งต้นไม้ที่กำลังจะออกดอกให้แห้งตาย” ผมก็ได้แต่รับฟัง แล้วก็คิดในใจว่า “มันก็จริงของพ่อ”

ระหว่างที่เดินทางกลับบ้าน ผมลองคิดกับตัวเองเล่น ๆ ว่าจะเป็นไปได้มั๊ย บ้านเมืองที่อยู่ห่างไกลความเจริญอย่างบ้านเรานั้นจะสามารถกลายเป็นเมืองใหญ่ที่มีความเจริญอย่างกรุงเทพฯ ได้ บ้านเมืองที่มีทั้ง

ความเจริญ สะอาดสะอาดแบบธรรมชาติ ผู้คนมีความสุข เป็นเมืองที่มีทั้งส่วนดีของเมืองใหญ่ และเมืองเล็กหลอมรวม ถ้าเป็นเช่นนั้นได้คงเป็นสิ่งมหัศจรรย์เลยทีเดียว แต่เมื่อลองเทียบกับสภาพในปัจจุบันนี้ดูแล้วน่าจะใช้เวลาอีกสัก 10 ปีได้ แต่ผมก็ยังเชื่อว่าจะถ้าเป็นพ่อล่ะก็ต้องทำได้แน่ พ่อเคยพิสูจน์มาแล้วโดยทำในสิ่งที่ทุกคนต่างบอกว่าเป็นไม่ได้ ดังเช่นครั้งที่พ่อบอกว่าจะทำวิทยาลัยชุมชน ทุกคนต่างบอกว่าเป็นไปไม่ได้ เหตุผลร้อยแปดพันเก้าถูกยกมาบอกว่าสิ่งที่พ่อจะทำนั้นไม่อาจเป็นไปได้ แต่พ่อก็ได้พิสูจน์ว่าทำได้ แถมยังไม่ใช่แค่ทำได้ดีธรรมดาเสียด้วย การันตีได้ด้วยรางวัลวิทยาลัยชุมชนอันดับ 1 ของประเทศไทย ควบไปกับรางวัลศูนย์อนุบาลเด็กเล็กอันดับ 1 ของประเทศเช่นกัน พ่อพิสูจน์มาแล้วแทบทุกอย่างที่คนอื่นบอกว่าเป็นไปไม่ได้ จนปัจจุบันเวลาที่ลูกน้องจะบอกอะไรทำไม่ได้ต้องคิดแล้วคิดอีกหลายตลบ

รถจอดหน้าประตูบ้านผม ผมขอบคุณลุงแซ่ที่ขับมาส่ง แล้วแบกกระเป๋าลงจากรถตรงเข้าบ้านทันที ผมสวัสดีแม่ แล้วก็เดินไปสวัสดีพ่อ ซึ่งกำลังประชุมอยู่ในห้องประชุม แล้วก็สวัสดีทุกคนที่อยู่ในห้อง พ่อพูดกับผมสั้น ๆ แล้วบอกให้ผมไปอาบน้ำอาบท่า แล้วพ่อก็ประชุมต่อไป ผมตรงขึ้นไปอาบน้ำ สลัดความเหน็ดเหนื่อยจากการเดินทางทิ้งไป ตีไม้ต๋ำกับบรรยากาศของบ้านที่ไม่อาจหาได้จากที่ไหน คืนนั้นเองผมใช้เวลา กับเจ้าน้องสาวตัวเล็กวัยไม่ถึง 2 ขวบของผม แต่ในเรื่องความขุ่นนะเหวอไม่ต้องห่วง กินชาติเลยละ

หากดูตอนที่ผมเลี้ยงน้องคนนี้แล้วล่ะก็จะดูเหมือนกับเลี้ยงลูก

15 ปีเลยทีเดียวน้องของผมเป็นลูกบุญธรรมที่รับมาเลี้ยง แม้จะไม่ใช่น้องแท้ๆ แต่ผมก็ทั้งรักทั้งเฝ้าละก็ เป็นน้องสาวคนแรกที่ผมมีนี่นา อ้อ! แต่ว่าน้องสาวผมไม่ได้มีนามสกุลเหมือนผมหรอกนะ จำเป็นต้องใช้นามสกุลแม่ เพราะว่าพ่ออยู่ในตำแหน่งทางการเมืองแบบนี้ฝ่ายตรงข้ามจะหาเรื่องเล่นงานได้ กว่าน้องจะหลับก็ปาเข้าไปเกือบ 5 ทุ่มแล้ว ผมนอนดูโทรทัศน์กับแม่ แต่แม่นั้นหลับไปก่อนผม ผมเองก็ง่วงนอนเต็มที ขณะที่กำลังจะหลับนั้นเองพ่อก็ขึ้นมาพอดี

“อ้าว! ยังไม่นอนอีกหรือ?”

“ยัง ก็รอนวดพ่ออยู่ไงล่ะ”

“แหม! กำลังเมื่อยขาอยู่พอดีเลย แต่พ่อไปอาบน้ำก่อนละกัน”

ผมเตรียมอุปกรณ์สำหรับนวดระหว่างรอพ่ออาบน้ำ ผมเริ่มนวดพ่อทุกวันมาตั้งแต่อายุ 12 ได้ ทุกวันผมมีหน้าที่ต้องนวดพ่อเป็นประจำทุกวันอยู่แล้ว แต่ก็เป็นการนวดแบบงูๆ ปลาๆ จนกระทั่งเมื่อตอนที่ปิดเทอมผ่านมานี้เองที่ผมได้ไปฝึกนวดฝ่าเท้ากับหมอนวดมืออาชีพ และคนที่ส่งผมไปเรียนก็คือพ่อนั่นแหละ พ่อเป็นคนสอนผมอยู่เสมอว่า “ให้เรียนรู้ทุกสิ่งทุกอย่างแล้วสักวันหนึ่งมันจะมีประโยชน์กับเราในภายภาคหน้า” จึงไม่น่าแปลกที่ผมจะได้ไปทำงานที่แปลกๆ ทุกครั้งในช่วงปิดเทอม

หลังจากอาบน้ำเสร็จแล้ว พ่อก็แต่งตัวในชุดเก่งของพ่อก็คือ ชุดเสื้อกล้าม กับกางเกงแพร ต่อมาวันที่เก้าอึ้งขณะที่ผมนั่งพักตรงข้าม ผมจับขาพ่อขึ้นวางบนหน้าขาของผมแล้วก็ลงมือนวดทันที แม้ว่าตอนที่ผมไปอยู่ที่โรงเรียนประจำจะว่างเว้นจากการนวดมานานแล้วก็ตาม แต่การฝึกฝนและปฏิบัติตามอย่างยาวนานทำให้การนวดครั้งนี้ยังคงยอดเยี่ยม

เหมือนที่เคย

“พ่อ แล้วถ้าหากว่าคราวนี้พ่อแพ้ละ” ผมถามขึ้นระหว่างที่กำลังนวดอยู่

“ก็...ถ้าอย่างนั้นเราก็กลับมาทำงานของเราเหมือนเดิม ถ้าหากวันมันจะเป็นอย่างนั้นจริงๆ ก็ช่วยไม่ได้ เพราะว่าประชาชนเขาเป็นคนตัดสินใจ” พ่อตอบเรียบๆ

“นั่นสินะ” ผมก็อดคิดในใจไม่ได้ พ่อทำมามากขนาดนี้แล้ว...ไม่ชนะละก็โลกนี้คงเพี้ยนไปแล้ว

การพูดคุยก็ดำเนินไปเรื่อย ๆ จนกระทั่งนวดเสร็จแล้วเราทั้งคู่ก็แยกย้ายกันไปนอน

รุ่งเช้าผมตื่นขึ้นมาตั้งแต่เช้าตรู่ แต่ไม่ได้ตื่นเองนะ เจ้าน้องตัวแสบของผมนะสิมาขย่มบนตัวผม ใครจะไปหลับลง ผมลุกขึ้นจากที่นอนแล้วก็เริ่มปฏิบัติกิจวัตรประจำวันตามปกติ แล้วตอนเช้านี้เองแม่ผมก็มาเล่าให้ฟังว่า

“นี่ เต่า เมื่อคืนนะฝ่ายโน้นเขาเอาเงินไปแจก แล้วพ่อก็เลยให้คนไปถ่ายรูปไว้”

“แล้วเป็นไง ถ่ายได้มั๊ยครับ” ผมถามอย่างตื่นเต้น

“เสียด้วยสิไม่ได้ ฝ่ายนั้นไหวตัวทันซะก่อน แล้วหลังจากนั้นนะฝ่ายโน้นยังมีหน้าไปแจ้งตำรวจให้จับพี่ที่เขาไปถ่ายรูปด้วย”

“แจ้งตำรวจ?! ข้อหาอะไร?”

“ก็นั่นละสิ... สุดท้ายตำรวจก็ไม่ว่าจะเอาผิดข้อหาอะไรเรื่องนี้ก็

“แต่จริงๆ แล้วฝ่ายเราน่าจะได้ฟ้องฝ่ายเขาซะมากกว่า เสียตาย
แยะ”

“แต่ก็ช่างมันเถอะ ยังไงซะพ่อก็ชนะอยู่แล้ว” แม่พูดทิ้งท้ายไว้แค่นี้
แล้วก็เดินไป

วันทั้งวันนั้นเต็มไปด้วยความขมขื่น เพื่อนของพ่อรวมไปถึงลูก
พรรคทั้งหมดมารวมกันอยู่ที่ห้องประชุม ตั้งแต่ภาคบ่ายรอคอยผล
คะแนนในตอนเย็น ในวงสนทนาเต็มไปด้วยเรื่องความยินดี ชัยชนะที่
กำลังจะมาถึง ซึ่งเราก็เรียกได้ว่าปิดประตูชนะเห็น ๆ

ท่ามกลางบรรยากาศเช่นนี้ ความรู้สึกของผมบอกว่ามีอะไรบางอย่าง
แปลก ๆ ความรู้สึกไม่สบายใจอย่างบอกไม่ถูก มันจะเป็นกลาง
สังหรณ์หรือไม่ ผมไม่อาจรู้ได้ หรือเพียงคิดไปเองแบบคนขวางโลก แต่
การที่พูดออกไปตอนนี้คงไม่มีประโยชน์อะไร ผมผละจากวงสนทนาเดิน
ขึ้นไปห้องนอนทั้งความรู้สึกไม่สบายใจไว้เบื้องหลังด้วยคำว่า “คิดไปเอง”

ไม่รู้ด้วยเหตุใด ระหว่างที่อ่านหนังสืออยู่จึงได้ผลอลหลับไปทั้ง ๆ
ที่โดยปกติผมไม่ใช่คนที่จะหลับกลางวันได้อยู่แล้ว ผมหลับยาวตั้งแต่
ประมาณบ่ายสองโมง และตอนนี้แสงอาทิตย์ที่ส่องเข้ามาทางหน้าต่างก็
แทบจะลับไปแล้ว ผมเหลือบดูนาฬิกาที่แขวนอยู่บนข้างฝาบอกเวลาหก
โมงเย็น สิ่งแรกที่ผมคิดก็คือ ป่านนี้คงนับคะแนนเสร็จแล้ว ผมล้างหน้า
บ้วนปากแล้วก็เดินลงไปในครัว แกงมัมมันท์อร่อยมาก ๆ ผมกินไปเกือบ
หมดจานแล้วตอนที่แม่เดินเข้ามาในครัว ผมเห็นสีหน้าแม่ผมก็รู้สึกได้
ทันทีถึงความผิดหวัง หรือว่าสิ่งที่ผมคิดไปเองนั้นจะเป็นจริง ใจผมบอก
ว่าใช่แน่แล้ว แต่ผมก็กลั่นใจแล้วถามแม่ด้วยน้ำเสียงปกติว่า

“ผลเป็นยังไงบ้างครับ” ตอนนั้นเองเป็นช่วงเวลาที่ผมไม่อาจลืมได้
น้ำตาของแม่ น้ำตาที่ยากจะได้พบเห็นจากแม่ของผม แม่หยิบกระดาษ
ทิชชูบนโต๊ะมาซับน้ำตา แม่เอ่ยขึ้นด้วยน้ำเสียงสั่นเครือ

“แพ้...แพ้แล้วล่ะ...ฝ่ายโน้นเขาใช้เงินซื้อ...ช่วยไม่ได้ อย่าง
ว่า...คนบ้านเราเงินมาถึงกาเป็น” แม่ดึงทิชชูแผ่นใหม่ขึ้นมาเช็ดน้ำตา
แล้วก็หันหน้าเดินจากไป

ผมพยายามอดกลั้นความเสียใจเอาไว้พยายามฝืนทานข้าวให้หมด
แต่ประสาทรับรู้สักรึเหมือนกับว่าหยุดทำงานไปซะเฉย ๆ เมล็ดข้าวที่
กลืนเข้าไปให้ความรู้สึกเหมือนข้าวเปลือก ผมรู้สึกท้องไส้ปั่นป่วนจน
ต้องยกจานข้าวไปเก็บทิ้ง ๆ ที่ยังกินไม่หมด

แม้ว่าตอนนี้ผมจะรู้สึกเสียใจมากพอแล้วแต่ก็ไม่ได้ทำให้ผม
ร้องไห้แต่อย่างใด จนกระทั่งผมได้รับรู้สิ่งที่น่าตกใจยิ่งกว่านั้นคือ พ่อผม
แพ้ที่ 2 ถึง 300 คะแนน ซึ่งฝ่ายตรงข้ามใช้เงินซื้อเพียง 100 บาทต่อ
คน สำหรับระดับเทศบาลตำบลแล้วคะแนนทิ้งห่างมากขนาดนี้นับว่า
เป็นการพ่ายแพ้ ชนิดถล่มทลายเลยทีเดียว

ผมสะกดกลั้นความเสียใจของผมเอาไว้ เดินขึ้นไปห้องนอน แล้ว
ก็ล็อกห้อง ทันทีที่ประตูห้องถูกล็อกก็เหมือนกับการเปิดประตูเขื่อนที่
น้ำกำลังจะล้น ความเสียใจที่สะกดไว้ทะลักทลายออกมา น้ำตาพร่าง
พรูไม่ขาดสาย ไม่มีเสียงร้องไห้ใดๆ เล็ดออกมาเพียงน้ำตาที่ไม่เคย
ไหลออกมาเลยหลังจากวันที่คุณทวดเสียไหลออกมาไม่ขาดสาย ผม
สะอึกสะอื้นเพียงลำพังแล้วทรุดตัวนั่งลงที่กลางห้อง ความคิดของผม
ตอนนี้เต็มไปด้วยความสิ้นหวังและโศกเศร้า ผิดหวังสิ้นหวัง และ

เคียดแค้นความคิดเหล่านี้ในวันเวียนอยู่ในหัวของผมเข้าไปเข้ามาไม่รู้จบสิ้น ตอนนั้นเองที่ผมรู้สึกชิงชังบ้านเกิดเมืองนอนของผม สังคมของผม ชิงชังผู้คน que เห็นค่าของเงิน 100 บาท มากกว่าสิ่งที่พ่อทำมาตลอด 8 ปี แห่ง ทยาดเหงื่อ แรงงาน และความทุ่มเทแบบสุดชีวิตเพื่อบ้านเกิดเมืองนอน เทียบไม่ได้เลยกับเงินเพียง 100 บาท

ยิ่งคิดยิ่งตอกย้ำ ยิ่งคิดยิ่งเจ็บปวด แล้วทั้งหมดที่พ่อทำมา มีความหมายอะไร ทำไมต้องลงแรงทำเพื่อคนพวกพรรคนี้ คำสาปแช่งพร่างพรู ไปเต็มสมอง โลกตอนนี้ดูมืดมนที่สุดตั้งแต่เคยรู้สึกมา

เนิ่นนานเพียงใด...ไม่รู้ รู้เพียงตอนนี้ผมนั่งเอกเขนกอยู่ข้างเตียง น้ำตาได้เหือดแห้งไปจนหมดแล้ว นัยน์ตาเจ็บแปลบไปหมด ความคิดฟุ้ง ซ่านของผมเริ่มสงบลง แต่บาดแผลในใจครั้งนี้คงยากที่จะลบเลือน

คืนนั้นเองผมได้ถามพ่ออย่างตรงไปตรงมาว่า

“พ่อรู้สึกยังไงบ้าง?”

“แค่แพ้ะมันไม่เท่าไรหรอก เพียงแต่...ต้องมาแพ้แบบนี้แหละมัน รู้สึกว่า...” พ่อเว้นช่วงเล็กน้อย “...ห้อยงก็ยังไม่รู้ เหนื่อยจริงๆ”

“ห้อย” สำหรับคนอื่น ผมไม่รู้ว่ามันมีความหมายอย่างไร แต่ สำหรับผมคำคำนี้เมื่อออกจากปากพ่อของผม มันบอกเล่าถึงความ เหน็ดเหนื่อย ความอ่อนแอ ความเจ็บปวด และทุกสิ่งทุกอย่างที่พ่อไม่เคยเปิดเผยให้ใครได้เห็นออกมา แต่ช่วงเวลานี้ก็ได้ผ่านพ้นไป พ่อยังคง เข้มแข็งและกระด้างเหมือนเดิม จริงอยู่ที่ว่าศึกบนเวทีได้จบไปแล้ว แต่ ยังเหลือศึกหลังเวทีอยู่อีก ทางฝ่ายของพ่อกำลังดำเนินการฟ้องฝ่ายตรงข้ามเรื่องการแจกเงินอยู่ ถ้าหากว่าสำเร็จผลการเลือกตั้งครั้งนี้ก็จะเป็น

อันโมฆะไป และการเลือกตั้งก็จะถูกจัดขึ้นอีกครั้ง

ผมไม่รู้ว่าหลังจากนี้จะเป็นยังไง ถ้าหากได้เลือกตั้งอีกครั้งแล้วพ่อชนะ ผมก็ไม่รู้เหมือนกันว่าพ่อจะทำงานเพื่อคนพวกนี้ด้วยความรู้สึกเหมือนเดิมได้หรือไม่ แต่เมื่อมันยังมาไม่ถึง ผมก็คงยังบอกอะไรไม่ได้อยู่ดี แต่ตอนนี้ผมว่าผมคิดค่าคอมบอยอย่างได้นะ “ไม่ว่าจะปิดทองหน้าพระ หรือปิดทองหลังพระ ผู้คนก็ไม่เคยใส่ใจอยู่ดีว่าใครเป็นคนทำ ตราบใดที่ยังมีพระพุทธรูปทองให้ชื่นชมอยู่นะนะ”

ฮันซุยคิดในใจอย่างท้อแท้ แต่เขาก็รู้สึกเสมอว่าการ
ได้เป็นหนึ่งในกองกำลังปฏิวัติเป็นสิ่งที่น่าภาคภูมิใจ เมื่อ
พวกเขาทุกคนจะเป็นคนที่น่าแสงสว่างจากดวงอาทิตย์กลับ
คืนมาสู่ทุกคนอีกครั้งและฮันซุยเองก็หวังว่ามันจะมีวันนั้น ที่
ความสงบสุขพร้อมแสงสว่างกลับคืนสู่กิลี

รางวัลชมเชย

ฟ้าสาาง

เด็กหญิงวลัยลักษณ์ สมจินดา

อาทิตย์กำลังจะลับตา ขอบฟ้าเป็นสีแดงระเรื่อ งดงามเหมือน
ภาพในฝัน ที่ฮันซุย ชายหนุ่มอดีตทหาร ชาว กิลี ดินแดนเล็กๆ ที่เคย
ห่างไกลจากความเจริญทางวัตถุทั้งปวง รู้สึกภูมิใจยิ่งนักที่เขามีโอกาส
ได้เห็นภาพที่งดงามเช่นนี้ อย่างที่ชาว กิลี ทุกคนเคยได้เห็นและรักมัน
ก่อนเขา ตอนนี่เองที่เขาเข้าใจเหตุผลอีกข้อที่ ประชาชนชาวกิลีส่วนใหญ่
Legislative Institutional Repository of Thailand

เลือกอาชีพเกษตรกร เป็นอาชีพหลักในครอบครัว เพราะนอกจากอาชีพนี้ จะสร้างอาหารให้ผู้คน เลี้ยงชีวิตเกษตรกรให้อยู่รอด เป็นอาชีพอิสระแล้ว อาชีพนี้ก็ยังทำให้ เกษตรกรทุกคนได้สัมผัสธรรมชาติ ใกล้ชิดกับสิ่งที่โลกสร้างให้ และไม่วุ่นวายกับสงครามทางการเมืองอย่างที่เขาคต้องเผชิญอยู่ ชันซุ่ยทอดสายตามองไปยังแสงจากดวงอาทิตย์อีกครั้ง พลันนึกถึงเพลงหนึ่งที่เขาเคยร้องตอนที่ยังเป็นเด็กชายตัวน้อย ๆ

“ลาก่อนดวงอาทิตย์เอ๋ย แต่อย่าละเลยพวกเราไปนะ พรุ่งนี้พวกเราคงจะได้พบและรักเจ้าดวงกลมโต”

จริงสินะ พรุ่งนี้เราก็คงได้พบกันอีก ชันซุ่ยพึมพำกับตัวเอง เบา ๆ อย่างต้องการรักษาความสงบของบรรยากาศนี้ไว้ให้คงอยู่ สายตาของชันซุ่ยยังทอดยาวไปเรื่อย ๆ ไม่มีจุดหมาย ขอบฟ้าที่กว้างไกลเริ่มมืด จนแทบมองไม่เห็นอะไร กิติ ตอนนี้อย่างจะเป็นเหมือนท้องฟ้ายามกลางคืนนี้เอง ไม่มีแสงสว่างใดๆ ส่งมาให้ชีวิตให้ดำเนินต่อไปอย่างมีความสุขจริงๆ

“เพราะเหตุนี้ไง กองกำลังปฏิวัติจึงต้องเกิดขึ้น”

ชันซุ่ยคิดในใจอย่างท้อแท้ แต่เขาก็รู้สึกเสมอว่าการได้เป็นหนึ่งในกองกำลังปฏิวัติเป็นสิ่งที่น่าภาคภูมิใจ เมื่อพวกเขาทุกคนจะเป็นคนที่นำแสงสว่างจากดวงอาทิตย์กลับคืนมาสู่ทุกคนอีกครั้งและชันซุ่ยเองก็หวังว่ามันจะมีวันนั้น ที่ความสงบสุขพร้อมแสงสว่างกลับคืนสู่กิติ

“ดวงอาทิตย์เอ๋ย พรุ่งนี้ เราจะได้พบกันใหม่ เจ้าอาทิตย์จำอย่าจากเราไปไกล ไม่รู้เมื่อไหร่ พรุ่งนี้ใช่ไหมหรือไม่มีทาง”

ชันซุ่ยชำเพลงเบา ๆ พลังนึกในใจว่า เพลงนี้คงจะเข้ากับบรรยากาศตอนนี้มากกว่า

“หึหึ”

เสียงหัวเราะในลำคอของชันซุ่ยเกิดจากการที่นึกขึ้นตัวเองที่ยังโงะกือดไม่ได้ที่จะคิดถึงเรื่องราวในอดีต ตั้งแต่เพลงที่ร้องที่แรกนั้นแล้ว เขายังจำได้ดีว่าเคยร่วมร้องกับน้องสาวตัวเองอยู่บ่อย ๆ หน้าขาว ๆ ตาโตโต ปากที่เจื้อยแจ้วเจรจาได้อย่างน่ารักและวันเวลาเก่า ๆ ของเขากับครอบครัวย้อนกลับมาในภาพความคิดของเขาอีกแล้ว ทั้งที่ตั้งใจไว้แล้วนะว่าจะไม่คิดถึงอดีตนั้นอีก เพราะว่ามันคงตามเกินไปจนเทียบไม่ได้เลยกับในปัจจุบัน ที่เหลือเพียงความทรงจำกับครอบครัวที่อยู่ห่างไกลเหลือเกิน

“เราจะไปตามหาเจ้าแล้วนะดวงอาทิตย์ ของจงกลับมาสู่กิติโดยไวที่สุดเถิด”

ชันซุ่ยพึมพำพลงเงยหน้ามองท้องฟ้า และยิ้มน้อย ๆ ก่อนจะเดินจากไป เพื่อทำบางอย่างที่สำคัญกว่าการ รำพึงรำพัน หรือยืนมองฟากฟ้า

“ทุกคนพร้อมแล้วใช่ไหม”

เสียงของลุงนายพลชินยาดังก็ก้องทั่วห้องประชุม

“ครับ”

ทุกเสียงตอบอย่างพร้อมเพรียง ดังและหนักแน่นด้วยความยินดีที่เต็มเปี่ยมอยู่ในหัวใจนายพลชินยาดั้งในคณะผู้บริหารประเทศยิ้มน้อย ๆ

เหลืออยู่ให้เห็น

“5 ปีแล้วที่กิลีตกอยู่ในความทุกข์ทรมาน ดังนั้น เราทุกคนจะต้องไม่ทำให้ชาวกิลีผิดหวัง”

ทุกคนในห้องประชุมรวมถึงฮันซุยเองนั่งฟังอย่างนิ่งเงียบ

“เราตั้งใจที่ทุกท่านเห็นถึงความสำคัญของการปกครองที่ดี ที่จะทำให้อกิลีหลุดพ้นจากการถูกจองจำด้วยคำว่ายประชาธิปไตยที่จริง ๆ แล้วก็คือ เผด็จการดี ๆ นี่เอง และวันนี้เราทุกคน จะร่วมมือกันทางอำนาจ อธิปไตย และประชาธิปไตยที่แท้จริงคืนมาสู่ชาวกิลี”

นายพลชินยาเงียบไปสักพักหนึ่งก่อนจะพูดด้วยประโยคสุดท้ายของการใช้อำนาจผู้ควบคุมกองว่า “ปฏิบัติ”

ทุกคนในห้องกิลีถูกโดยเร็วเหมือนรอคำสั่งนี้อยู่นานแล้ว จากนั้นทุกคนในกองกำลังปฏิวัติก็ได้ทำตามที่ได้รับคำสั่งไว้ว่า ส่วนที่หนึ่งเป็นกองหนุน ทำงานอยู่ที่กองกำลังส่วนกลาง หรือจริง ๆ ก็คือบ้านพักของท่านนายพลชินยาเอง ส่วนที่สองไปก่อความวุ่นวายในคราบน้ำกห้องเที่ยวที่ เกนนาลินิวา สถานที่ซึ่ง ประธานาธิบดีของกิลี หรือนายพลหมาหลินไปเสพสุขทั้งสุรา นารีอยู่ทุกวัน จนละเลยการเอาใจใส่ประเทศ ส่วนที่สามคอยคุ้มกันเงียบ ๆ อยู่ด้านนอก และส่วนสุดท้ายที่สำคัญที่สุดคือ ลอบฆ่านายพลหมาหลินทันทีที่มีโอกาส ซึ่งฮันซุยอยู่ในส่วนสุดท้ายที่หมายถึงความสำเร็จของการปฏิวัติ

ฮันซุยกลับไปห้องพักของเขาภายในบ้านพักของท่านนายพลอีกครั้ง เพื่อเตรียมการสำหรับการปฏิบัติการครั้งนี้ ทันทีที่เข้ามาในห้อง

ฮันซุยก็คุกเข่าลงตรงหน้าพระบรมฉายาลักษณ์ของพ่อเจ้าอยู่หัว ที่เขานำมาแขวนไว้ในห้องตั้งแต่วันที่พระองค์เสียชีวิตพร้อมกับพระบรมวงศานุวงศ์จนทำให้สิ้นราชวงศ์ กัณหา นับตั้งแต่วันนั้นพร้อมกับการสูญเสียประชาธิปไตยที่แท้จริงให้เหลือแต่เพียงในนาม เมื่อนายพลหมาหลินผู้ครองตำแหน่งผู้บัญชาการทหารสูงสุดได้ก้าวเข้ามาดำรงตำแหน่งประธานาธิบดีของกิลี จากการเลือกของใครก็ไม่รู้ และจากวันนั้นกิลีก็ไม่เคยพบพาคความสงบอีกเลย เพราะเมื่อประชาชนไม่ได้รับการเอาใจใส่ โจรผู้ร้ายก็ชุกชุมขึ้น ซึ่งโจรเหล่านั้นจริง ๆ ก็คือชาวกิลี ผู้ยากจนนั่นเอง เมื่อผู้นำของประเทศไม่ได้เกิดจากแรงศรัทธา เขาก็ไม่ได้สร้างแรงศรัทธาเช่นกัน “พ่อเจ้าอยู่หัว” เสียงของฮันซุยบอกถึงความเคารพรักและศรัทธาอย่างชัดเจน

“ขอให้พระองค์ได้โปรด มอบความกล้าหาญ ความแข็งแกร่ง ความมั่นใจ และชัยชนะให้กับพวกเราทุกคน พวกเราจะทำความปรารถนาของพระองค์ที่จะให้ชาวกิลีได้มีความสุข อยู่ใต้การปกครองระบอบประชาธิปไตยและรัฐธรรมนูญให้สำเร็จให้ได้” ฮันซุยมองพระบรมฉายาลักษณ์ของพ่อเจ้าอยู่หัวด้วยสายตาแห่งความศรัทธาและเชื่อมั่นอย่างกันว่าได้รับพรที่ขอไปแล้ว เขาค่อย ๆ ยืนขึ้นช้า ๆ ก่อนจะเดินไปหยิบกล่องเล็ก ๆ สีน้ำเงินที่วางอยู่หัวเตียงออกมาเปิดเพื่อหยิบสิ่งที่สำคัญไม่น้อยกว่าภารกิจของเขาขึ้นมา รูปถ่ายหลายใบอยู่ในกล่องนั้น ฮันซุยหยิบมองทีละรูปอย่างช้า ๆ ก่อนจะตัดสินใจหยิบรูป ๆ หนึ่งติดตัวออกไป

เกณนาสินีว่า ป้ายชื่อตัวโตที่อยู่สูงจนมองเห็นได้แม้อยู่ไกลทำให้ฮันซุ่ยรู้ว่าบัดนี้เขามาถึงที่นั่นแล้ว ผู้หญิงหลายคนที่มายืนต้อนรับอยู่หน้าร้านแต่งตัว วิบ ๆ แวม ๆ ทั้งสายเดี่ยวแขนงุด ชุดกระโปรงสั้นสีแดงเพลิง ดูร้อนแรง ฮันซุ่ยเองนี่ก็ยอมรับว่ามันทำให้ผู้ใส่ดูสวยไม่น้อยเลย นอกจากสถาบันชั้นสูงอย่าง เกณนาสินีว่า แล้ว ริมขอบถนนในรัฐอันวา ยังเต็มไปด้วยคนใช้แรงงานมากมาย ทั้งพวกคนที่รับชั้ตรงงเท้า ช่อมรองเท้าอยู่ริมถนน รับแบกของ คนเข็นรถเข็นที่เข็นไปเข็นมาระหว่างร้านอาหารกับซูเปอร์มาร์เก็ตขนาดใหญ่ ดูเหมือนว่าชีวิตของพวกเขาเหล่านี้ช่างแตกต่างกับคนใน เกณนาสินีว่า ในร้านอาหารใหญ่ ๆ เหลือเกิน เห็นจะมีแต่ รัฐอันวานี่กระมังที่เจริญขึ้น เทียบไม่ได้กับรัฐอื่น ๆ เลย ฮันซุ่ยคิดในใจ ก็นับตั้งแต่สิ้นพ่อเจ้าอยู่หัว รัฐอื่น ๆ ก็แย่งลงเรื่อย ๆ มีแต่รัฐอันวาซึ่งเป็นเมืองหลวงของประเทศนี้แหละที่มีทั้งผับบาร์ ร้านอาหาร ผุดขึ้นมามากมายราวกับดอกเห็ดในหน้าฝน เป็นความเจริญทางวัตถุที่ลบเลือนความเจริญทางจิตใจของคนไปเสียหมด จะมีก็แต่พวกกินเงินภาษีราษฎรนี้แหละที่มาใช้บริการร้านเหล่านี้ ฮันซุ่ยคิดแล้วนึกชิงชังพวกโก่งกินบ้านเมืองมากขึ้นอีกไซ้

“เชิญคะ จองโตะไว้หรือเปล่านั้น มากันกี่คนเอ่ย”

เสียงของพนักงานคนหนึ่งในเกณนาสินีว่าถามขึ้นทันทีที่ฮันซุ่ยก้าวเดินไปหน้าร้าน

“ไม่ได้จองครับ มากัน 5 คน”

ฮันซุ่ยตอบด้วยน้ำเสียงราบเรียบ

“พอดีเลยคะ วันนี้โตะเราพอมือเหลืออยู่ หรือจะพักในห้องโตะคะ”

พนักงานคนนั้นยังคงถามต่อด้วยใบหน้ายิ้มแย้มเช่นเดิม

“ขอเป็นโตะ ชั้นบนดีกว่า”

“คะ”

แล้วฮันซุ่ยกับพวกอีกสี่คนก็ตามหญิงสาวในชุดสวยไป นี่เป็นครั้งแรกในรอบห้าปีที่ ฮันซุ่ย มีโอกาสได้มาเที่ยวสถานที่เรจรมย์เช่นนี้ บรรยากาศของที่เกณนาสินีว่านี้ดูสวยไปหมดทุกส่วน ด้วยการตกแต่งที่ลงตัว อีกทั้งพนักงานทุกคนของที่นี่ยังเป็นผู้หญิงล้วนจึงไม่แปลกเลยที่นายพลหมาหลินและบรรดาคณบดีสตาจ์รวมทั้งทหารอีกมากมายที่แวะเวียนมาที่นี่ย่อย ๆ ฮันซุ่ยนั่งได้ไม่ทันเท่าไร ก็สังเกตเห็นคนในกองกำลังปฏิวัติของพวกเขาเข้ามา เขาและเพื่อนอีกสี่คนสบตากันอย่างเตรียมพร้อมแล้วสำหรับการปฏิบัติการในค่ำคืนนี้ โครม! เสียงโตะใน เกณนาสินีว่า ล้มลงอย่างรวดเร็วทันทีที่คนในกลุ่มคนหนึ่งถีบมันลง ตามด้วยเสียงกรี๊ดของบรรดาพนักงาน

“ไอ้สัตว์”

เสียงสบดดั่งลั่นของทหารคนหนึ่งที่นั่งอยู่ข้างล่าง ก่อนเดินมาคว้าคอเสื้อของคนที่ถีบโตะล้ม ไม่ใช่ข้อหาทำลายทรัพย์สินของผู้อื่นแต่เป็นข้อหา ชัดขวางความสุขส่วนตัวของชายผู้นั้น หนึ่งในกองกำลังปฏิวัติผู้ที่ถีบโตะลง แสดงบทบาทมาเพียใหญ่ได้สมจริงมาก เพราะทันทีที่ถูกคว้าคอเสื้อ ปืนในมือของเขาก็จืดตรงที่ส่องมองของบุคคลที่บังอาจกระทำเช่นนี้ บัง! ยังไม่ทันได้ฟังคำร้องขอชีวิต เสียงปืนก็ลั่นเสียก่อน เหมือนนัดกันไว้เพราะทันทีที่กระสุนลูกที่หนึ่งได้สว่างแดงฤทธิ์ เสียงปืนอีกหลายกระสุนก็พุ่งเข้าใส่ทุกคนในโตะ ในเวลาอันรวดเร็วดังที่บอกทั้ง

หลายในถนนนาสินิวาที่อยู่ชั้นล่างก็กลายเป็นศพ โดยไม่ทันตั้งตัว ทั้งเสียงปืนและเสียงกรีดทำให้บรรดาแขกผู้มีเกียรติที่พอใจจะเสปซอยู่ชั้นบนมามุงดูอยู่เป็นจำนวนมาก ต่างคนต่างอกสันขวัญแขวนหายใจไม่ทั่วท้อง แต่ครั้นจะหนีไปก็กลัวจะโดนลูกหลง จึงได้แต่จมนมอยู่ชั้นบน จับพลัน เสียงปืนก็ดังขึ้นอีกหน คราวนี้ไม่ใช่จากผู้นกรุก แต่เป็นเสียงปืนที่ดังจากด้านบนกราดยิงลงมาข้างล่างไม่เห็นว่าเป็นใคร ขอให้ฆ่าให้ได้หมดเป็นดีที่สุด ฮันซุ่ยและพวกเรารู้ดีว่าอีกไม่นานคนที่อยู่บนชั้นสองก็คงโดนยิงโดยทั่วถึง เพราะบรรดาคนสำคัญของประเทศทั้งหลายคงไม่ยอมให้มีผู้ร้ายหลงเหลืออยู่เป็นแน่ จึงรีบอาศัยความวุ่นวาย หลบหลีกลงไปห้องต่าง ๆ เพื่อเป้าหมายที่แท้จริงคือนายพลหม่าหลิน

“ฮันซุ่ย ออกมาด้านนอกเดี๋ยวนี้”

เสียงจากวิทยุที่ใช้ในการติดต่อตั้งขึ้นขณะที่ฮันซุ่ยและพวกหลบมาตามหานายพลหม่าหลิน ฮันซุ่ยสบตาไปกับเพื่อนร่วมงานเป็นการขออนุญาตแล้วเดินออกไป ซึ่งถ้าหากนั่นไม่ใช่เสียงของท่านนายพลซินยา เขาก็คงจะไม่ออกมาแน่ ๆ

ด้านข้างของ ถนนนาสินิวา มีบันไดแคบ ๆ ตรงสุดถนน โดยส่วนมากไม่มีใครรู้เพราะไม่ค่อยมีใครสนใจ มุมอับแคบและมีที่ติดต่อกับห้องน้ำ ฮันซุ่ยใช้ทางนี้ออกมาข้างนอก จากการที่กองกำลังปฏิวัติมีการเตรียมงานมาหลายปีจึงทำให้มีการวางแผนที่รอบคอบ และการสำรวจทุกซอกมุมของสถานที่เพื่อการเตรียมทางหนีทีไล่ให้พร้อม ซึ่งเพราะเหตุนี้ทำให้ฮันซุ่ยสามารถออกมาจากสงครามกลางเมืองขนาดย่อย ๆ ได้อย่างสบาย ๆ

“พี่ซุ่ย”

เสียงเรียกของผู้หญิงคนหนึ่ง และสัมผัสอย่างแนบแน่นด้วยการกอด ทำให้ฮันซุ่ยค่อนข้างตกใจ แต่ความรู้สึกที่ตามมาคือรู้สึกอบอุ่นและคุ้นเคยอย่างมากมาย

“ไปเถอะฮันซุ่ย”

ท่านนายพลเอ่ยอย่างรู้ใจ ทันทึที่หญิงสาวคนนั้นคล้ายอ้อมแขนออก

“กีนาลี คำแค่อะไรที่เธออยู่ที่นั่นจริง”

ฮันซุ่ยสบตาไปกับท่านนายพล อย่างเคารพและคล้ายความสงสัย

“ภารกิจของพวกเราต้องการเธอ”

ฮันซุ่ยค้อมตัวอีกครั้งก่อนจะเดินจากไปโดยไม่หันมองใครอีก

“จะรอนะ”

กีนาลีตะโกนเสียงดังก่อนจะเดินไปอีกทาง ส่งผลทำให้ฮันซุ่ยชะงักนิดหนึ่ง แล้วจึงรีบวิ่งกลับไปหาทุกคนที่กำลังรอเขาอยู่ บ้านไต่ที่ขึ้นตรงไปสู่ชั้นสองห่างจากเขาเพียงไม่กี่ก้าว แต่ขณะที่เขากำลังก้าวขึ้นบันไดนั่นเอง ก็ปรากฏร่างหนึ่งที่คุ้นตาสำหรับเขาวิ่งตรงมาจากบันได ฮันซุ่ยจึงไม่รอช้าที่จะรีบวิ่งไปเพื่อตักหน้า

“ช่วยเราด้วย”

ดูเหมือนนายพลหม่าหลินจะไม่รู้ว่ากำลังเผชิญหน้าอยู่กับเพชรฆาตอีกคนที่หมายปองชีวิตของเขาเช่นกัน กระบอกปืนในมือของฮันซุ่ยจ้องตรงที่มือขวาของนายพลอย่างระมัดระวังแต่ไหนแต่ไรจะตีตนไม่

ฮันซุยก็ารู้สึกถึงวัตถุแข็ง ๆ อย่างหนึ่งที่คุณหลังเขาไว้ ทำให้นิ้วที่กำลังจะเหนียวไกของเขานั้นค้างไว้

“ทิ้งปืนซะ”

ชายคนนั้นตะคอกฮันซุยกู แม้ฮันซุยกูจะรู้สึกว่าตัวเองเสียเปรียบแต่จริงๆ เขาก็ได้เปรียบอยู่เหมือนกัน

“เลือกเอานะ ระหว่างชีวิตชั้นผู้ก่อการร้ายคนหนึ่งกับชีวิตประธานาธิบดีของกิลี”

น้ำเสียงฮันซุยกูเยาะหยัน ชายคนนั้นชะงัก ฮันซุยกูรับรู้ได้ว่าวัตถุที่จี้หลังเขาไว้นั้นอ่อนลง ไม่จี้ติดเหมือนอย่างที่แรก จึงได้รับหมุนตัวกลับ จับข้อมือของคนนั้นไว้ อาศัยช่วงเปลือยหักข้อมือจนปืนกระบอกนั้นหลุดออกจากมือของชายคนนั้น แต่มันก็เป็นช่วงเวลาที่เขาเปลือยเช่นกัน ดังนั้นทันทีที่เขาหลุดจากการถูกควบคุมของชายที่อรักขานายพลหมาหลิน นายพลหมาหลินก็หลุดพ้นจากการถูกควบคุมโดยเขาเช่นกัน เหตุการณ์จึงพลิกผันเมื่อปีศกระบอกนั้นที่ตกลงถูกหยิบโดยนายพลหมาหลิน ฮันซุยกูจึงกลายเป็นผู้ที่ถูกควบคุมไปทันที แต่ก็ยังดีที่ปืนของเขาก็ได้ควบคุมชายอีกคนไว้เหมือนกัน

“เสียช้อนหลายจริงๆ นะ ท่านนายพล”

ฮันซุยกูพูดด้วยน้ำเสียงเยือกเย็น

“หึหึ” นายพลหัวเราะในลำคออย่างยินดี

“เดินไปข้างหน้า”

คราวนี้เสียงของท่านนายพลไม่หงอเหมือนที่แรกแต่เป็นน้ำเสียง

ของผู้ที่เชื่อมั่นในอำนาจของตนอย่างเต็มเปี่ยม

“ไม่เสียดายชีวิต ของนายคนนี้บ้างหรือ อย่าออกคำสั่งให้มากนักน้อยเลย”

ฮันซุยกูตอกกลับ ขณะที่ องค์กรักษ์ของท่านนายพลเหลือบมองอย่างต้องการความช่วยเหลือ

ปัง!

ทันทีที่เสียงปืนจากท่านนายพล ดัง ร่วงทหารองค์กรักษ์คนนั้นก็ทรุดลง นอนแน่นิ่งอยู่กับพื้น

ฮันซุยกูหันขวับขึ้นมาทันทีขนาดองค์กรักษ์ที่เป็นคนของนายพลหมาหลินเองยังถูกฆ่าได้ลง หากเป็นเขาแล้ว นายพลหมาหลินคงไม่ไว้ชีวิตหรอก

“ทิ้งปืน”

ฮันซุยกูนั่งลงเหมือนจะวางปืน แต่จริงๆ แล้วเขาต้องการจะหลบวิถีกระสุน และโต้กลับ

“หยุดนะ”

เสียงของหลายคนจากด้านหลังส่งผลให้ฮันซุยกูไม่สามารถทำตามที่เขาตั้งใจ เมื่อนายพลหมาหลินรีบเข้าไปล้อมคอเขา โอ้เอ๊ย! ฮันซุยกูโดนหายใจอย่างเหนื่อยอ่อน อีกนิดเดียวเท่านั้นภารกิจของกองกำลังปฏิบัติการก็จะเสร็จเรียบร้อยแล้ว แต่ก็ต้องมาเสียโอกาสเมื่อกองกำลังสนับสนุนของกองกำลังมากโพล่มาเสียนี้

“พวกแกเป็นใคร”

Legislative ที่สภานิติบัญญัติของประเทศไทยไม่ได้กำหนดจะต้อง

มาเผชิญกับผู้ที่มีหมายชีวิตเขามากมายเช่นนี้

“ก็เป็นคนที่ถูกแกยึดอำนาจไปไง”

“ฮะ ฮะ ฮ่า”

เสียงหัวเราะดังกึกก้อง ร้อยยิ้มเย้ยหยันแล้วตามด้วยคำดำที่ว่า

“ไอ้พวกโง่”

กิริยาและคำดำนั้นทำให้คนในกลุ่มอยากสาตกระสุนใส่สักร้อยนัด หากไม่คิดว่ามีตัวประกันอย่างฮันซุย ซึ่งเป็นถึงรองหัวหน้ากองปฏิบัติการส่วนกลางอยู่

“คุณ่ะควบคุมทหารเป็นทัพ สั่งการทีเดียวพวกมึงก็ตายหมด ยังเลือกสะเออะมาเล่นกับกูอีก”

แล้วเสียงในกลุ่มเสียงหนึ่งก็โพล่งออกมาเสียงดังฟังชัดว่า

“ตอนนี้แกมันก็หมาจนตรอกดี ๆ นี่เอง ไม่มีทหารคนไหนจะเชื่อฟังแกแล้วละ ผู้นำที่เห็นแก่ตัวเผด็จการอย่างนี้”

สีหน้านายพลหมาหลินโกรธแค้นขึ้นเป็นทวีคูณ ปืนในมือข้างที่ไม่ได้ถือคัตวฮันซุยไว้ กราดยิงไปทั่ว โดยที่ไม่มีใครกล้าโต้ตอบด้วยเกรงว่าจะโดนฮันซุย พลันใครคนหนึ่งที่คิดได้ จึงยิงไปที่บันไดไม้ซึ่งเป็นทางลงไปสู่ข้างนอกทำให้บันไดนั้นซึ่งสร้างไว้อย่างไม่แข็งแรง พังไปต่อหน้าทุกคน นายพลหมาหลินหน้าซีดทันที เมื่อเห็นทางหนีทางสุดท้ายพังไปต่อหน้าต่อตา

และจังหวะนั้นเองจึงได้พาร่างฮันซุยเข้าไปหลบในห้องห้องหนึ่ง ภายในชั้นสองติดห้องน้ำหูแล้วจึงได้ลงกลอนประตูไว้หวังว่าจะกันได้

สักครู่หนึ่ง ฮันซุยถูกนายพลหมาหลินมัดแขนขาด้วยอุปกรณ์ที่พอจะหาได้ในช่วงนั้นคือผ้ามาน นายพลหมาหลินถอนหายใจด้วยใบหน้าเหนียวอ่อน พลังกัมมมองพื้นจากทางหน้าต่าง

“สูงอยู่มากเลยทีเดียว แบบนี้ลงไปไม่ได้แน่ ถ้าทางจะไม่รอดด้วย”

นายพลหมาหลินคิดในใจ

“ใครเข้ามา ไอ้นี้ตายแน่”

นายพลหมาหลินตะคอกเมื่อเห็นว่าประตูกำลังสั่นสะเทือน เพราะถูกกระแทกอย่างแรง

สิ้นเสียงประตูก็หยุดสั่น

“ไม่น่าเชื่อนะว่าประธานาธิบดีอย่างกูจะต้องหมดอำนาจและหมดชีวิตในคราวเดียวกันเพราะไอ้ กระเจอกอย่างพวกมึง”

นายพลหมาหลินเค้นคำสุดท้ายออกมาจากปากอย่างเคียดแค้น

“เป็นเพราะท่านเองนั่นแหละที่ยึดอำนาจประชาชนก่อน สักวันหนึ่งท่านก็ต้องถูกยึดอำนาจคืนอย่างนี้แหละ”

ฮันซุยพูดอย่างต้องการให้นายพลสำนึก

“อำนาจพวกนั้นะ ถ้าไปอยู่ในมือคนพวกนั้นอย่างแกแล้วจะทำอะไรได้ชะไอ้จิ้ง”

นายพลเยาะหยัน

“ทำอย่างเมื่อก่อนไงไอ้โง่”

ฮันซุยได้ตอบอย่างฉุนเฉียว แล้วเขาก็รู้สึกได้ทันทีว่ามีอะไรแข็ง ๆ มาเคาะที่ปากเขาอย่างรุนแรง แต่ฮันซุยก็ไม่ยอมแพ้ยังอธิบายต่อไป

เมื่อคนเฝ้า เป็นสิ่งให้ข้อสงสัยกับท่านได้

ไม่ใช่การที่พวกเขาได้ทำอะไรตามใจชอบแต่ก็เป็นการให้พวกเขาได้เลือกคนที่จะมาดูแลพวกเขา”

ฮันซุยกลืนน้ำลายลงคอพร้อมเลือดที่เกรอะอยู่ก่อนอธิบายต่อว่า

“ทุกคนยอมเลือกสิ่งที่ดีที่สุดให้ตัวเอง และเช่นเดียวกันเมื่อผู้นำเป็นคนดี ที่นั่นจะเป็นยังงี้ละ คำก็ต้องช่วยพัฒนาชีวิตของชาวกิลีให้ดีขึ้น คำนี้ถึงผลประโยชน์ของชาวกิลี เมืองกิลีเป็นส่วนใหญ่ ที่นี้ชีวิตของคนในกิลีก็จะเป็นตามที่เขาเลือกใจเล่า”

“ยังงี้มึงก็ยังไม่อยู่ล่ะวะ”

นายพลหมาหลินพูดต่อ ทันทีที่ฮันซุยกหยุด

“อุตส่าห์เสียงตายถึงขนาดนี้ นี่ถ้ากูเตรียมกองกำลังมาพร้อม มึงก็ตายฟรีสิวะ อย่างนี้มึงง่ซัด ๆ”

ฮันซุยกเลิบบมองนายพลหมาหลินแล้วนึกสมเพช ตอนนีสำหรับนายพลหมาหลินแล้ว คงต้องการเพียงคำที่บอกว่า การกระทำและการตัดสินใจของเขาและกองปฏิวัตินั้นเป็นการตัดสินใจแบบง่ ๆ “สิ่งสำคัญของชีวิตไม่ใช่แค่การมีชีวิต แต่เป็นการมีสิทธิ์กับชีวิตและประชาธิปไตยก็เป็นการให้สิทธิ์ ที่ทุกชีวิตควรได้รับ ดังนั้นไม่ว่าจะต้องสูญเสียอะไร หรือแม้กระทั่งชีวิตตนเพื่อแลกกับสิทธิ์ในชีวิตของชาวกิลี ให้ทุกคนอยู่ใต้กฎเกณฑ์ รัฐธรรมนูญฉบับเดียวกัน มีสิทธิ์ในทุกอย่างเท่าเทียมกัน มันยอมคุ้มค่ากับการสูญเสีย และเชื่อได้เลยว่า ชาวกิลีทุกคนก็คิดอย่างเดียวกัน ในเมื่อเรารักในแผ่นดินที่ให้ชีวิตเราเช่นเดียวกัน”

ฮันซุยกเอ่ยด้วยความภาคภูมิใจ เมื่อเขารู้ดีว่าทุกสิ่งที่ได้พูดออกไปนั้นล้วนเป็นสิ่งที่จริงแท้และแนใจ

นายพลหมาหลินเงยหน้าขึ้นด้วยแววตาที่แข็งกร้าวเมื่อฟังคำของบุรุษที่ถูกพันธนาการโดยเขาจบ

“ประชาธิปไตยหรือวะ รัฐธรรมนูญหรือไอ้เงิ๊ว ตราบไตที่กูยังอยู่มึงจะไม่มีวันได้สักอย่าง”

น้ำเสียงของนายพลหมาหลินดังกร้าว ก่อนที่เขาจะเดินมาแก้มัดให้ฮันซุยก

“มึงคงจะใหญ่น่าดู อุตมการณ์สูงเหลือเกินนี่ ท่าทางไอ้พวกนั้นจะไม่กล้า”

นายพลหมาหลินเอาปืนจ่อที่ขมับฮันซุยกอีก

น้ำเสียงกระซิบข้างหูทำให้ฮันซุยกรู้สึก แยกอย่างบอกไม่ถูก เมื่อ นายพลหมาหลินได้บอกสิ่งที่เขาไม่ต้องการมากที่สุด

“งานของพวกมึงไม่สำเร็จก็เพราะมึง ไอ้ตัวซวย”

ปืนในมือนายพลหมาหลินยิงกราดไปที่ประตูจนเป็นรูพรุน คนภายนอกจึงรีบกรูเข้ามาทันที แต่ไม่กล้าทำอะไรเมื่อยังเห็นฮันซุยกยังอยู่ในการควบคุมอย่างแน่นหนา ปืนกระบอกนั้นทำหน้าที่เพชรฆาตได้อย่างดีเยี่ยมโดยการกราดยิงไปทั่ว ทุกคนได้แต่หลบ แต่ก็ยังมีคนได้รับบาดเจ็บไม่น้อย และขณะที่นายพลหมาหลินกำลังเดินอย่างช้า ๆ เพื่อจะออกจากห้องนั่นเอง

คำพูดสุดท้ายของนายพลหมาหลินก็ดังก้องในสมองของฮันซุยก เขาจะยอมให้มันเป็นไปอย่างนี้ไม่ได้เด็ดขาด ฮันซุยกจึงขจัดขึ้นโดยการจับข้อมือของนายพลออกจากศีรษะเขา แต่มันก็ไม่ใช่ง่ายและเมื่อเลือบเห็น

ข้อมือที่ถูกข้อมือของ ฮันซุยกก็ตัดสินใจเป็นครั้งสุดท้ายในการทำเพื่อ

บ้านเกิดเมืองนอนของเขา เขามือจับแขนนายพลที่ลือคอคอเขาไว้ใช้พลังกำลังทั้งหมด พุ่งตัวลงจากหน้าต่างบานใหญ่พร้อมกับนายพลหมาหลินประธานาธิบดีของกิลี

รูปหนึ่งก่อนที่เขาจะหมดสติไปนั่นเอง ฮันซุยก็นึกถึงคำพูดคำนึงของท่านนายพลชินยาที่ทำให้เขาเป็นหนึ่งในกองกำลังปฏิวัติ

“เราเกิดบนกิลี เติบโตบนกิลี มีชีวิตอย่างมีความสุขบนกิลี เมื่อกิลีร้อนเป็นไฟเช่นนี้สมควรหรือไม่ที่ท่านจะทำอะไรเพื่อตอบแทนกิลีบ้าง”

“พี่ซุย พี่ซุย”

เสียงเรียกของใครคนหนึ่งทำให้ฮันซุยลืมตาขึ้นมามอง แล้วก็พบกับใบหน้าवलของหญิงสาวคนหนึ่งที่ทำให้คำสัญญาที่เขาไว้ว่าจะรอกิลีร้องไห้ น้ำตาไหลพรากอยู่ข้าง ๆ เขา

“ไม่เอาน่าเราไม่ใช่ อังศุมาลินกับโกโบริชะหน่อย”

ฮันซุยเอ่ยขึ้นเมื่อนึกถึงอมติระนิยาของสยามประเทศขึ้นมา

ใบหน้าของกิลียิ้มขึ้นมาหน่อยก่อนจะทุบเบา ๆ บนแขนของเขา

“บ้าแล้ว”

มือของฮันซุยเอื้อมมาแตะที่ใบหน้าของกิลีเพื่อเช็ดน้ำตาให้ กิลีฝืนยิ้มแล้วพูดว่า

“พวกเผด็จการตายหมดแล้วนะ พี่ต้องไม่เป็นอะไรนะ แม่บอกว่า จะรอพี่กลับไปหา”

ฮันซุยยิ้มอย่างยินดี เขารู้สึกว่าตัวเองอ่อนแรงลงเรื่อยๆ เขาหยิบรูปในกระเป๋าเสื้อส่งให้กิลี

“ฝังพร้อมพี่นะ”

น้ำตาของกิลียิ่งไหลเมื่อเห็นว่า นั่นเป็นรูปที่ครอบครัวของเธอร่วมถ่ายกันเป็นครั้งสุดท้ายที่กิลี

“จำไว้นะ รักษา กิลี รักษา ประชาธิปไตยแทนพี่ด้วย”

“ค่ะ”

กิลีรับค่าน้ำเสียงสั้นเครือ

“ดูแลแม่”

“ค่ะ” คราวนี้น้องสาวคนเดียวของฮันซุยเอามือปิดปากเขาไว้แล้วพูดว่า

“เดี่ยวพี่เหนื่อยนะ”

ฮันซุยยิ้มรับ พลังเอื้อมมือไปหานายพลชินยาที่กำลังยืนอยู่ไม่ห่างไกลเท่าไร

“เธอเก่งมากนะ”

นายพลชินยากระชับมือเขาไว้ แล้วพูดด้วยน้ำเสียงชื่นชม

“บอกชาวกิลีด้วย ประชาธิปไตยกลับมาเป็นของเขาอีกครั้งแล้ว”

น้ำเสียงของฮันซุยขาดห้วงมากขึ้นเรื่อยๆ นายพลชินยารับคำและกระชับมือเขาแน่นขึ้นเป็นการให้ความเชื่อมั่น ขณะที่กิลีทำได้เพียงร้องไห้ น้ำตาไหลไม่ขาดสาย

“ในวันที่ฟ้าสว่าง แสงสว่างเป็นของเราอีกครั้ง วันที่ฟ้าสูง”

ฮันซุยยิ้มกับตัวเอง พลังมองไปยังท้องฟ้าที่เริ่มมีแสงแดดอ่อน ๆ

“พ่อเจ้าอยู่หัว ลูกขอมอบความสำเร็จนี้ให้ ขอพระองค์จงปกป้อง

คุ้มครองกิลี และครอบครัวของลูกด้วย”

ฮันซุ่ยพึมพำในใจอย่างเหนียวอ่อน ฟ้าสางแล้ว แวดตาของฮันซุ่ยบอกถึงความยินดีเป็นอย่างยิ่ง แม้เขาจะไม่ใช้อยู่จนเห็นความสำเร็จจริงของการปฏิวัติ แต่เขาก็เป็นหนึ่งในผู้ที่เริ่มจนมีวันนี้ วันที่ฟ้าเริ่มสาง

“หวังว่า การเลือกตั้งจะมีในไม่ช้านี้ นะครับท่าน ชาวگิลีทุกคนรอที่จะใช้สิทธิ์ของพวกเขาอยู่”

“เราสัญญา”

นายพลชินยารับคำด้วยน้ำเสียงหนักแน่น เพราะนั่นก็เป็นสิ่งที่เขาจะทำอย่างแรก เพื่อให้ชาวگิลีทุกคนได้รับรู้ถึงประชาธิปไตยที่กลับคืนมาแล้ว

ฮันซุ่ยมองท้องฟ้าที่เริ่มมีแสงแดดอ่อนๆ อีกครั้งสายตาของเขาพร่าเลือนจนไม่สามารถเห็นมัน ไม่เห็นแสงสว่างนั้น แต่เขาก็รู้ว่ามันกำลังสว่างอยู่ เมื่อเขาได้อยู่ถึงวันที่ฟ้าสางแล้ว และต่อไปแสงจากดวงอาทิตย์ก็定会ครอบคลุมทั่วگิลีจนได้ ฮันซุ่ยหลับตาลงอย่างช้าช้า เสียงสุดท้ายของนายพลชินยาดังก้องวังวาลในใจที่เต็มเปี่ยมไปด้วยความสุขของเขา

“เราสัญญา การเลือกตั้งจะมีขึ้นในไม่ช้านี้ ชาวگิลีทุกคนจะได้ใช้สิทธิ์ประชาธิปไตยที่เขาได้คืนมาในวัน ฟ้าสาง ขอขอบคุณ ฮันซุ่ย วีรบุรุษของگิลี”

“คุณอยากให้ผมเอาหูไปนาเอาตาไปไร่กับเรื่องของคุณอย่างนั้นรึ”

“...ก็ประมาณอย่างนั้นแหละครับท่าน”

“นี่คุณ! อย่ามาตู่ถูกคนอย่างผม ผมมีเกียรติ มีศักดิ์ศรี เรื่องผิดกฎหมายทุกเรื่องที่ผ่านมาในเขตผม ผมไม่ปล่อยให้รอดไปได้หรอกนะ”

“ใจเย็นๆ ก่อนสิครับท่าน เรื่องเงินนะตกลงกันได้”

รางวัลชมเชย

เมล็ดพันธุ์แห่งประชาธิปไตย
พัฒนิกษ์ ลายธีระพงศ์

พ่อของผมมักจะเดินมาส่งผมที่โรงเรียนทุกวัน เราสองคนพ่อลูกสนิทสนมกันมาก พ่อของผมเป็น ส.ส. ของจังหวัด ใครต่อใครจึงพากันให้ความเคารพทักท้วงอีกทั้งท่านยังเป็น ส.ส. ที่มีชื่อเสียงเรื่องความซื่อสัตย์ เป็นนักการเมืองมือสะอาด และความไม่เกรงกลัวใคร กล้าสู้กับอิทธิพลมืด จึงทำให้ท่านเป็นที่รักใคร่ของชาวบ้านทุกคน รวมทั้งครูที่โรงเรียนของผมด้วย

Legislative Institutional Repository of Thailand

“สวัสดิ์คะท่าน ส.ส. มาส่งลูกเข้าเรียนวันะคะวันนี้” คุณครูพรใจ ครูประจำชั้นเรียนของผมนั่งถามสวัสดิ์พ่อทุกเช้า ครูพรใจเป็นอีกบุคคลหนึ่งที่นับถือพ่อของผมมากที่สุด ครูนั่งฟังเสียงของพ่อผมที่ดังขึ้นในห้องเรียนทุกคนได้ฟังและให้ยืมถือเอาเป็นแบบอย่างเสมอ และนั่นก็เป็นสิ่งที่ทำให้เด็กชายตัวเล็ก ๆ อย่างผมภูมิใจมาก

“ครับ วันนี้ผจญมีประชุมแต่เช้านะครับ แล้วลูกเอก อยู่ที่โรงเรียนหมูนี้อย่างไรบ้างละครับ” พ่อพูดพลางหันไปรับไหว้คุณครูประจำชั้นคนนี้อย่างที่เคยทำมา

“แหม! ท่าน ส.ส. ถามทุกวันเลยนะคะ เอกขยันเรียนคะ ตั้งใจเรียนดีมาก ความประพฤติก็เรียบร้อยคะ” ครูพรใจพูดตอบ

พ่อมองหน้าผมแล้วยิ้มให้อย่างอบอุ่น ผมรู้สึกดีใจทุกครั้งที่ทำให้พ่อภูมิใจในตัวผมได้ พ่อเป็นบุคคลที่เป็นตัวอย่างให้กับชีวิตผม พ่อเป็นทั้งพ่อของผมและท่านก็เป็นฮีโร่ในใจผมเสมอมาด้วย

พ่อเป็นบุคคลที่เป็นที่พึ่งให้กับคนอีกมากมาย ที่โรงเรียนคุณครูใหญ่มักจะคอยมาปรึกษากับคุณพ่อของผม ทั้งเรื่องยาเสพติดในโรงเรียน เรื่องทุนทรัพย์ของนักเรียนยากจน โครงการต่างๆ ของทางรัฐบาล ซึ่งพ่อก็มักจะพยายามช่วยแก้ปัญหาให้ แม้ว่าบางเรื่องจะแก้ไม่ได้ในทันที แต่ท่านก็พยายามต่อสู้เรื่อยมา

หลังจากเลิกเรียนที่โรงเรียน พ่อก็มารับผมเหมือนเช่นเคย เราทั้งสองพูดคุยกันตลอดทางกลับบ้าน ผมมักจะเล่าเรื่องที่เกิดขึ้นที่โรงเรียนให้พ่อฟังเสมอและพ่อก็มักจะสอนข้อคิดต่างๆ แก่ผมด้วย

“พ่อครับ วันนี้มีการเลือกตั้งหัวหน้าห้องด้วย ครูพรใจสอนพวก

เราเรื่องการใช้สิทธิใช้เสียงของตนเองครับ ครูบอกว่าพวกเรานะ เป็นเมล็ดพันธุ์แห่งประชาธิปไตย”

“แล้วลูกรู้หรือเปล่าว่าที่ครูพูดนะ หมายความว่าอย่างไร” พ่อพูดพร้อมยิ้มอย่างเอ็นดู

“ครูบอกว่า พวกเรานะเป็นเมล็ดพันธุ์ที่เป็นความหวังของชาติ เพราะสักวันหนึ่งพวกเราจะได้โตขึ้นเป็นผู้ใหญ่ ที่ต้องดูแลบ้านเมืองให้เจริญก้าวหน้าต่อไป”

“ใช่แล้วละลูก สิ่งที่ครูพยายามปลูกฝังก็คือให้ลูกได้เคยชินกับการใช้สิทธิใช้เสียงของตนเองนะลูก ประสบการณ์ต่างๆ ที่ผ่านมามีหลายอันจะช่วยสอนลูกให้รู้จักประชาธิปไตยมากขึ้นนะ แล้วใครได้เป็นหัวหน้าห้องล่ะ” พ่อถามขึ้น

“ผมเองครับพ่อ” ผมตอบพ่ออย่างภูมิใจ

พ่อยิ้มแล้วบอกผมว่า “การได้เราได้รับตำแหน่งหน้าที่มาแล้ว เราจะต้องทำให้ดีที่สุด มีความรับผิดชอบในหน้าที่ และที่สำคัญอีกอย่างหนึ่งคือต้องกล้ายอมรับผิด ถ้าลูกทำได้ ลูกก็จะเป็นเมล็ดพันธุ์ที่ดีให้พ่อภูมิใจได้แน่นอน”

การสนทนาของผมและพ่อยุติลง เมื่อรถแล้วเข้าซอยที่ผมเห็นจนคุ้นตา สุดทางของซอยมีบ้านหลังหนึ่งที่ขนาดไม่ใหญ่นัก แต่ก็เด่นสะดุดตาด้วยลักษณะของบ้านทรงไทย ซึ่งเป็นบ้านที่พ่อของผมภาคภูมิใจนักหนา พ่อบอกผมเสมอว่า ถึงบ้านเราจะไม่ได้ร่ำรวยมีทรัพย์สินเงินทองมากมาย เหมือนบ้าน ส.ส. บางคนที่โกกิมชาวบ้าน แต่ครอบครัวเราจะมีปลาในตู้กับข้าวได้และมีเมล็ดพันธุ์ดีอย่างพวกนี้ที่ช่วยพัฒนาบ้านเมือง

ทองทั้งปวง คือการช่วยเหลือผู้อื่นนั่นเอง ด้วยความที่พ่อเป็นคนโอบอ้อมอารี ชื่อสัตย์สุจริต อีกทั้งยังเป็น ส.ส. มีอำนาจหน้าที่สามารถช่วยเหลือทุกซ່ວ່งของชาวบ้านได้ ดังนั้นที่บ้านของผมนจึงมักมีผู้คนแวะเวียนมาเยี่ยมพ่ออยู่เสมอทั้งที่มีเรื่องเดือดร้อนหรือบางครั้งก็แวะมาเยี่ยมเยียนเอาของขวัญมาฝาก มาพูดคุยกับท่าน เรียกว่า บ้านเราไม่เคยว่างแขกเลยทีเดียว

แต่ทั้งนี้ทั้งนั้น แม้ว่าพ่อของผมนจะยุ่งมากสักเท่าไร แต่พ่อก็มักจะหาเวลาว่างมาดูแลผมเสมอ บางครั้งยังเรียกผมให้ไปพูดคุยพร้อมกับแขกของท่านด้วยเลย พ่อไม่เคยทำตัวเย่อหยิ่ง ไม่ว่าจะแขกคนไหน ร่ำรวย มีเงิน ท่านก็ยินดีต้อนรับทั้งสิ้น แขกของท่านแต่ละคนจึงเป็นคนที่มีความรู้ อาชีพ การศึกษา แตกต่างกันไป พ่อบอกผมว่า ท่านอยากให้ผมได้เรียนรู้คนหลายๆ แบบ ปัญหาของคนร่ำรวยก็อย่างหนึ่ง ทุกซ່ວ່งของชาวบ้านก็อย่างหนึ่ง แต่ส่วนตัวแล้วผมชอบฟังปัญหาทุกซ່ວ່งของชาวบ้านมากกว่า เพราะพวกเขา มักจะซื่อตรงไม่ประจบประแจง มีปัญหาเดือดร้อนอะไรก็เป็นเรื่องที่เดือดร้อนจริงๆ ไม่ใช่เรื่องไร้สาระหรือเพียงแค่มาวดร้าวดรวยเท่านั้น

วันนี้ก็เป็นวันที่มีแขกมาเยี่ยมเยียนพ่อมากมาย ผมจึงนั่งทำการบ้านของผมนไปเรื่อย รอให้พ่อพูดคุยให้เสร็จธุระ แต่ดูเหมือนว่าวันนี้แขกที่มาหาพ่อแต่ละคนจะคร่ำครึคิดผิดปกติและพ่อก็ดูจะเครียดด้วยเช่นกัน

พ่อส่งแขกคนสุดท้ายก็ตึกแล้ว ผมเดินไปหาพ่อที่ชานชาลาหน้าบ้าน

“การบ้านเสร็จแล้วหรือลูก” พ่อลูบหัวผมเบา ๆ

“ครบเสร็จแล้ว” ผมสังเกตเห็นแววตาเศร้าหมองในดวงตาพ่อ

“เอก วันหนึ่งเมื่อโตขึ้น ลูกจะทำอาชีพอะไร”

“ผมจะเป็นนักการเมือง เป็น ส.ส. ที่ดีมีสะอาดเหมือนพ่อครับ” พ่อยิ้มให้ผมอย่างละมุนละไม ก่อนที่ท่านจะได้กล่าวอะไร เสียงรถยนต์คันหนึ่งก็แล่นเข้ามาจอดที่หน้าบ้าน เมื่อประตูเปิดออก ชายหนุ่มคนหนึ่งก็เดินลงมาจากรถ ขึ้นมาที่ชานชาลาของบ้าน

“ท่าน ส.ส. ครับ ผมขอคุยอะไรด้วยหน่อยครับ” ชายหนุ่มแต่งตัวเรียบร้อยสะอาดสะอ้าน ดูภูมิฐานกล่าวขึ้นกับพ่อของผม พ่อมองชายผู้นั้นด้วยหางตา ผมไม่เคยเห็นพ่อมองใครอย่างไม่เป็นมิตรมากเท่านี้มาก่อน พ่อพยักหน้าช้า ๆ เหมือนรับรู้อยู่แล้วว่าชายผู้นี้จะต้องมา แล้วพ่อก็กวาดแขกคนใหม่คนนั้นเดินเข้าบ้านไป

เมื่อพ่อเข้าบ้านไปแล้ว แม่จึงเดินออกมาเรียกให้ผมไปนอน ผมเดินเข้าบ้านผ่านห้องรับแขก พ่อกับชายผู้นั้นกำลังสนทนากันอยู่ จากสีหน้าและท่าทางของพ่อ ทำให้ผมรู้ว่าการพูดคุยกับชายคนนั้นไม่ได้ทำให้พอใจเลย

“คุณคิดว่า ผมจะยอมร่วมมือกับวิธีการผิดกฎหมายที่คุณเสนอมานั้นหรือ” เสียงของพ่อ ดังขึ้นอย่างมีอารมณ์ ทำให้ผมซึ่งกำลังเดินขึ้นบันไดไปยังห้องนอนชั้นบน ต้องหยุดชะงัก

“ท่าน ส.ส. ครับ มาถึงขั้นนี้แล้ว เขตนี้จะเป็นเขตของท่าน ผมจะทำอะไรก็ไม่อยากข้ามหน้าข้ามตา ท่านเองก็รู้อยู่...เท่าไรก็ไม่อันอยู่แล้ว”

“ถ้าคุณคิดจะใช้เงินซื้อผมเพื่อทำผิดกฎหมายให้คุณนะ คุณน่าจะจ่ายตอนติดคุก”

“แหม! ท่าน ส.ส. ผมก็ทราบที่อยู่แล้วว่าเป็นท่านผู้เป็น ส.ส. มีอะตาด ไม่เคยโกงการเลือกตั้ง ไม่เคยโกงเงินใคร ผมก็ไม่ได้ต้องการให้ท่านยอมร่วมมืออะไรด้วยอย่างนั้น เพียงแค่...ไม่รู้ไม่เห็น ก็เพียงพอแล้ว”
ชายหนุ่มยิ้มอย่างมีเลศนัย

“คุณอยากให้ผมเอาหูไปนาเอาตาไปไร่กับเรื่องของคุณอย่างนั้นรึ”

“...ก็ประมาณอย่างนั้นแหละครับท่าน”

“นี่คุณ! อย่ามาตุถูกคนอย่างผม ผมมีเกียรติ มีศักดิ์ศรี เรื่องผิดกฎหมายทุกเรื่องที่ผ่านมาในเขตผมผมไม่ปล่อยให้รอดไปได้หรอกนะ

“ใจเย็น ๆ ก่อนสิครับท่าน เรื่องเงินนะตกลงกันได้”

“คุณจะให้ผมพูดอีกกี่รอบ ประชาชนดาด่า ๆ ทุกคนเสียภาษี เสียเงินมา เลือกให้ผมทำหน้าที่นี้ ให้มาทำหน้าที่ดูแลรักษาผลประโยชน์สารทุกข์สุขดิบของพวกเขาผมไม่ทรยศชาวบ้านที่วางใจในตัวผมหรอกนะ ผมจะบอกให้คุณรู้ไว้เลยนะ คนอย่างผมมีความซื่อสัตย์ มีความกตัญญู ไม่ได้หน้ามืดตามัวทรยศชาติ ทรยศแผ่นดินบ้านเกิดหรอกนะ คุณก็เหมือนกัน เกิดที่เมืองไทย โตมาที่นี่ มีที่อยู่ชุกห้วนนอนจนถึงวันนี้ก็เพราะชาติเพราะประเทศไทย หากคุณยังไม่รักชาติ กล้าขายชาติเพื่อประโยชน์ของพวกเขาของคุณแล้วละก็ ผมก็ไม่รู้จะพูดอย่างไรแล้ว กลับไปบอกนายของคุณนะ ผมจะไม่มีวันเข้าร่วมการค้าขายเสพติดที่มอมเมาคนไทย มอมเมายาวชนของคุณหรอก เงินของนายคุณซื้อผมไม่ได้หรอกนะ และผมก็รู้ด้วยว่านายคุณนะเป็นใคร อย่าคิดนะว่าผมกลัว ผมจะเอาหลักฐาน มาลากพวกคุณเข้าตารางให้หมด ออกไปจากบ้านผมเดี๋ยวนี้!”

ชายหนุ่มผู้นั้น รีบลงลานออกจากบ้านไปทันที แต่แม้ว่าตัวผมจะมองมาจากมุมบันไดก็ตาม ยังเห็นสายตามุ่งร้ายที่ชายคนนั้นมองพ่อผมได้ชัดเจน พ่อทรุดนั่งลงที่เก้าอี้ ตอนนี้อยู่ออกมาจากอีกมุมหนึ่งของบ้านแล้ว แม่เห็นเหตุการณ์ทุกอย่างเหมือนผม แม่เข้าไปหาพ่อ นั่งร้องไห้อยู่ข้าง ๆ พ่อ ทั้งแม่และพ่อ รวมถึงตัวผมแม่เราจะไม่ได้พูดกัน แต่เราต่างก็รับรู้แล้วว่าจากวันนี้ทุกสิ่งทุกอย่างคงยากที่จะเป็นเหมือนเดิมได้

แล้วก็เป็นอย่างนั้นจริงๆ วันรุ่งขึ้นและวันต่อๆ มา พ่อไม่วางพ้อที่จะมารับมาส่งผมอีกเลย อันที่จริงผมแทบจะไม่ได้เจอ ไม่ได้พูดคุยกับพ่อกันมาหลายอาทิตย์แล้ว ชาวที่พ่อเปิดโปงธุรกิจการค้ายาบ้าของผู้มีอิทธิพลกลายเป็นข่าวที่โด่งดังขึ้นหน้าหนังสือพิมพ์แทบทุกวัน และการคานอำนาจผู้มีอิทธิพลของพ่อก็ทำให้ผู้มีอิทธิพลคนนั้นไม่พอใจอย่างมาก เขาได้พยายามโต้ตอบกลับ ทั้งเบี่ยงเบนประเด็น อีกทั้งยังสร้างเรื่องใส่ร้ายป้ายสีพ่อกันมากมาย ทำให้แม้แต่แต่ันักการเมืองที่เคยมีชื่อเสียงเรื่องมีอะตาดที่สุดอย่างพ่อ ยังต้องแปดเปื้อนไปด้วยคำกล่าวหาว่าร้ายของผู้มีอิทธิพลคนนั้น ผมเห็นพ่อกับโทรทัศน์แทบทุกวัน แต่ผมกลับไม่ได้เจอพ่อบ้านเลย แม่เองก็ดูเครียดมาก ครูพรใจและครูที่โรงเรียนหลายคนก็ดูไม่สบายใจเช่นกัน ที่บ้านของเรา แยกหรือที่มาเยี่ยมพ่อก็น้อยลงหลาย ๆ คนต่างก็กลัวอิทธิพลมืดของนักธุรกิจค้ายาบ้าคนนั้น ไม่มีใครอยากที่จะโดนลูกหลง ส่วนแขกที่มาเยี่ยมพ่อก็น้อยลง เรื่องเครียดๆ มาให้พ่อได้รับรู้เสมอ

ในคืนวันหนึ่ง หลังจากที่พ่อรับแขกเสร็จ ผมจึงได้มีโอกาสคุยกับ
Legislative Institutional Repository of Thailand

“พ่อครับ” ผมเดินไปหาพ่อช้า ๆ

“เออ ยังไม่นอนอีกเหรอลูก ดึกแล้วนะ” พ่อหันมามองผม ตอนนั้นเวลาก็ล่วงเลยไปเที่ยงคืนกว่า ๆ แล้ว

“ผมอยากคุยกับพ่อครับ” ผมเงยหน้าขึ้นมองพ่อชัด ๆ รู้ดีว่าเวลานี้พ่อเครียดมากแค่ไหน

พ่อเอื้อมมือมากอดผม “เออ พ่อรู้ว่าลูกอาจจะเหนื่อยใจที่ช่วงนี้พ่อไม่มีเวลามาอยู่กับลูกเลย” พ่อหยุดหายใจชั่วคราว เสมือนต้องการให้ความรักและความอบอุ่นที่ถ่ายทอดจากพ่อมาถึงตัวผม “เออ...การที่เราจะเป็นคนดี ไม่ใช่เรื่องง่ายเลยนะลูก คนดีหลายๆ ครั้งก็ต้องอยู่ท่ามกลางสังคมอย่างโดดเดี่ยว”

“...เฮ้อ! ลูกยังเด็ก เออ ลูกจำที่ครูพรใจเคยสอนได้ใช่ไหม ลูกนะยังเป็นเมล็ดพันธุ์เท่านั้น ลูกเป็นเมล็ดพันธุ์แห่งประชาธิปไตย หลายสิ่งหลายอย่างที่ผ่านมาในชีวิตลูกมันจะช่วยสอนลูกให้เติบโตขึ้นและเข้าใจโลก เข้าใจสังคมมากขึ้นนะลูก” ผมมองเห็นความเศร้าในแววตาของพ่อ ต่างจากแววตาแห่งความสุขที่พ่อเคยมีมาแต่ก่อนอย่างสิ้นเชิง

คืนนั้นพ่อสอนผมมากมายหลากหลายเรื่อง เราสองคนคุยกันจนถึงดึกดื่น พ่อสอนผมให้เห็นคุณค่าของการเป็นคนดี เป็นคนซื่อสัตย์ และยังสอนให้ผมเห็นคุณค่าของประชาธิปไตยด้วย พ่อบอกผมว่าประชาธิปไตยนั้นไม่ใช่สิ่งที่ได้มาง่าย ๆ เป็นสิ่งที่คนรุ่นก่อนแลกมาด้วยเลือดเนื้อ เหตุการณ์ไม่ว่าจะเป็น 14 ตุลา วันมหาวิปโยค หรือเหตุการณ์อื่นๆ ก็ตาม ล้วนแต่เป็นสิ่งที่คนไทยทำเพื่อชาติ เพื่อให้ได้มีประชาธิปไตยอย่างทุกวันนี้แต่นักการเมืองคนสมัยนี้รวมถึงชาวบ้านทั่ว ๆ

ไป หลายคนไม่เคยเห็นคุณค่าของมัน ชาวบ้านหลายคนยินดีที่จะแลกความเป็นประชาธิปไตย แลกความเจริญก้าวหน้าของชาติ ด้วยเงินเพียงไม่กี่ร้อยบาท ส่วนนักการเมืองทั้งหลายก็ใช้อิทธิพลที่ตัวเองมี ใช้ประชาธิปไตยไปในทางที่ผิด โกงกินชาติบ้านเมือง ทำธุรกิจผิดกฎหมายที่ทำให้ชาติล่มจม

พ่อบอกผมว่าถ้าผมอยากเป็นนักการเมืองเหมือนพ่อ ผมต้องตั้งใจจริง อดทน และรักชาติ พ่อหวังที่จะเห็นประเทศไทยในอนาคตเจริญรุ่งเรือง ทุกคนทำเพื่อส่วนรวม หนึ่งแรงหนึ่งใจก็รวมเป็นพลังที่ยิ่งใหญ่ได้ ท่านว่าพวกผมเป็นคนรุ่นใหม่ เป็นเมล็ดพันธุ์ที่จะสร้างสรรค์ชาติต่อไป

หลังจากคืนวันนั้นผมกับพ่อเราก็ไม่ได้คุยกันอีกเลย เวลาผ่านไปหลายวันจนกระทั่งวันหนึ่งหลังเลิกเรียน

“พ่อครับ” ผมวิ่งมาหาพ่ออย่างรวดเร็ว พ่อมารับผมที่โรงเรียน

“พ่อครับทุกอย่างเรียบร้อยแล้วหรือครับ” ผมกอดพ่อเสียนั่น พ่อยิ้มให้ผมอย่างอบอุ่น แววตาของพ่อดูมีความสุข มันทำให้ผมมีความสุขมาก

“แน่นอนลูก ทุกอย่างเรียบร้อยแล้ว ผู้มีอิทธิพลคนนั้น ถูกจับตัดสินโทษไปแล้ว” เป็นนักการเมืองที่ดีมีสะอาดสะอาดอย่าง ไม่เป็นอะไรหรอกลูก”

“คนดีพระเจ้าคุ้มครอง ใช่ไหมครับ” ผมถามพร้อมด้วยรอยยิ้มแก้มแทบปริ

“ใช่ วันนี้เราไปเดินซื้อของที่ลูกชอบที่ตลาดกันดีกว่านะ พ่อพาไปเอง ไม่ได้ไปตั้งนานแล้ว” พ่อพาผมเดินไปตามตลาด ผู้คนในตลาดต่างทักทายพ่ออย่างอบอุ่น พ่อเป็นฮีโร่ของพวกเขาอีกครั้ง และเป็นฮีโร่ของผมเช่นกัน

เราสองคนพ่อลูกมีความสุขมาก ช่วงแห่งความทรงจำนี้ก็ทำให้ผมมีความสุขมากเสียจนไม่ได้คาดคิดมาก่อนว่า ความสุขครั้งนี้จะเป็นความสุขครั้งสุดท้ายของผม ซึ่งจะกลายเป็นเพียงภาพในอดีตที่สร้างความสุขและสร้างบาดแผลให้กับผมไปตลอดชีวิต

พ่อส่งยิ้มให้ผมอย่างอบอุ่น ขณะที่ผมชูของเล่นชิ้นใหม่ที่พยายามจะอ่อนวอนให้พ่อซื้อให้

“บ๊อง” เสียงปึงดังขึ้นหนึ่งนัด ห่างจากร้านของเล่นที่ผมยืนอยู่เพียงไม่กี่ไกล ผมหันหลังกลับทันที ภาพที่เห็นทำให้ผมทำอะไรไม่ถูก พ่อล้มลงไปที่พื้น บนตัวมีเลือดไหลท่วมตัว ผู้คนในตลาดพากันแตกตื่น ผมพรวดพราดและสับสนเกินกว่าที่จะกล่าวอะไรได้ ในหัวสมองของผม มีแต่ภาพเต็มๆ หมุนเข้าไปมา “เป็นนักการเมืองที่ดีมีสะอาดสะอาดอย่าง ไม่เป็นอะไรหรอกลูก” ผมเคยคร่ำครวญในคำพูดนี้ของพ่อมาตลอด จนวินาทีนั้นผมจึงได้รู้ว่ามันไม่จริง...

บทกวีการเมือง
ระดับประชาชน

Legislative Institutional Repository of Thailand

รางวัลชนะเลิศ
ตลาดการเมือง
ชัยพร ศรีโบราณ

๑.
 ที่นี้มี ส.ส. ไว้รอขาย
 จัดจำหน่ายจ่ายจตทั้งสดพ่อน
 เชิญเข้ามาหาประจำและขจร
 ชอบแบบร้อนหรือเย็นเลือกเฟ้นไป
 มีลือตเล็กลือตใหญ่ทั้งชายหญิง
 มีของจริงของปลอมพร้อมเก่าใหม่
 มีหลากหลายราคาน่าสนใจ
 ต่อรองได้ลบบวกสะดวกจิง

๒.
 ที่นี้มี ส.ว. ไว้รอแจก
 ประโยชน์แลกเงินล่อก็สมหวัง
 ภารกิจกลเกมเต็มกำลัง
 ตามคำสั่งคนซื้ออย่างซื้อตรง

๓.
 ที่นี้มีนโยบายไว้จ่ายแจก
 เอาเงินแลกความนิยมสมประสงค์
 ทัวพิภพงบประมาณไปรยหว่านลง
 แล้วยังคงคืนเข้ากระเป๋าใคร

ธนบัตรปลิวไปก็ได้เสียง
 เคยโต้เถียงกลับนั่งมิดังไท
 ชื่อมิตรภาพปราบหมู่ศัตรูภัย
 อำนาจใดไม่เกินเหนือเงินตรา

๔.

ที่นี้มีเสียงขาย
 ใครมาดหมายประมูลมา
 ขึ้นต่ำตั้งราคา
 ห้าร้อยบาทขายขาดตัว
 อาจซื้อเฉพาะเสียง
 หรือเหมาเกลี้ยงทั้งครอบครัว
 คู่แข่งแย่งพันพัน
 อย่ามัวช้าจะปราชัย

๕.

ผู้ซื้อขายไม่ขาดตลาดนัด
 เงินสะพัดเกินกว่าตลาดไหน
 นักลงทุนหุ้นประชาธิปไตย
 โภยก่ำไรเต็มที่ไม่มึงด
 ภาจะตลาดการเมืองช่วงเฟื่องฟู
 เมืองและทุ่งจับจ่ายกระจายหมด
 กลยุทธ์จุดแลกแจกแถมลด
 อนาคตตั้งท้ายขายแผ่นดิน

รางวัลรองชนะเลิศ
บ้านของเรา
สุขุม คำภู่ออน

ประเทศเหมือนเรือนชาน เหมือนบ้านช่อง
เหมือนหอห้องเคหาอยู่อาศัย
โลกความจริง ความฝัน โลกวันวัย
ล้วนอยู่ในบ้านเรามาเนานาน
จะให้ดีหรือไม่ดี...เรามีสิทธิ์
เนรมิตรูปร่างเหมือนสร้างบ้าน
ให้สู้ลมแดดฝน สู้ทนทาน
ก้าวพันกาลเวลาอยู่ท้าทาย
ฤๅสร้างเพียงพออยู่ไม่สู้แกร่ง
แดดลมแรงฝนหลังก็พึงพ่าย
เหมือนเด็กเล่นขายของก้อกองทราย
คลื่นกระจายโถมทับก็ยับเยิน

ประเทศต้องเป็นบ้านต้านฝนฟ้า
ยืนหยัดกว่ายืนหยัด มิซัดเซิน
หน้าที่คนครอบครองมีมองเห็น
พร้อมเผชิญทุกวิกฤตอุทิสตน
ซึ่งบ้านเรา...เราทั้งมวล มีส่วนสร้าง
มีอาจอ้างใครเขาเอาแต่ปัน
บ้านจักยังเป็นบ้านอยู่ทานทน
อยู่ที่คนทุกคนต้องสนใจ...
...สนใจเลือกใครมาทำหน้าที่
แทนน้องพี่พ่อแม่ มาแก้ไข
มาสร้างบ้านแปลงเมืองเรืองวิไล
ทำเมืองไทย เป็น "บ้านไทย" หุ้มใจทำ
บ้านซึ่งมันคงอยู่เช่นภูผา
สู้ลมแดดแดดกล้า ฝนฟ้ากระหน่ำ
ภาวะเราคนไทยใส่ใจจำ
"เรากำหนดชะตากรรม ของบ้านเมือง"
....มือทุกมือ ถือสิทธิ์ รับผิดชอบ
สร้างระบอบประชาธิปไตยให้ลือเลื่อง
บ้านเรีนรมย์สมเจตน์...ประเทศประเทือง
อยู่นานเนื่อง...ด้วยเราจับประคับประคองฯ

รางวัลชมเชย

กรรมกรต่อกลอนกับนักการเมือง

ธาร ธรรมโฆษณ์

(-กรรมกร-)

เหนื่อยระทดแทบรากเป็นเลือดชั้น ขอสวรรค์ตาลดลสักเก้าอี้

ค่าครองชีพตีบตัวกระหน้าตี

ค่าเล่าเรียนลูกน้อยภาระหนัก

เงินที่มีมือดออม ยอมอดโซ

หวังให้ลูกได้เรียนได้เขียนอ่าน

พ่อไม่มีสมบัติให้ลูกยื่น

ตั้งแต่เข้าทำงานหลังสู้ฟ้า

ทุกทุกอย่างชีวิตแสนฝืดเคือง

เงินทุกบาทแลกมาด้วยสายเหงื่อ

ถึงโถมแรงเพื่อเงินมาเลี้ยงกาย

เป็นคนจนรากหญ้ากรรมกร

มุ่งเสาะหาคนช่วย ไม่มีใคร

เป็นกรรมกรมีกรรมประจำชะตา

ปรารภนาพันทุกชน้ำตานอง

(-นักการเมือง-)

สมัยหน้าขอมีตำแหน่งโต

ค่าซื้อตัวเข้าพรรคแพงอีกโข

เพื่อตำแหน่งยอมโง่รอดอนคิน

หวังให้ลูกสืบสานสมัยอื่น

พ่อสมบัติตาขี้เล่นการเมือง

นั่งหาวในสภาจนหน้าเหลือง

ทุกทุกอย่างฟูเฟื่องสะดวกสบาย

งบประมาณเหลือเพื่อสุขสมหมาย

เอาน้ำลายแลกเงินเปล็ดเปล็นใจ

เป็น ส.ส. หน้าสลอนได้ทุกสมัย

มุ่งอยู่พรรคใหญ่ใหญ่ มีเงินกอง

เป็น ส.ส. ในสภา ไม่หมั่นหมอง

ปรารภนาถลอง...เป็นนายก

รางวัลชมเชย

คำร้องขอของแผ่นดิน

เชาว์ศิลป์ จินตละออง

บนเส้นทางประวัติศาสตร์
เปื้อนหยดหยาดรอยเลือดหลัง

ซากศพทบประดัง

เสียงปืนคลังโหมประลัย

เปลวเพลิงลุกโชติช่วง

เหมือนปลิดดวงวิญญาณไทย

ประกาศศึกประชาธิปไตย

จารึกไว้กลางแผ่นดิน

ดวงดาวพร่างพร่างฟ้า

เหมือนน้ำตาที่หลังริน

บาดแผลที่ย้ำยืน

มีสร้างสิ้นรอยอาดูร

LI RT

Legislative Institutional Repository of Thailand

กว่าถึงซึ่งวันหวัง
คลื่นพลังล้มสิ้นสูญ
ประชาธิปไตยจึงจำรูญ
ก่อเกื้อกุลแรงศรัทธา

วันนั้นรัฐมิตมิต
บอดสนิทด้วยปัญญา
โถมฟาดด้วยศาสตรา
เข้าเช่นฆ่าประชาชน

ความคิดเกิดแบ่งแยก
บ้านเมืองแตกไกลาหล
ขวาพิฆาตซ้ายอัปจน
ระเห็จพันเข้าพงไพร

ครั้นฟ้าเริ่มสว่าง
ทอแสงพร่างพราวไสว
เบื้องหน้าคือหลักชัย
ประชาธิปไตยเริ่มเป่งบาน

เถอะมาปลูกต้นไม้
ให้แตกใบดอกน้าบาน
หยิ่งร่ากยังยืนนาน
ผลพวงหวาน...เพื่อปวงชน

ประชาช่วยฟุมฟัก
มันคงหลักรักษาผล
หลอมใจไทยทุกคน
ฝ่าข้ามพันผองเผด็จการ

นี่คือคำร้องขอ...
ช่วยถักทอต่อประสาน
การเมืองไทยไว้ภัยพาล
บนรากฐานรัฐสภา

รางวัลชมเชย
ทางแสงดาว
ลิระพล อักษรพันธุ์

“เพื่อจะเชิญประชาชนขึ้นชูเชิด”
ตั้งหลักการอันเกิดแต่เริ่มก่อ
บนเส้นทางเทิดไท้อันทอดทอด
ดาวดวงหนึ่งจึงต่อก่อรูปทรง
เป็นรูปทรงสี่ทองแสงส่องทาบ
ละโลมอาบ พรางพรายฉายประสงค์
เพื่อสิทธิ์ไทจักเกินขึ้นเชิญธง
ให้สูงส่งสู่สรวงห้วงแดนดาว
บวงห้วงนหม่นหมอกลงหน่วงหนัก
ร้ายรูปลักษณ์เล่าลวงให้หน่วงหนาว
มิพรายพรางแสงผ่องที่ส่องพราว
ล้วนทางทุกข์ทบท้าวขึ้นทดแทน
หากสิทธิ์ไทศักดิ์ศรีที่มีสิทธิ์
จากน้อยนิดก็ลุกตื่นเป็นหมื่นแสน
โดยบันดาลต่อบันใดในดินแดน
ตะกายแซนคว่าไขว้ไล่หมอกควัน

จนดวงดาวเลื่อนดับกลับฉายเด่น
ส่องแสงเห็นเส้นทางที่สร้างสรรค์
เป็นประทีปทิศแท้แลเที่ยงธรรม
ทอดสู่เบื้องปัจจุบันให้ดั้นเดิน

เรา ในนามผู้ตามฝันแห่งนี้
อาจบางที่ต่อทางที่สร้างเสรี
คล้ายเหนี่ยวหน้ายเนื่องนานการดำเนิน
เหมือนเผชิญวังวนทุกหนทาง
หากเชื่อเกิดเมื่อศรัทธาไปล้ำถอย
ดาวจักพร้อยพรายเพริศเปิดสว่าง
ให้เบื้องหมายมั่นมาดที่วาทวาง
นำก้าวอย่างสู้ฟันอันเบ่งบาน
เบ่งบานด้วยประชาชนจะชูเชิด
สุดประเสริฐทางสวรรคอันสร้างสาน
สมหลักการสำคัญครั้นก่อการ
เสรีสุขมานเรื่องรองผ่องพรณราย

สำคัญว่า เราในนามผู้ตามฝัน
ต้องร่วมกันก้าวรุกสุดจุดหมาย
ไปตามทางแสงดาวที่พรายพราย
ประจักษ์แสงสลับ ประจักษ์โดย

รางวัลชมเชย
ทิพย์ดุริยางค์
ชิต ชยากร

เพลงซึ่งจากฟากฟ้าแดนพายัพ
ชอกซอนขับรับคลอสะล้อหวาน
พิณเพรียกสาวเข้าหยอกดอกไม้บาน
คำเมืองขานธารเสียงสำเนียงคำ

นำไม้ฆางวางเคียงเรียงเป็นดับ
ผูกเข้ากับเต้าต่อพอสู่ต่ำ
เจาะรูจัดวัดเสียงเทียบเคียงลำ
อีสานนำสำเนียงเสียงแคนครวญ

ยินโปงกลางนางเล่นเน้นจังหวะ
เสียงเคล้าละมุนต์ขลุ่ยฟังปั้นปูน
ใจจ้วงจาบซาบซึ่งคิดถึงนวล
จิตรัญจวนเชื่อมโยงเพลงโปงกลาง

บูรพาประจิมอ้อมพิณพาทย์
มโหรีดาวดาษวาทวงกว้าง
เพลงรักร้ายหลายหลากจากภาคกลาง
ดุริยางค์สร้างโลกโคกขนิยอม

ด้านด้ามขวานฐานถิ่นทักษิณทิศ
ทเวาเนรมิตชีวิตพร้อม
ข้าวเต็มนาผักหญ้าเต็มชะลอม
ภูโอบอ้อมล้อมเรียงดั่งเวียงวัง

อนิจจา..หนึ่งตะลุงเคยฟังเพื่อง
เหลือแต่เรื่องราวฟังถึงความหลัง
วันกระสุนแผดเสียงเปรี้ยงเปรี้ยงปัง
เสียงรกรบกลบเสียงดัง...หนึ่งตะลุง

Legislative Institutional Repository of Thailand

รางวัลชมเชย
เพลงหมั่นบนภาพเก่า
สัญญา พานิชยเวช

ค่อยค่อยร่วงลายเส้นเป็นจิ้งหะ
กระยะถั่วถั่วมิขมมัน
ตะหวัดสีลวดลายปลายพู่กัน
ละเลงภาพเหล่านั้นอย่างมั่นใจ
วาดทหารถือปืนยืนจังก้า
วาดท้องฟ้าสีแดงแดงฟ้าใหม่
วาดวิถีประชาธิปไตย
วาดคนไทยยิ้มปมอุดมการณ์
วาดชบวนขับไล่ทรราช
ผู้ลุแก่อำนาจประหัตประหาร
ผู้กุมเมืองกลืนกินผืนวิญญาณ
ผู้สร้างรอยร้าวฉานลาญแผ่นดิน
เมื่อการเมืองที่ได้ไม่ถูกต้อง
เปรียบเพลงร้องจิ้งหะขับไม้ดับสิ้น
มาทวงถามสิทธิ์เสรีแห่งชีวิต
ลบล้างรอยมลทินที่ต่างคำ
ยิ่งแต่มีสิ่งยี่งคลี่เห็นเป็นชีวิต
และยิ่งพิศยิ่งเห็นความตกต่ำ
เห็นอำนาจเผด็จการ-การขึ้นนำ
เห็นความบเลือดรอยซ้ำเคล้าน้ำตา

แล้ววาดชบวนเสรีไม่ลดละ
มูมานะขับไล่คนขายหน้า
ภาพทหารล้อมยิงทั้งประชา
ก็ฉายมาแจ่มชัดเหมือนจัดวาง
สะท้อนในดวงต้าย้ำปรากฏ
หยาดเลือดหยดหลังมาจากฟ้ากว้าง
ทีละคน ทีละคน บนแนวทาง
ทุกข์เกาะกลางกุมใจเหมือนไฟลน
เห็นแผ่นดินร้องไห้มาหลายครั้ง
และอาจยังร้องให้ได้อีกหน
หยาดน้ำตาเหล่านี้ที่ทุกข์ทน
จะเอ้อล้นหรือเหือดหายได้เพราะใคร
อย่าให้เสรีชนคนผู้กล้า
เสียสละวิญญาณเฝ้ารำไห้
อย่าให้เสียงเพลงร้องกู่ก้องไป
เป็นเสียงสวดอาลัยไปวันวัน
วาดให้เห็นเป็นแต่แค่ภาพวาด
สีเหมือนหยาดน้ำตาหยดเกินอดกลั้น
ให้เพลงเก่าที่ขึ้นชมระมังน
ไฉย้ารอยจาบัลย์นั้นเตือนใจ!

รางวัลชมเชย

แม่เด๋า

อุเทน พรหมแดง

(๑)

แดดยามสายฉายส่องต้อมเมืองใหญ่
 คงโลมไล่ฝนดินทุกถิ่นย่าน
 ดงสลัมน้ำครำขังตั้งมานาน
 เป็นวิมานคนจนทนเชียวใจ
 หึงขราพาสังขารผ่านไพล่ออก
 สู่เบื้องนอกบนถนนคนชวักไซ่ว
 กลางแดดบางนางเฟ่งแสงแลไกล
 ก่อนมุ่งไปด้วยสองขาราวไรแรง
 เหงื่อแตกตอกกสนั่นนึ่งถึง
 ซ้อเช่าตึงปวดล้าทั้งขาแข้ง
 ไม่เดินมาค่ารถวาก็แสนแพง
 ซ้อมต้มแกงกินได้อยู่หลายมือ
 หลังคาเต็นท์ทำเป็นศูนย์เลือกตั้ง
 อยากรูดนั่งไม่กล้าประสาซ้อ
 เจ้าหน้าที่ชี้เรียกนางพลางกวักมือ
 จึงเดินท้อเข้าหามิซ้าโย
 เขียนชื่อตัวผิดตกอย่างงกเงิน
 เป็นนานเนิ่นจึงได้บัตรเขาจัดให้
 ย่องอย่างสูคูหาต่อไม่รอใคร
 กากบาทใส่ในช่องหลังจ้องแล

กลางบัตรนี้มีรอยเส้นเห็นเด่นพาด
 นางฉลาดนึกได้ไว้ฉีกแน่
 จับมันคงบรรจงฉีกสองซีกแบ
 แม้จะแก้แต่ไม่โง่เป็นโคควาย
 พับเสร็จสรรพขยับไปจนใกล้หีบ
 มือหนึ่งคืบเตรียมหย่อนใส่ตั้งใจหมาย
 เจ้าหน้าที่ปรีล้อมพร้อมไววาย
 ทำผิดร้ายทำลายบัตรต้องจัดการ
 ตำรวจจับรับคนโกงไปโรงพัก
 โคนรุนผลึกขังกรงไม่สงสาร
 จนด้วยเกล้าไม่เข้าใจในเหตุการณ์
 น้ำตาพานไหลไม่หยุดทรุดร่วงลง....

(๒)

ญาติไม่มีที่ไหนไร้ลูกหลาน
 คนใกล้บ้านเวทนาหาสิมหลง
 ประกันให้นางออกนอกลูกกรง
 นางจึงคงชีวิตขรากลางป่าสลัม
 คนถามไถ่ “เซ็ดใหม่ไปเลือกตั้ง?”
 ถูกจับขังหลังตะวางช่างน่าซ้า
 แม่เด๋าขรายิ้มส่ายหน้า “ซ้าไม่จ้า...
 ซ้าจะทำหน้าที่ของผองชนไทย”

รางวัลชมเชย
ยอดหญ้ากับฟ้าฝน
กัมปนาท แสงทอง

เล่มขวานทองถิ่นฐานบ้านแห่งนี้
อุดมดีดีเรกทรัพย์สรรพศิลป์
ทอวิญญานสานวิญญานสู่แดนดิน
เย็นเมื่ออินย่านเหย้าเฝ้าพงศ์ไทย
ได้ร่วมรัฐวัฒนาราชภรณ์ผาสุก
เสรียุคสิทธิธรรมนำวิสัย
บนผืนผ้าประชาธิปไตย
สอดเส้นไหมเสมอภาคฝากใจคน
เพื่อส่วนรวมร่วมแรงแบ่งหน้าที่
สรรสิ่งดีสร้างการเมืองจึงเรื่องผล
ตาน้ำใสไหลรีปรีเป็นชล
ชะโคลนชั้นแฉ้นแค้นจนแล่นคลาย

แต่บัดนี้เมฆหมอกกระฉอกกลิ่น
ความมืดมนคราสเดือนลับเลื่อนหาย
เสียงยอดหญ้าพราวพัวพัน “ฉันทเดียวตาย”
หยาดฝนปรายเลือกโปรยโดยลำเอียง
หาเสรีแน่นแผ่นกระดาษ
สิทธิราชฎ์ร่างมันฉันทไม่เคียง
ยามจะใช้ส่องทางต่างตะเกียง
กลับเป็นเพียงหมึกสีที่จางไป
อุดมการณ์งานฝืนนั้นชูเด่น
คล้อยหลังเป็นอำนาจอวดบาตรใหญ่
เมื่อกาลเหมาะเกาะกานผลาญทันใด
ภาพจนไฟศรัทธาพามอดลง
ขออย่าเล่นการเมืองเป็นเรื่องเล่น
แต่จงเห็นสำคัญอันประสงค์
ตั้งใจจริงสุจริตจิตจ้านง
สวดสาปส่งนอฉลพันแผ่นดิน
เสียงเพียงหนึ่งครั้งด้อยใช้ด้อยค่า
สิ้นโลกกั๊งวาลไกลไม่รู้สิ้น
สะท้อนทัศนัญตติชนผลผลิต
ผลิทรัพย์สินปัญญาประชาชน

รางวัลชมเชย

วีรช้าวสาร – ลาน อบต.

สนใจ สมคิด

วีรช้าวสาร ลานวิ่งเล่น

เข้าเย็นวันหยุดสุดทรรษา

เกาะสะเอวร้องรำทำเพลงมา

ประสาเพื่อนพ้องพี่น้องกัน

ช่วงหาเสียง อบต. ก็ครึกครื้น

ตึกตื้นยังมีคนบนลานนั้น

ผู้ใหญ่คุย, เด็กเล่นเฮฮา สารพัน

จากนั้นไม่นานลานว่างลง

อบต. ไร่บ้านแตก แยกพี่น้อง

ปรองดองเป็นหมองหมางต่างประสงค์

ถือพวกแบ่งฝ่ายเป็นหลายวง

การเมืองเสริมส่งวงพนัน

เพียงเพื่อได้เป็น ส.อบต.

เทือกเถาเหล่ากอก็ห้าห้า

เด็กเด็กถูกกักถูกกีดกัน

ตัดสายสัมพันธ์เคยมีมา

เคยรักเคยช่วยเหลือเคยเพื่อแม่
เปลี่ยนแปรเป็นหม่นหมองไม่มองหน้า
เด็กเด็กแอบร้องนองน้ำตา
เพราะผู้ใหญ่เขาเช่นฆ่าเลือดลาลาน

วีรช้าวสาร ทะนานข้าวเปลือก

ศพคุณลุงตาเหลือนำสงสาร

ผู้นำชุมชนคนโบราณ

มาถึงกาลมอดม้วยด้วยการเมือง

วีรช้าวสาร ผลาญข้าวสุก

หมู่บ้านอมทุกข์จนซิมเซียง

หวังแย่งกันพัฒนามาตายเปลือง

ดูเสมือนไม่ใช่เรื่องต้องฆ่ากัน

วีรช้าวสาร ที่บ้านป่า

ถูกเลือกตั้งสั่งล่านาหวาดหวั่น

อบต. นำบ้านตนสู่ทางตัน

เมื่อไหร่จะหวนหันวันร่มเย็น

หมู่บ้านแตกสามัคคีแตกพี่น้อง

เข้าทำนอง “ซึก้อนใหญ่ให้เด็กเห็น”

เพียงประชาธิปไตยไม่จำเป็น

ถ้าจริงตั้งต้นจนเป็นภัย.

รางวัลชมเชย
สามเส้าแห่งชาติ
กอนกวย

แต่โบราณโบราณนานสมัย
ที่คนไทยสร้าง “เตา” เผ้าสรรหา
หนึ่งแนวคิดอีกหนึ่งภูมิปัญญา
ใช้ “ก้อนเส้า” หุงข้าวปลาค่าแห่งครัว
คือก้อนหินก้อนดินหรือก้อนอิฐ
ตั้งเคียงชิดเหลี่ยมสามเส้ามุมเท่าตัว
รับน้ำหนักหม้อไต้ไม่วันกลัว
แม้ไฟลุกท่วมด้วยยามสุ่มฝัน

ยิ่งใช้ยิ่งแกร่งยิ่งแข็งแกร่ง
ยิ่งร้อนยิ่งทนโชลนฝน
ยิ่งหุงยิ่งเห็นเป็นค่าคืน
สามัคคีกลมกลืนทั้งสามแรง
ชาติไทยเราก็มี “สามเส้าหลัก”
รับน้ำหนักคล้ายเตาสามเส้าแบ่ง
“บริหาร, นิติบัญญัติ” ร่วมจัดแจง
“ตุลาการ” อีกแห่งช่วยเหลือกัน
ต่างบทบาทต่างหน้าที่ซึ้งคุณค่า
พัฒนา “ประชาธิปไตย” ให้คงมั่น
สร้างระบบเสริมระบอบโดยชอบนั้น
ล้วนสำคัญคู่ “รัฐธรรมนูญ”
คราใดก้อนเส้าแตกไปสักก้อน
หม้อน้ำร้อนคว่ำเรี่ยหกเสียศูนย์
คล้ายหนึ่งเส้าค้ำชาติหักหนักเพิ่มพูน
“พานทองแท้” อาจแค่นุ่นให้เด็กปั้น

รางวัลชมเชย
อุทยานประชาธิปไตย
วิสุทธิ ชาวเนียม

เพราะหมายขึ้นหมื่นค่าผกาแก้ว
จิตความแวววาวตะวันจึงกลั่นหวัง
เป็นศรัทธาธารทนมนต์พลัง
ถนอมเลี้ยงทุกรากหยั่งอ้อมตระการ
จนกระทั่งต้นกล้าผกาหอม
เติบโตพร้อมผลิซ้อลล่อหวาน
งามเรืองรองผ่องผุดอุทยาน
กำจายชานทิพย์เสน่หรัสรณู

สร้อยสังคีตเสนาะล้ำขึ้นน้ำโลก
จึงพลิวร้ายคลายโศกตรมอดสู
ทอดทำนองไหลหลั่งมาพรั่งพรู
จากผีเสื้อ ผึ้ง ภูแมลงไพร
ผู้เพาะสร้างหมื่นค่าผกากรุ่น
ก็อ้อมเอมความละมุนพิสุทธิ์ใส
ซึ่งชดปรชญาด้วยตาใจ
รู้ว่าโลกต้องยิ่งใหญ่เพราะความดี
มนุษย์ควรมีดอกไม้ประจำจิต
มิใช่มีตาบพิชนาวีถึ
แค่หนึ่งดอกต่อหนึ่งจิตสุนทรีย์
ก็ยอมหล่อเลี้ยงโลกนี้งามตระการ
เพราะท่อมท่อมค่าผกาแก้ว
จิตความแววจึงได้ปลื้มค่าดีมหวาน
เช่นเดียวกัน ประชาธิปไตยอุทยาน
จิตที่มีดอกไม้บานต้องสร้างทอ...
จิตที่มีดอกไม้บานต้องสร้างทอ...

บทกวีการเมือง
ระดับนักเรียน

รางวัลรองชนะเลิศ
ประชาธิปไตย...อยู่ไหนหรือ
วันนิศา คำทรัพย์

ประชาธิปไตยดี...เริ่มที่ไหน
เห็นแต่ใครยื้อแย่งแสวงหา
แต่อยู่รอบกายตนคนนานา
ทุกเวลา ทุกที่...มีอยู่จริง

เริ่มจาก "บ้าน" มีพ่อแม่ดูแลลูก
ความคิดถูกปลูกฝังยังทุกสิ่ง
รู้หน้าที่ มีเหตุผล...คั่นอ้างอิง
รู้ฟังฟังร่วมทางสร้างชีวิต

Legislative Institutional Repository of Thailand

“โรงเรียน” เสริมเติมด้านการเขียนพูด
อ่านพิสูจน้ภูมิการเรียนเพียรประดิษฐ์
วิถีเสรีภาพลำดับคิด
รู้ถึงสิทธิ์แห่งสังคมความสมควร

“ที่ทำงาน” ทุกที่มีระบบ
รู้เคารพดิกาดตราดีถ้วน
ร่วมปรึกษาหารือหรือทบทวน
ฟังเสียงส่วนใหญ่มอบกรอบเกณฑ์วาง

“สถานบริการ” งานทั้งหลาย
ทั้งเครือข่ายราษฎรรัฐจัดสรรค์สร้าง
ใครมาก่อนมาหลังตั้งแนวทาง
ร่วมอยู่อย่างชอบธรรมนำชีพชน

สภาวะ “ประชาธิปไตย”
มีอยู่ในทุกยุคทุกแห่งหน
ด้วย “ธรรมาภิบาล” บันดาลดล
บังเกิดผลสันติธรรมค้ำสังคม

จากส่วนฐานฐานรุดถึงสุดยอด
ต่างสืบทอดความสำคัญอันเหมาะสม
แจก เหล็ก หิน ทราช ปูน น้ำปูนพรม
เป็นรูปร่มปราสาททองผ่องอำไพ

เพียงทุกคนทุกผู้รู้หน้าที่
ครองวิถีมโนธรรมนำวิสัย
รับฟังเสียงส่วนรวมร่วมน้ำใจ
หลักประชาธิปไตย...ก้าวไกลนัก

Legislative Institutional Repository of Thailand

รางวัลรองชนะเลิศ
เรื่อง ป่า...ประชาธิปไตย
พิมพ์ไทย โลหิตคุปต์

ไว้แดดอุ่นละมุนอ่อนต่อนฟ้าแสง
หยดน้ำค้างเคยพรางพราวับวาวแสง
จับกลับมวลบุปผา ล้าเรียวแรง
ความร้ายแห่งโลกร้อน รอนเสรี
เมื่อลำต้นอธิปไตย...ไว้รากค้า
ส่งผลกรรมสู่ป่า น้ำตาปรี
สัตว์น้อยใหญ่แตกสมานสามัคคี
เลือดเนื้อพลีทิ้งไปไม่สำคัญ

วิกฤตการณ์สังหารป่าช่างน่าเศร้า
ความมั่งเงาเข้าครอบงำคิดทำหั้น
ล้างระบบลบบระบอบลอบฆ่าฟัน
เลื่อนความฝันบรรพชนคนทำดี
ต้นประชาธิปไตยเกิดใหม่แล้ว
แผ่ก้านกิ่ง ยิ่งแน่นแน่วในหน้าที่
เพื่อฟื้นป่าประชาธิปไตยให้ขจี
“สิทธิ์” “เสรี” “รัฐธรรมนูญ” ไม่สูญหาย
สู่สมดุลงโปร่งใสในสำนึก
ก่อผืนที่ยิ่งใหญ่ไว้ริ้วฉาน
หยิบประชาธิปไตยยกใส่พาน
เก็บวันวานไว้เป็นค่าราคาแพง
ไธแดดอุ่นละมุนอ่อนต่อนฟ้าแสง
หมุ่น้ำค้างพรางพราวับวาวแสง
จับกลับมวลบุปผา ร่าเรียวแรง
การเปลี่ยนแปลง...ปลูกป่า ประชาไทย

รางวัลชมเชย
การเมือง (คล้าย) เรื่องกีฬา
วันนิศา คำทรัพย์

การเมืองดีคล้ายกีฬาที่น่ายก
มีกรอบหลักกติกาตราเป็นกฎ
สร้างสำนึกชีวิตไม่คิดคด
ข้อกำหนดแนวยุติในลู่วาง

แต่ละคนแต่ละค่ายหมายเข้าแข่ง
ทุ่มเทแรงฝึกซ้อมพร้อมทุกอย่าง
ทุกศาสตร์ศิลป์ใส่ใจไม่ปล่อยวาง
พากเพียรสร้างพื้นฐานการฝึกปรือ

ยืนระยะพัฒนาลีลาทั่ว
ไว้หวาดกลัวเก่งกล้าน่าเชื่อถือ
บรรลุลยุทธ์วิถีเลิศฝีมือ
จนเชิดชื่อเรื่องนามความศรัทธา

กรรมการชี้จัดการตัดสิน
สิ่งยลยื่นเห็นอยู่ผู้ที่ทำ
ใครล้ำเส้นตึงตันทนผดผจญ
ยอมมีหน้าที่ทักเฝ้าตักเตือน

หากยังไม่เชื่อฟังกฎบังคับ
ต้องถูกขับจากสนามนามแปดเปื้อน
หมดสิทธิ์แข่งขันแน่เพราะแซ่เขื่อน
จึงเสมือนผู้แพ้แต่ในมุ้ง

นักการเมืองที่ดีมีคุณค่า
ไกลเคียงนักกีฬาคราเรื่องรุ่ง
รู้การควรไม่ควรหวนปรับปรุง
รู้ผดุงเกียรติศักดิ์มั่นหลักการ

ประชาชนเปรียบสมผู้ชมแท้
ชนะแพ้เห็นงามตามแก่นสาร
ผู้เก่งกว่าดีกว่าล้ำสูงงาน
ร่วมเบิกบานยินดีที่ครองชัย

ฝันเห็นงานการเมืองเรื่องก้าวหน้า
เช่นกีฬาแข่งขันกันใสใส
ด้วยภาวะคุณธรรมมีน้ำใจ
อีกเมื่อไหร่...จะเห็นฝันเป็นจริง.

รางวัลชมเชย
คนดีศรีสภา
เด็กชายสุทธิวัฒน์ ผลมะขาม

หนูอยากเป็นนายกียึดอกตั้ง
แต่หนูยังเป็นเด็กตัวเล็กอยู่
มีความฝันมีความหวังที่พรังฟู
โดยมีครูสั่งสอนแต่อ่อนวัย
ใฝ่ขยันพากเพียรหมั่นเขียนอ่าน
ทำการบ้านที่มีอยู่ส่งครูได้
เตรียมตัวเข้าศึกษาวิทยาลัย
มองผู้ใหญ่เห็นตัวอย่างเดินทางดี

จะลงเล่นการเมืองไม่เคืองขัด
จะปฏิบัติถูกต้องสร้างท้องที่
จะตอบแทนคุณแผ่นดินสินทวี
พร้อมยอมพลีพัฒนาเรือนอาราม
จะซื่อสัตย์สุจริตไม่คิดคด
จะกำจัดทุจริตนั้นผิดห้าม
ไม่ซื่อสิทธิ์ขายเสียงหลักเลี้ยงทราม
ผู้นำความภาคภูมิใจมาให้ตน
สภานัดประชุมผ่านมุกกล้อง
มีหนูจ้องมองอยู่รับรู้ผล
มีหลายภาพสะท้อนคิดย่อนยล
มีหลายคนขาดประชุมหนูซุ่มมอง
การเมืองไทยตรงดูไม่ฟูเฟื่อง
พบบ้านเมืองล้ำหลังชนนังหมอง
ทุจริตติดอันดับโลกรับรอง
เราควรต้องรับความจริงทุกสิ่งอัน
รักประชาธิปไตยไปเลือกตั้ง
หนูจะนั่งกลางสภาเวลาผัน
โตขึ้นเป็นอะไรไม่สำคัญ
ตนเชื่อมั่นยืนยาม...สร้างความดี

รางวัลชมเชย

ปลูกเสรี!

อาภาณรี ชาวโพธิ์เอน

รากเหง้ารัฐธรรมนูญอาจสูญสิ้น
ผืนแผ่นดินเสรีมีรอยหมอง
เมื่ออำนาจ...ประเทศไทยเคยได้ครอง
กลับเป็นของคนกลุ่มเดียวเที่ยวเวียนวน

หากชาวไทยยังหลับนอนทับสิทธิ์
หากไม่คิดถูกทำนองของเหตุผล
หากรับรู้แค่เงินทองเรื่องของตน
อิทธิพลจักแผ่เกินแก้การณ

ต้องอีกกี่วิบโยคให้โลกเห็น
ต้องกลายเป็นแดนเดือดเลือดแดงฉาน
ไม่เหลือเค้ายุติธรรมรอยตำนาน
ทิ้งขว้างพานรัฐธรรมนูญสูญจากไทย

สิทธิ์เสรีมีอยู่ต้องรู้ค่า
คู่รักษาคุณธรรมอันโปรงใส
แล้วปลูกฝังหยิ่งสำนึกลึกกรากใจ
ปลูกประชาธิปไตยให้ดังงาม

ทำหน้าที่ถูกถ่วงล้นทุกคน
ย่อมเกิดผลพลังประชาน่าเกรงขาม
จุดดวงไฟในโคมแก้วส่องแวววาม
ส่องถึงความรุ่งโรจน์รัฐธรรมนูญ

ใช้หนึ่งเสียงหล่อเลี้ยงชาติผดุงดกล้า
เชิดชูค่าประชาธิปไตยอย่าให้สูญ
ทุกทุกฝ่ายสามัคคีทวีคุณ
ร่วมเทิดทูนพลังประชา...ค้ำยัน

LIIRT

Legislative Institutional Repository of Thailand

รางวัลชมเชย

เรื่อง “ปลูกป่า...ปลูกคน”

เด็กหญิงนรินิตย์ อึ้งปกรณ์แก้ว

ปลูกป่ารักษาถิ่น
รักษาดินงามความสดใส
สายน้ำลำธารไหล
ไม่สุดสิ้นคู่ดินแดน
ปลูกคนทุกหนแห่ง
แต่งสายพันธุ์ตามแบบแผน
ตั้งไม้ไม้ไร่แกน
มีแก่นล้อมพร้อมต้านลม
การเมืองเรื่องควรรู้
กระจายสู่ทุกสังคม
ดีแผ่ทุกแห่งปม
สมยุคใหม่ไทยเสรี
จากเหล่าเยาวชน
จุดเริ่มต้นเป็นคนดี
พ่อ แม่ แลครูมี
วิธีการสื่อสารความ

ค่อยเป็นและค่อยไป
ใช้เวลาพยายาม
ใกล้ชิดเพียรติดตาม
รู้ได้ตามความเปลี่ยนแปลง
เปิดทางสร้างโอกาส
เสริมบทบาทพึงแสดง
จำแนกรู้แจกแจง
หาเหตุผลรู้ค้นคว้า
ผู้ใหญ่เหมือนไม้หลัก
ปักเคียงค้ำอุ้มต้นกล้า
กันลมโหมพัดมา
รอเวลากลับเติบโต
รุ่นเดิมเสริมรุ่นใหม่
เช่นร่มไทรและร่มโพ
แผ่พันธุ์สวรรค์สุข
สร้างโลกาหล้าร่มเย็น
ปลูกคนเหมือนปลูกป่า
ปลูกปัญญาฝ่าลำเค็ญ
ปลูกไม้ปลูกให้เป็น
ปลูกคนให้สนใจเมือง.

รางวัลชมเชย

รัฐนาวาประชาธิปไตย

เด็กหญิงกนกนันท์ ชเนตต์มหารมภ์

ประชาประพุดติชอบ
 พัททภัยกรอบสิทธิ์เสรี
 คุณธรรมคุณความดี
 ทำหน้าที่สมเป็นไทย
 รู้รักสามัคคี
 เวทีประชาธิปไตย
 ชื่อจิตประสานใจ
 ความเป็นใหญ่ประชาชน
 สภาสองระบอบ
 เลือกคนชอบประชุมชน
 เลือกตั้งเสนอดน
 เลือกคัดคนเข้าสภา
 ประเสริฐสุจริต
 ส่งเสริมสิทธิ์เลือกเข้ามา
 รับช่วงปวงประชา
 บริหารงานแผ่นดิน

รัฐขรู้ทุกข์ถ้วน
 รัฐคส่วนเรื่องอยู่กิน
 รัฐโทษเปลื้องมลทิน
 รัฐท้องถิ่นฐานปกครอง
 เคารพนบทกฎหมาย
 อภิปรายถูกครรลง
 ประโยชน์ประชาปอง
 คุณสอตคลังต้องชื่อตรง
 ใจชื่อมือสะอาด
 ใช้อำนาจไม่ทะนง
 ผู้แทนเกียรติอ้าง
 คักดีศรียชาติยังยืน
 ประชาธิปไตย
 ยิ่งก้าวไกลยิ่งกลมกลืน
 ดับไฟไม่สุ่มพิน
 ไม่ก่อคลื่นรัฐบาล
 หน้าที่เสรีสิทธิ์
 ธรรมเข็มทิศอุดมการณ์
 รักษาปฏิญาณ
 รักเมืองบ้านรักสังคม
 ประชากรีธารัฐ
 ไทยพิพัฒน์ชาตินิยม
 รัฐนาวาดีดลม
 ปลออดโคลนตมอธิปไตย

รางวัลชมเชย

ล้อมรั้วสิทธิ์เสรี

เด็กหญิงรัตภรณ์ รอดเนียม

ศีลธรรมนำพื้นฐาน

อุดมการณ์นำเกื้อกูล

รัฐธรรมนูญ

จุดหมายศูนย์รวมปกครอง

ดอกไม้ไมตรีจิต

เสรีสิทธิ์แยมล้ำยอง

ภูมิใจไทยภูมิใจทอง

ยิ่งปกป้องยิ่งเป็นไทย

อิสระคือพลัง

แนวชาติตั้งอธิปไตย

ร่วมมือคือร่วมใจ

สานสายใยสร้างจุดยืน

รอยจำย้ารอยเจ็บ

ซุกซ่อนเก็บฝืนกล้ากลืน

อุบาทว์อำนาจปืน

เพียงอย่าพื้นตะเข็บรอย

ตระหง่านพานแว่นฟ้า

หลักใจหล้าไม่หลีกลอย

หลักไทยร่วมใจร้อย

ไม่ทอดลอยสานศรัทธา

สร้างสมนิยมชาติ

เสริมอำนาจสองสภา

สิทธิ์ชนคือประชา

หลอมคุณค่าสามัคคี

กากชนคนโกงชาติ

ไม่เป็นทาสเลือกคนดี

เสียงชนคือเสียงชี

สร้างวิถีหรือบั่นทอน

ราษฎรรัฐจัดระบอบ

ชื่อตรงกรอบชาติไม่คลอน

เสรีไม่รัวรอน

ไร้จุดอ่อนไม่อ่อนแอ

ประชาธิปไตย

พรรคกลุ่มใดหมายรังแก

ร่วมด้านหมั่นดูแล

แผ่นดินแม่ฤาหมองมัว

ชื่อสิทธิ์ทั้งชายเสียง

ต่างหลักเสียงต่างเกลียดกลัว

ด้านภัยไม่พ้นพั

ล้อมรั้วแก้วแกร่งเสรี

Legislative Institutional Repository of Thailand

ราชวัดชมเชย

สวัสดี

เกรียงไกร สารภะ

สลักจ่าระกำใจไผทแจ้ง
 ขจัดแย้งวิปโยคโคกสลด
 สลายบาปดลุ่มบ่อทรยศ
 ทะนงคตถนัดฆ่าประชาคม
 สะเทือนห้องสนามหลวงทะเลวงเลือด
 ทะลุเดือดทะเลลายดำนปานถล่ม
 ถนนราชดำเนินประเชิญปม
 ประชาจมหทะเลเลือดเดือดทะเลลัก
 ตะโกนก้องกระหึ่มกู่ประตูฟ้า
 ประทุหล้าสะเทือนดินถวิลศักดิ์
 สลอนมือกระพือรับกระซิบรัก
 เสลาสลักประชาธิปไตยไทย
 ทะลุปล้องคะนองวัยไฉนหวาด
 แสงชาติสวัสดิ์ชีพประทีปใส
 ประชาสุขประท้วงรัฐสลัดใบ
 ตะลุยไล่ตะกวอดินจะกินเมือง

ชวาลใจไสวจ้าสถานภาพ
 จะโค่นบาปจะคงบุญจะหนุนเนื่อง
 จะอุมสุขจะทูปเศร้าจะเผาเคือง
 เสมือนเฟื่องจะเซ็นประชาธิปไตย
 เสนอตัวสมานกลุ่มประชุมกล้า
 ประสงค์ฆ่าจะให้ฆ่าจะคว่าไฟ
 มนุษย์เห่ทะเลคลื่นทะเลมีนไทย
 จะขับไล่จะโค่นตอทรลักษณ์
 ขณะเลือดทะเลวงปืนสะอื้นสู้
 ประชันกรูประทุแกร่งตะแบงผลึก
 จะจ่างเหล็กจะงัดหลงจะปลงยักษ์
 จะหาญหักสมิงป่าพญามาร
 พญาช้างตรหวัดวงทะเลวงหญ้า
 กระหนาบหน้ากระหน่ำหลังจะสังหาร
 สละชีพฝึกชนประจัญบาน
 สะท้านบ้านสะตุ้งเมืองกระเดื่องมา
 ประวัติศาสตร์ผงาดศัพทระยับเลือด
 สมัยเหือดสมานแผลกระแสดล้า
 ทะนุสิทธิ์ดินอมส่วนสงวนประชา
 กรุณาประสานไว้ไผทงาม
 สมัยต้น “ประชาธิปไตย” เติบ
 จะกำเร็บจะปัดร้าวผลสะห้าวท่าม
 ประตุงรัฐธรรมนุญจรรยา
 ประทับความ “สวัสดิ์” ทวีชัย

รางวัลชมเชย

สี่บรอยเท้าसानรอยไทย

ไชยวุฒิ รักษา

เลือดที่เคยเปื้อนมือวันถือไม้
หลอมหัวใจบริสุทธิ์จุดไฟฝัน
คลื่นลูกใหม่ชุมนุมเกาะกลุ่มกัน
ทวงสิทธิ์อันชอบธรรมนำสิทธิ์ชน

ฟ้ามีดครีမ်เมฆหมองคะนองหมอก
โรยระลอกมิตสลับทั่วถนน
ครอบงำสิทธิ์ต่อสู้อองผู้คน
ครอบงำดันประชาธิปไตย

อาวุธกับมือเปล่าเข้าห้าห้า
ยิ่งกดดันยิ่งเดือดธารเลือดไหล
เหยื่อกระสุนร่วงหล่นคือคนไทย
ที่ไซไฟแลกชีวิตสิทธิ์เสรี

แต่ละชีพแต่ละช่วงที่ร่วงแผล
แทนรากแก้วหยิ่งรากที่ฝากผี
วิญญาณร้องรำรักสามัคคี
ตราบวันนี้...วันไหนไทยฤาสิ้น

จวบแนวสุขแนวสิทธิ์พันปิดกัน
อย่าให้ขวัญไทยเดือดหลังเลือดตี
สิทธิ์เสรีอย่าให้ใครหยิบยืม
อย่าหลงปลื้มเพลงบาปกล่อมภาพลวง

ตราบเงินตราอำนาจยังผาดโผน
สวมหัวไซนจากลับมารับช่วง
ตราบหัวใจแล้งรักหลงตักดวง
อาจติดบ่วงบาศ์ร้ายของนายพราน

Legislative Institutional Repository of Thailand

เอาความรักถักทอมาก่อเกื้อ
เอาเลือดเนื้อทุกร่างมาสร้างฐาน
ชูสำนึกชาตินิยมอุดมการณ์
พร้อมจะต้าน “ทมิฬ” ที่กินเมือง

ต้นประชาธิปไตยต้องไม่กร่อน
แผ่นดินนอนแตกหน่อคงต่อเนื่อง
ใครล้างล้มสิทธิ์เสรีที่รุ่งเรือง
ถึงสิ้นเปลืองเลือดน้ำตาก็กล้าตาย

คำสั่งรัฐสภา

ที่ ๑๔ / ๒๕๕๗

เรื่อง แต่งตั้งคณะกรรมการรางวัลพานแว่นฟ้า ปี ๒๕๕๗

.....

ตามที่ รัฐสภาร่วมกับสมาคมนักเขียนแห่งประเทศไทย ได้จัดกิจกรรมประกวดวรรณกรรมเรื่องสั้นและบทกวีการเมืองรางวัลพานแว่นฟ้า ประจำปี ๒๕๕๖ เป็นปีที่ ๒ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อส่งเสริมให้ประชาชนได้ใช้เสรีภาพแสดงออกทางการเมือง โดยใช้ศิลปะในการเขียนถ่ายทอดความรู้สึกสะท้อนภาพการเมือง หรือจินตนาการถึงการเมืองที่ต้องการ อันเป็นการสนับสนุนการปกครองระบอบประชาธิปไตยในระบบรัฐสภา และเพื่อเป็นการสร้างสรรค์งานวรรณกรรมการเมืองให้ประดับไว้ในวงวรรณกรรมไทย แล้วนั้น เพื่อให้การจัดกิจกรรมประกวดวรรณกรรมเรื่องสั้นและบทกวีการเมืองรางวัลพานแว่นฟ้า เป็นไปอย่างต่อเนื่อง เรียบร้อย และมีประสิทธิภาพ จึงเห็นสมควรแต่งตั้งคณะกรรมการรางวัลพานแว่นฟ้า ปี ๒๕๕๗ ประกอบด้วย

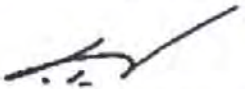
๑. นายสมศักดิ์ ปริศนานันทกุล	ประธานกรรมการ
๒. นายประภัสสร เสวิกุล	รองประธานกรรมการ
๓. นายอดิสร เพียงเกษ	รองประธานกรรมการ
๔. นางมาลีรัตน์ แก้วก่า	รองประธานกรรมการ
๕. นายคัมภีร์ ดิษฐากรณ์	กรรมการ
๖. นายเนาวรัตน์ พงษ์ไพบูลย์	กรรมการ
๗. นางวนิดา มาตะวิสุทธิ์	กรรมการ
๘. นายไมตรี ลิมปชาติ	กรรมการ
๙. นายบุรพา อารัมภีร	กรรมการ
๑๐. นายนิเวศน์ กันไทยราษฎร์	กรรมการ
๑๑. นายวิเศษมัญญา สมเทพ	กรรมการ
๑๒. นางกนกวลี พจนปกรณ์	กรรมการ
๑๓. นายเฉลิมศักดิ์ แห่งมงาม	กรรมการ
๑๔. นายโชคชัย บัณฑิตศิลปะศักดิ์	กรรมการ
๑๕. นางพวงเพชร ศานติพงศ์	กรรมการ
๑๖. นายวิสา คัญทัพ	กรรมการ
๑๗. นายวัฒน์ วรลยางกูร	กรรมการ
๑๘. นายไพโรจน์ ชาวงาม	กรรมการ
๑๙. นายทองแถม นาถจำนง	กรรมการ
๒๐. นายบุญเลิศ คุชายุทธเดช	กรรมการ
๒๑. นายไกรสิทธิ์ พุทธิรักษา	กรรมการ
๒๒. นายนิรันดร์ศักดิ์ บุญจันทร์	กรรมการ
๒๓. นางสาวอมรภา ศิริบุญย์	กรรมการ

- ๒๕.นางนันทพร ไวศยะสุวรรณ กรรมการ
๒๖.นางสาวอัจฉราณี นิมศิริ กรรมการ
๒๗.นางชิตสุภางค์ เตชเดกิง กรรมการ
๒๘.นายคะนองฤทธิ์ อนุฤทธิ์ กรรมการและเลขานุการ
๒๙.นางสาวช่อผกา กิจเจริญทรัพย์ กรรมการและผู้ช่วยเลขานุการ
๓๐.นางบังอร สุขเจริญ กรรมการและผู้ช่วยเลขานุการ

ให้คณะกรรมการมีอำนาจหน้าที่พิจารณากำหนดแนวทางดำเนินการจัดประกวดตลอดทั้งตัดสินการประกวด จัดพิมพ์เผยแพร่ และให้มีอำนาจแต่งตั้งคณะอนุกรรมการเพื่อดำเนินการในเรื่องต่างๆ ได้ตามที่เห็นสมควร

ทั้งนี้ ตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไป

สั่ง ณ วันที่ ๑๖ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๕๗

(นายอุทัย พิมพ์ใจชน)
ประธานรัฐสภา

ประกาศคณะกรรมการ

รางวัลพานแว่นฟ้า ปี ๒๕๕๗

เรื่อง ผลการตัดสินเรื่องสั้นและบทกวีการเมือง

ตามที่รัฐสภาร่วมกับสมาคมนักเขียนแห่งประเทศไทย โดยคณะกรรมการ รางวัลพานแว่นฟ้าปี ๒๕๕๗ ได้ดำเนินการจัดประกวดวรรณกรรมการเมืองเรื่องสั้นและบทกวีการเมือง ซึ่งรางวัลพานแว่นฟ้าขึ้น โดยมีผู้ส่งผลงานเรื่องสั้นและบทกวีการเมืองเข้าประกวด จำนวน ๕๐๑ ผลงานนั้น

บัดนี้ คณะกรรมการฯ ได้ตัดสินผลงานเรื่องสั้นและบทกวีการเมืองเสร็จสิ้นเรียบร้อยแล้ว มีผลงานผ่านการตัดสินได้รับรางวัล แยกตามประเภท ดังนี้

เรื่องสั้นการเมือง

ระดับประชาชน

รางวัลชนะเลิศได้รับรางวัลพานแว่นฟ้าและเกียรติบัตรจากประธานรัฐสภาพร้อมเงินรางวัล ๓๐,๐๐๐ บาท ได้แก่ ผลงานเรื่อง "ตานะฮ์อุมมี-แผ่นดินมาตุภูมิ" โดย นกปีกขนาวิน

รางวัลรองชนะเลิศ ได้รับรางวัลพานแว่นฟ้าและเกียรติบัตรจากประธานรัฐสภา พร้อมเงินรางวัล ๒๐,๐๐๐ บาท ได้แก่ ผลงานเรื่อง "ปัจฉิมแห่งชีวิต" โดย ขวัญยืน ลูกจันทร์

รางวัลชมเชย ๑๐ รางวัล ได้รับเกียรติบัตรจากประธานรัฐสภา พร้อมเงิน
รางวัลๆ ละ ๕,๐๐๐ บาท ได้แก่

๑. ผลงานเรื่อง "กลับจากสมรภูมิ"
โดย **ชิต ชยากร**
๒. ผลงานเรื่อง "ไถ่ถอนร้าน"
โดย **กร ศิริวัฒน์**
๓. ผลงานเรื่อง "คำแรงที่รอคอย"
โดย **วันเสาร์ เขิงศรี**
๔. ผลงานเรื่อง "งานลับ"
โดย **ชิต ชยากร**
๕. ผลงานเรื่อง "มะเส้า...ผู้ไม่มีหมายเลข"
โดย **ปกาศิต แมนไทยสงค์**
๖. ผลงานเรื่อง "เมืองคนหาย"
โดย **วินทกานท์**
๗. ผลงานเรื่อง "เมื่อวันนั้น...มาถึง"
โดย **ยงยุทธ หนูเนียม**
๘. ผลงานเรื่อง "ระบำหุ่น"
โดย **ชัญวลี ศรีสุโข**
๙. ผลงานเรื่อง "ราคาของแผ่นดิน"
โดย **อนุสรณ์ มาราสา**
๑๐. ผลงานเรื่อง "รางวัลของแม่"
โดย **วิน วนาดร**

ระดับนักเรียน

รางวัลชนะเลิศ ได้รับรางวัลพานแว่นฟ้า และเกียรติบัตรจากประธานรัฐสภา
พร้อมทุนการศึกษา ๓๐,๐๐๐ บาท (ไม่มีผลงานใดถึงเกณฑ์ได้รับรางวัล)

รางวัลรองชนะเลิศ ได้รับรางวัลพานแว่นฟ้า และเกียรติบัตรจากประธานรัฐสภา
พร้อมทุนการศึกษา ๒๐,๐๐๐ บาท

ได้แก่ ผลงานเรื่อง "ผู้พิทักษ์"

โดย **เด็กหญิงนิลบล บุตรไชย**

โรงเรียนศรียานุสรณ์ จังหวัดจันทบุรี

รางวัลชมเชย ๑๐ รางวัล ได้รับเกียรติบัตร จากประธานรัฐสภา
พร้อมทุนการศึกษา รางวัลๆ ละ ๕,๐๐๐ บาท

มีผลงานผ่านเกณฑ์การพิจารณา ๔ รางวัล ได้แก่

๑. ผลงานเรื่อง "แง่มุมที่แตกต่าง"

โดย **นายศุภชัย ขุนจร**

โรงเรียนพัทลุง จังหวัดพัทลุง

๒. ผลงานเรื่อง "บทพิสูจน์...โลก...ความจริง (แสนโหดร้าย)"

โดย **นายธนา อัครมาส**

โรงเรียนจุฬารัตนราชวิทยาลัยสตุล จังหวัดสตุล

๓. ผลงานเรื่อง "ฟ้าสูง"

โดย **เด็กหญิงวัลย์ลักษณ์ สมจินดา**

โรงเรียนศรียานุสรณ์ จังหวัดจันทบุรี

๔. ผลงานเรื่อง "เมล็ดพันธุ์แห่งประชาธิปไตย"

โดย **นางสาวพิณทิพย์ ลายธีระพงศ์**

โรงเรียนเซนต์โยเซฟคอนเวนต์ กรุงเทพฯ

บทกวีการเมือง

ระดับประชาชน

รางวัลชนะเลิศ ได้รับรางวัลพานแว่นฟ้า และเกียรติบัตรจากประธานรัฐสภา
พร้อมเงินรางวัล ๓๐,๐๐๐ บาท

ได้แก่ ผลงานเรื่อง "ตลาดการเมือง" โดย ชัยพร ศรีโบราณ

รางวัลรองชนะเลิศ ได้รับรางวัลพานแว่นฟ้า และเกียรติบัตร จากประธานรัฐสภา
พร้อมเงินรางวัล ๒๐,๐๐๐ บาท

ได้แก่ ผลงานเรื่อง "บ้านของเรา"

โดย สุขุม คำภู่ออน

รางวัลชมเชย ๑๐ รางวัล ได้รับเกียรติบัตร จากประธานรัฐสภา

พร้อมเงินรางวัล ๑ ละ ๕,๐๐๐ บาท ได้แก่

๑. ผลงานเรื่อง "กรรมกรต่อกลอนกับนักการเมือง"

โดย ธาทร ธรรมโฆษณ์

๒. ผลงานเรื่อง "คำร้องขอของแผ่นดิน"

โดย เซาว์ศิลป์ จินดาละออง

๓. ผลงานเรื่อง "ทางแสงดาว"

โดย สิริพล อักษรพันธ์

๔. ผลงานเรื่อง "ทิพย์ดุริยางค์"

โดย ชิด ชยากร

๕. ผลงานเรื่อง "เพลงหม่นบนภาพเก่า"

โดย สัตยญา พานิชยเวช

๖. ผลงานเรื่อง "แม่เฒ่า"

โดย อุเทน พรหมแดง

๗. ผลงานเรื่อง "ยอดหญ้ากับฟ้าฝน"

โดย กัมปนาท แสงทอง

๘. ผลงานเรื่อง "รีรีข้าวสาร-ลาน อบต."

โดย สมใจ สมคิด

๙. ผลงานเรื่อง "สามเส้าแห่งชาติ"

โดย กอนกฤษ

๑๐. ผลงานเรื่อง "อุทยานประชาธิปไตย"

โดย วิสุทธิ์ ขาวเนียม

ระดับนักเรียน

รางวัลชนะเลิศ ได้รับรางวัลพานแว่นฟ้า และเกียรติบัตรจากประธานรัฐสภา
พร้อมทุนการศึกษา ๓๐,๐๐๐ บาท

(ไม่มีผลงานใดถึงเกณฑ์ได้รับรางวัล)

รางวัลรองชนะเลิศ ได้รับรางวัลพานแว่นฟ้า และเกียรติบัตรจากประธาน
รัฐสภา พร้อมเงินรางวัล ๑ ละ ๒๐,๐๐๐ บาท

มีผลงานถึงเกณฑ์การพิจารณา ๒ รางวัล ได้แก่

๑. ผลงานเรื่อง "ประชาธิปไตย...อยู่ที่ไหนหรือ"

โดย นางสาววันนิศา คำทรัพย์

วิทยาลัยพณิชยการบางนา กรุงเทพฯ

๒. ผลงานเรื่อง "บ้านประชาธิปไตย"

โดย นางสาวพิมพ์ไทย โลหิตคุปต์

โรงเรียนสุวรรณภูมิวิทยาคม กรุงเทพฯ

รางวัลชมเชย ๑๐ รางวัล ได้รับเกียรติบัตร จากประธานรัฐสภา

พร้อมทุนการศึกษา รางวัลๆ ละ ๕,๐๐๐ บาท

มีผลงานผ่านเกณฑ์การพิจารณา ๘ รางวัล ได้แก่

๑. ผลงานเรื่อง “การเมือง(คล้าย) เรื่องกีฬา”

โดย นางสาววันนิศา คำทรัพย์

วิทยาลัยพณิชยการบางนา กรุงเทพฯ

๒. ผลงานเรื่อง “คนดีศรีสภา”

โดย เด็กชายสุทธิวัฒน์ ผลมะขาม

โรงเรียนปทุมวิไล จังหวัดปทุมธานี

๓. ผลงานเรื่อง “ปลูกเสรี!”

โดย นางสาวอาภาณี ชาวโพธิ์เอน

โรงเรียนสุวรรณารามวิทยาคม กรุงเทพฯ

๔. ผลงานเรื่อง “ปลูกป่า...ปลูกคน”

โดย เด็กหญิงนรินิตย์ อึ้งปรกรณ์แก้ว

โรงเรียนรัตนโกสินทร์สมโภชนลาดกระบัง กรุงเทพฯ

๕. ผลงานเรื่อง “รัฐนาวาประชาธิปไตย”

โดย เด็กหญิงกนกนันท์ ชเนตต์มธรรม์

โรงเรียนมารีย์วิทยา จังหวัดนครราชสีมา

๖. ผลงานเรื่อง “ล้อมรั้วสิทธิ์เสรี”

โดย เด็กหญิงรัตภรณ์ รอดเนียม

โรงเรียนสุนารี ๒ จังหวัดนครราชสีมา

๗. ผลงานเรื่อง “สวัสดิ์”

โดย นางเกรียงไกร สารทะนะ

โรงเรียนสมุทรสาครวิทยาลัย จังหวัดสมุทรสาคร

๘. ผลงานเรื่อง “สืบรอยเท้าสานรอยไทย”

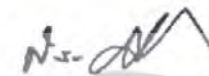
โดย นายไชยวุฒิ รักษา

ศูนย์การศึกษาออกโรงเรียนสมุทรสาคร จังหวัด สมุทรสาคร

ทั้งนี้ คณะกรรมการฯ จะมีพิธีมอบรางวัลในวันที่ ๘ ธันวาคม ๒๕๕๗

ณ อาคารรัฐสภา ถนนอุทอง เขตดุสิต กรุงเทพมหานคร

ประกาศ ณ วันที่ ๑ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๕๗

นายสมศักดิ์ ปรีคนันท์กุล

รองประธานสภาผู้แทนราษฎร คนที่หนึ่ง

ประธานคณะกรรมการ รางวัลพานแว่นฟ้าปี ๒๕๕๗

LIART

Legislative Institutional Repository of Thailand

ปิดเล่ม

นับแต่วันแรกของการดำเนินงานนับมาจนถึงวันนี้ได้อย่างก้าวเข้าสู่
ขวบปีที่สาม เป็นขวบปีที่บ่งบอกถึงการก้าวอย่างมั่นคงของโครงการ
ประกวดวรรณกรรมการเมือง รางวัล “พานแว่นฟ้า” ที่หวังจะให้เป็นที่
กระตุ้นจิตสำนึกทางการเมืองด้วยศิลปะแห่งการปรุงแต่งภาษา

จำนวนผู้ส่งผลงานเข้าร่วมการคัดเลือกที่มากขึ้น ๆ ในแต่ละปี ย่อม
แสดงออกได้ชัดเจนถึงก้าวของการมีส่วนร่วมทางการเมืองที่ขยาย
ตัวออกไปสู่ผู้คนในสังคมอย่างต่อเนื่องมั่นคงในทุกกลุ่มทุกสาขาอาชีพที่
หลากหลาย

แม้วาระของสภาผู้แทนราษฎรจะหมดลงในต้นปี ๒๕๔๘ แต่เชื่อ
ว่าเส้นทางที่เราได้ร่วมกันแผ้วถางก่อร่างร่วมกันมาจะยังคงเป็นเส้นทาง
ที่ยังคงทอดยาวไปในอนาคต เป็นประตูที่จะเปิดรับเสียงสะท้อนอัน
มีคุณค่ายิ่งจากทุกมุมมอง จากทุกแนวคิด จากทุกความเห็นของ
ประชาชนผู้เป็นเจ้าของแผ่นดิน เพื่อทำหน้าที่สะท้อนภาพของผู้คน

วิถีชีวิตและสังคมไปสู่ประชาชนและผู้ที่ถูกอำนาจบริหารปกครองซึ่ง
มีหน้าเกี่ยวข้องที่จะต้องนำไปปรับใช้แก้ไขให้เหมาะสม อันจะนำไปสู่การ
สถาปนาจิตวิญญาณและสำนึกแห่งประชาธิปไตยให้ผู้คนได้สืบทอดเพื่อ
ร่วมกันสร้างสังคมให้เป็นไปอย่างที่เราต้องการ

สมศักดิ์ ปรีศนันท์กุล

รองประธานสภาผู้แทนราษฎร คนที่หนึ่ง

ประธานคณะกรรมการรางวัลพานแว่นฟ้าปี ๒๕๔๗

Legislative Institutional Repository of Thailand

ขอเชิญวิจารณ์วรรณกรรมการเมือง รางวัลพานแว่นฟ้า ครั้งที่ ๓

หลักเกณฑ์

๑. ประเภททั่วไป

- ๑.๑ ผู้วิจารณ์สามารถส่งบทวิจารณ์ได้คนละไม่เกิน ๑ บท
- ๑.๒ บทวิจารณ์กล่าวถึงเนื้อหาสาระแนวคิดและวรรณศิลป์ โดยรวมของวรรณกรรมรางวัลพานแว่นฟ้าชุดนี้
- ๑.๓ ความยาวของบทวิจารณ์ไม่น้อยกว่า ๒ หน้ากระดาษ เอ ๔ พิมพ์ด้วยตัวพิมพ์ปกติ หรือเขียนด้วยตัวบรรจง
- ๑.๔ เขียน ชื่อ - สกุล จริง ที่อยู่และเบอร์โทรศัพท์ที่สามารถติดต่อได้
- ๑.๕ คำตัดสินของคณะกรรมการถือเป็นเด็ดขาด

๒. ประเภทเคยตีพิมพ์ลงในหนังสือพิมพ์ / นิตยสาร

- ๒.๑ ส่งบทวิจารณ์ที่เคยตีพิมพ์เผยแพร่ในหนังสือพิมพ์/นิตยสาร ฯลฯ โดยถ่ายเอกสารจำนวน ๑ ชุด
- ๒.๒ บทวิจารณ์กล่าวถึงเนื้อหาสาระแนวคิดและวรรณศิลป์ โดยรวมของวรรณกรรมรางวัลพานแว่นฟ้าชุดนี้
- ๒.๓ ผู้วิจารณ์สามารถส่งบทวิจารณ์ได้ไม่จำกัดจำนวน และไม่จำกัดจำนวนหน้า
- ๒.๔ เขียนชื่อ - สกุลจริง ที่อยู่และเบอร์โทรศัพท์ที่สามารถติดต่อได้
- ๒.๕ คำตัดสินของคณะกรรมการถือเป็นเด็ดขาด

รางวัล

๑. ประเภททั่วไป

ชนะเลิศได้รับเกียรติบัตร และเงินรางวัล	๗,๐๐๐ บาท
รองชนะเลิศได้รับเกียรติบัตร และเงินรางวัล	๖,๐๐๐ บาท
ชมเชย ๑๐ รางวัล ได้รับเกียรติบัตร และเงินรางวัล	
รางวัลละ	๕,๐๐๐ บาท

๒. ประเภทเคยตีพิมพ์ลงในหนังสือพิมพ์ / นิตยสาร

ชนะเลิศได้รับเกียรติบัตรและเงินรางวัล	๑๐,๐๐๐ บาท
รองชนะเลิศได้รับเกียรติบัตรและเงินรางวัล	๘,๐๐๐ บาท
ชมเชย ๓ รางวัล ได้รับเกียรติบัตรและเงินรางวัล	
รางวัลละ	๖,๐๐๐ บาท

(โปรดระบุประเภทที่ส่งเข้าประกวด)

ส่งไปที่ กลุ่มงานเผยแพร่ประชาสัมพันธ์ สำนักประชาสัมพันธ์
สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร ถนนอุทองใน
เขตดุสิต กรุงเทพฯ ๑๐๓๐๐

โทรศัพท์ ๐ ๒๓๕๗ ๓๑๐๐ โทรสาร ๐ ๒๓๕๗ ๓๑๐๔-๖

โทรสาร ๐ ๒๓๕๗ ๓๑๐๓๗

ตั้งแต่บัดนี้ ถึง ๓๐ กรกฎาคม ๒๕๕๘

LIART

Legislative Institutional Repository of Thailand

พิธีมอบรางวัล
พานแว่นฟ้า
ครั้งที่ ๓

บ 15203 ฉ.3

SC
7242
2548

วรรณกรรมการเมืองรางวัลพานแว่นฟ้า
ครั้งที่ 3.

วรรณกรรมทางการเมือง จึงเป็นดัชนีชี้วัดที่สำคัญของบริบททางการเมืองในยุคสมัย ที่ต่างกัน ของมวลมนุษยชาติ นับแต่ชื่อเขียนทางการเมืองของจอห์น ล็อก (John Locke, ๑๖๓๒ - ๑๗๐๔) นักปรัชญาการเมืองชาวอังกฤษ ที่ได้เสนอความเชื่อแก่สาธารณชนว่า **มนุษย์ทุกคนที่เกิดมาต่างมีความเท่าเทียมกัน มีความเสมอภาคกันมาตั้งแต่กำเนิด ไม่มีผู้หนึ่งผู้ใดมีสิทธิมากกว่าผู้อื่น** ทักษะดังกล่าวนับเป็นการต่อต้านการกดขี่เอารัดเอาเปรียบและการแบ่งชนชั้นในสังคม เป็นการจุดประกายแห่งหลักการของระบอบประชาธิปไตยที่ได้จารึกไว้ในประวัติศาสตร์

อุทัย พิมพ์ใจชน
ประธานรัฐสภา

คุณค่าวรรณกรรมทางการเมือง คือการส่งผลกระทบต่ออันมีคุณประโยชน์ให้แก่ชีวิตและสังคมของประชาชนและอาจส่งผลทางการเมืองได้อย่างกว้างขวาง สำหรับผลงานทางวรรณกรรมจำนวน ๕๐๑ เรื่องที่ประชาชนส่งเข้าประกวดในปีนี้นับว่าสะท้อนให้เห็นความรู้สึกนึกคิดและมุมมองของผู้คนโดยส่วนรวมที่มีต่อสถาบันทางการเมือง ตัวนักการเมือง ตลอดจนวิถีชีวิตของผู้คนในสังคมปัจจุบันได้อย่างน่าสนใจ

สุชน ซาลีเครือ
ประธานวุฒิสภา

นอกจาก **दानะอูมี - แผ่นดินมาตุภูมิ** แล้วหลากหลายเรื่องสั้นและบทกวีในหนังสือ วรรณกรรมทางการเมืองรางวัลพานแว่นฟ้า ครั้งที่ ๓ นี้ ล้วนแต่นำเสนอภาพ แนวคิด และความเป็นไปในแง่มุมต่างๆ อย่างน่าสนใจ แสดงให้เห็นถึงความคลี่คลายและพลวัตทางการเมือง ซึ่งมีได้ไม่เพียงแต่กิจกรรมเลือกตั้งหรือตัวแสดงที่เป็นแค่ นักการเมืองเท่านั้น หากแต่ยังสะท้อนถึงบทบาทแก่ผู้คนเล็กๆ ในสังคม ซึ่งเป็นผู้มีส่วนสำคัญของบ้านเมือง รวมทั้งเพิ่มน้ำหนักแก่การมีส่วนร่วมทางการเมืองของประชาชน อันเป็นสดมภ์หลักหนึ่งแห่งการปกครองระบอบประชาธิปไตย ตามเจตนารมณ์ของรัฐธรรมนูญฉบับปัจจุบัน

ประกฤษ เสวิกุล
นายกสมาคมนักเขียนแห่งประเทศไทย

บทกวีที่ได้รับรางวัลพานแว่นฟ้า ในหนังสือนี้สะท้อนจิตสำนึกเพื่อประชาธิปไตย อย่างไรก็ดี ขอให้อยู่ในวินัยดีของท่านผู้เขียนด้วย เพื่อได้ร่วมเขียนร่วมอ่าน และร่วมรู้ร่วมคิดก็เท่ากับเราได้ร่วมกันตั้งไม้แห่งประชาธิปไตยเคียงค้ำารงกันอยู่ได้อย่างมั่นคงในระดับหนึ่งแล้ว
วิจารณ์ญาณ **รางวัลพานแว่นฟ้า** ส่งจิตสำนึกประชาธิปไตยให้สถิตสถาพรอยู่บนพานอย่างแท้จริง

เนาวรัตน์ พงษ์ไพบูลย์
Legislative Institutional Depository of Thailand
การวัดต้นกล้าพันธุ์ และศิลปินแห่งชาติ

ISBN 974-409-543-1
9 789744 095433
DA 0004 150.-

สุภาพใจ